KARL MAY

KARL MAY

WINNETOU ŞI PIRAŢII

CAPITOLUL I.

Miss Admiral din trăsura oprită în faţa casei giuvaergiului Thiemc, coborî un bărbat înalt. Lumina vitrinei îi aureola chipul frumos cu trăsături bărbăteşti, nasul puţin adus şi bărbuţa neagră, bine îngrijită. Străinul părea să fie francez sau italian. În vreme ce trecea pragul uşii, strigă servitorului rămas în urmă:

— Mare, te înapoiezi la hotel, mă aştepţi acolo.

— Am înţeles, domnule conte! răspunse Mare Letrier, îndreptându-se către vizitiu, şi zâmbind mulţumit.

— Aşa mai zic şi eu! De data asta, voi putea sta în locul stăpânului! Intră el în trăsură, dar când vru să se facă comod, observă cu stupoare că se mai suise cineva în cupeu. Ce te-a găsit, domnule? îl luă la rost pe vizitatorul nepoftit: Pleacă din trăsură, dacă nu vrei s-o păţeşti.

— Las-o uşurel…!

Acesta a fost singurul răspuns; exclamaţia fusese ciudat de tăioasă, ca şi cum un râs ar fi mârâit înainte de a se repezi asupra prăzii. Probabil că Mare cunoştea acest ton ameninţător, deoarece părăsi în grabă cupeul.

— Pe toate spiritele! Dumneavoastră sunteţi?… Îl apucase o stranie nelinişte.

— La bord cu tine! Lângă vizitiu, Mare Letrier! şuieră domnul, scurt, imperativ.

În clipa următoare, Mare se afla pe capra vizitiului. Cupeul plecă. Înăuntru, străinul se tolăni comod pe perne şi rămase liniştit până ajunse la hotelul în care locuia vicontele Francois de Bretigny.

Fără a aştepta să i se deschidă uşa, necunoscutul coborî, aruncă servitorului contelui un „jos cu tine!”, poruncitor, şi intră în sala de primire a hotelului, unde îl întâmpină recepţionerul.

— Apartamentul pe care l-am rezervat este gata?

— Da, domnule. Permiteţi-mi să vi-l arăt.

Ajuns sus, străinul comandă o cină suculentă şi îl avertiză pe chelner că îl va servi chiar Mare.

Acesta observase uluit că apartamentul străinului se afla lângă apartamentul stăpânului său. Se oprise în apropiere, tăcut, până când fu chemat. În vreme ce chelnerul se îndepărta, misteriosul vizitator aruncă pelerina şi veni în faţa lui Mare Letrier, cu mâinile în şolduri.

— Ei?

Mare se uita năucit în ochii plini de flăcări ai celuilalt. Cei doi oameni erau destul de ciudaţi, aşa cum stăteau unul în faţa celuilalt. Amândoi erau de statură mijlocie. Străinul era zvelt şi mlădios, vioi în mişcări, cu faţa delicată, dar sănătoasă şi fără un fir de barbă pe obraji. În schimb, Mare avea umerii largi şi robuşti, obrazul gânditor şi ars de soare, favoriţii scurţi, stufoşi şi bărbia rasă. Privirea o avea înflăcărată şi neliniştită.

— Cum îţi place pe uscat?

Mare Letrier dădu din umeri. Nu ştia ce ascundea întrebarea.

— Ai putea să-mi spui cum te împaci cu stăpânul tău?

— Mademoiselle Clairon, sunt…

Îl întrerupse un gest poruncitor cu mâna.

— Mademoiselle Clairon este pe mare sau aiurea, în lume. Aici, bagă de seamă, sunt Cavalerul de Saccard! Ce mai face domnul Viconte, stăpânul tău?

— Mulţumesc, stăpânul este bine.

— Cred şi eu! Domnul căpitan a ancorat aici, temeinic, în vreme ce echipajul navighează de i se frâng coastele. Am să-l iau pe odgoanele corăbiei şi să-l las pe lângă vas în jos, să cureţe scoicile de pe cocă. Acum însă, vreau să mănânc.

Fără să scape vreo replică, Letrier se strecură pe uşă şi începu să servească pe cavaler cu cel mai profund devotament.

*

Între timp se înapoiase Vicontele. Nu-l găsi pe Mare în locuinţă şi sună din clopoţel. Servitorul apăru de-abia după câtva timp. Avea în mâini o tavă de lemn plină cu tacâmuri; părea ocupat şi neliniştit.

— Mare, în ultima vreme nu-mi mai răspunzi repede şi cu atenţia cuvenită! Dacă te mai porţi aşa, drumurile noastre se vor despărţi.

Letrier puse tava alături şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi obraz. Ameninţarea stăpânului îl ghilotinase, dar o altă voinţă îl teroriza.

— Domnule Viconte, nu am nimic împotrivă, absolut nimic, dacă vreţi să mă concediaţi. Aşa cum stau lucrurile, ne aşteaptă un vânt îndrăcit, potrivnic. Nu pot să vin repede, când trebuie să navighez în sus şi în jos pe scări, ca un vas încărcat cu abanos1 fugărit de nave englezeşti!

— Nu-i nevoie să alergi atât, Mare. Ştii prea bine că vin târziu acasă şi că mănânc puţin. Trage-mi cizmele, dă-mi haina de casă.

— Iertaţi-mă, stăpâne, dar nu am timp nici pentru aceasta.

— Nu ai timp? se miră Bretigny. Omule, eşti nebun de-a binelea! Ţi-ai ieşit din minţi!

— Cât priveşte mintea mea, domnule Viconte, pot să spun că ea merge cu toate pânzele umflate în vânt, deşi nu ar fi nici o mirare dacă vreuna dintre pânze ar cădea peste bord. Cina dumneavoastră, stăpâne, nu m-a obosit; mai trebuie să servesc însă şi pe altcineva!

1 Expresie marinărească, însemnând comerţ cu sclavi negri; abanos este luat aici în sensul de negru.

— Pe altcineva? Să-l serveşti tu? Zău că mi-e teamă că mintea ta a luat-o razna.

— Mintea mea este sănătoasă, stăpâne! Nu-mi este teamă de ea, ci îmi este teamă pentru dumneavoastră! Căci

celălalt, sau, mai bine zis, cealaltă…

Sunetul unui clopoţel îl întrerupse.

— Auziţi, domnule Viconte! Mă cheamă! Trebuie să alerg pe punte!

Apucă tava şi se pregătea să plece din cameră; Bretigny însă îl reţinu intrigat.

— Ei, ce înseamnă aceasta? Doar nu vrei să spui că…

— Ba da… însă, nu v-am spus că este aici! Această… Din nou fu întrerupt.

— Mare! răsună un glas limpede şi tăios din apropiere, în vreme ce o siluetă apăru în pragul uşii. Auzind glasul acesta, Bretigny făcu mai mulţi paşi înapoi, speriat.

— Pe toţi dracii! strigă el, pălind. Este… sau mă înşeală simţurile… este chiar Clairon!

— Într-adevăr, este Miss Admiral, stă…

Nu putu să vorbească mai mult, căci o puternică lovitură de pumn îl trânti la podele.

— Aşa! Asta este pentru Miss Admiral, dacă nu vrei să ţii seamă de Chevalier de Saccard! strigă mânioasă. Pleacă imediat unde ţi-am poruncit! Nu cumva vrei să aştept cu masa până ai tu poftă? Servitorul lăsă pe jos cioburile veselei scăpate de pe tavă şi dispăru pe uşă. Străinul se opri cu un zâmbet în doi peri în faţa Vicontelui.

— Poate Cavalerul de Saccard să îndrăznească a invita la masă pe domnul de Bretigny?

— Clairon! este posibil să fii aici? Credeam că… mă gândeam… bănuiam că ai fi… eu… eu… eu…

— Destul, domnule Viconte! Văd că plăcuta surpriză de a mă vedea v-a făcut să vă pierdeţi graiul. Veniţi în camera mea, unde vom găsi prilejul să vă recăpătaţi sângele rece, pe care se pare că l-aţi pierdut cu desăvârşire. Cu un gest poruncitor, Cavalerul arătă spre uşă. Bretigny dădu urmare poruncii şi intră în apartamentul alăturat, unde Mare se străduia să aşeze masa. Străinul aruncă o privire în fugă peste farfuriile cu mâncăruri.

— Poţi să pleci acum, Mare! Te voi suna când voi avea nevoie de tine. •

Letrier se îndepărtă şi cele două persoane luară loc unul în faţa celeilalte.

— Poftiţi, Viconte! îl îmbie Cavalerul. Nervii dumneavoastră au nevoie să fie întăriţi!

Privirea care-i fulgeră din ochii negri era destul de grăitoare. Fără un cuvânt de răspuns, Bretigny trase o farfurie lângă el. După aceea, multă vreme, în încăpere domni liniştea întreruptă doar de zăngăni tul farfuriilor, al cuţitelor şi al furculiţelor. Părea că Vicontele îşi pierduse complet vocea. Nu mai ridica ochii din farfurie şi evita să întâlnească privirea companioanei. În cele din urmă, Cavalerul puse şervetul deoparte şi se lăsă pe speteaza fotoliului. Bretigny îi urmă exemplul.

— Clairon, ce-i cu prezenţa ta aici?

— Nimic mai mult sau mai puţin decât cu a ta.

— Tu eşti maestrul pânzelor de pe „L'Horrible". De ce nu eşti pe navă?

— Iar tu eşti căpitanul lui „L'Horrible"; ar trebui să fii pe navă!

— Ţi-am dat ţie comanda, pentru că trebuia să vin la Amsterdam, după cum prea bine ştii.

— Am luat comanda pentru că îmi închipuiam că nu vei face din această călătorie o excursie de plăcere. Pentru aceasta nu aveai învoirea mea.

— Te rog să mă crezi că nu a fost deloc o excursie de plăcere. Dimpotrivă, a fost o treabă îndrăcit de grea, până am putut lua banii de la societatea de asigurări pentru brickul pe care l-am… salvat… Socot drept cea mai frumoasă ispravă a mea. Mai întâi, am trecut prin sabie pe toţi acei blestemaţi de marinari creştini, iar apoi, am adus corabia jefuită şi distrusă la Bahia, spunând că am găsit-o naufragiată, pentru ca acum, la Amsterdam, să căpătăm şi o despăgubire de la căpitănia portului, pentru… oboseală!

— Păcat că banii aceştia frumoşi, pe care i-ai încasat la Amsterdam, pentru munca noastră, îi cheltuieşti pe uscat în tovărăşii îndoielnice. Ştiu că nu mai ai mult de cheltuit, dragul meu, ştiu prea bine. Probabil că bărbuţa ta ascuţită şi bine îngrijită ţi-a adus multe aventuri pline de succes. De altfel, să nu-ţi închipui că aspectul tău a fost atât de bine schimbat, încât să te poţi plimba pe uscat fără teamă că vei fi recunoscut drept „căpitanul Caiman”!

— Lasă gluma! Bineînţeles că nu am făcut această călătorie primejdioasă spre lumea veche pentru a mă îneca la Amsterdam. în plus ştiam că „L'Horrible” se află în mâini bune.

— Iată-mă aici! Este dovada că corabia nu s-a găsit în mâini bune.

— Cum asta? întrebă Bretigny, ridicând mirat capul.

— Mi-ai scris din Amsterdam să-ţi trimit cecurile la adresa actuală? Vicontele dădu din cap, în semn că da.

— Le-ai primit?

— Am primit pe primul.

— Dar celelalte cecuri?

— Nu! Din pricina aceasta mă găsesc în mare încurcătură.

— Îmi închipui, ţinând seamă de viaţa plină de cheltueli pe care o duci! Cavalerul de Saccard râse dispreţuitor.

— Ai făcut vreodată ceva fără să ştiu şi eu?… Acum, trebuie să te strâmtorezi, dacă nu vrei să suferi de foame.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. Sunt convins că „L'Horrible” s-a găsit pe mâini rele.

— Vorbeşti în dodii! strigă Bretigny palid. Femeie, spune odată ce s-a întâmplat!

— Am fost capturaţi.

Clairon rostise cuvintele cu un ton liniştit şi nepăsător, iar efectul fu teribil asupra Vicontelui. Ca împins de un resort, el se ridică de pe fotoliu. Sângele îi dispăru din obraji şi ochii-i păreau gata să-i sară din orbite, în vreme ce rostea încet şi sacadat:

— Aţi… fost… cap-tu-raţi?

— Da. Am fost prinşi! Am pierdut tot, tot! Nu am salvat nici un cui, nici o scândură din sărmanul, dar admirabilul nostru „L'Horrible”. Şi nu a mai rămas nimeni în viaţă afară de mine, pentru a-ţi aduce vestea. Ştii acum de ce nu ţi-am mai putut trimite bani.

Bretigny căzu înapoi pe fotoliu, unde rămase nemişcat timp de mai multe minute. După aceea, luă un pahar cu o mână tremurătoare, bău apa dintr-o sorbitură şi îl umplu din nou.

— Este imposibil ceea ce spui!

— Dar crezi că altfel m-aş fi găsit aici? Crezi tu că aş fi părăsit pe ai noştri numai pentru a-ţi stingheri frumoasele tale aventuri? Pah!

Bretigny se făcu că nu observă tonul ei de dispreţ şi porunci imediat, cu glas plin de nerăbdare:

— Povesteşte! Trebuie să ştiu totul! Spune imediat!

— Cu plăcere. Nesfârşita mea dragoste pentru tine mă opreşte să mai amân chiar cu o clipă această veste atât de năucitoare. Aşadar, ascultă: După cum ne-am învoit; ţi-am trimis din Rio un cec. Vasul nostru fusese vopsit din nou, şi ne îndreptam către Ascension. Pe drum, am întâlnit pe „Colombo” şi am luat câteva sute de negri, pe care vasul îi îmbarcase de pe Coasta de Aur. Dacă reuşeam să scăpăm de englezi, atunci am fi făcut o foarte bună afacere în Aritile.

— Ai primit, ca de obicei, marfa pe credit?

— Nu. Spaniolul s-a plâns tot timpul că-s timpuri grele şi spunea că „Mantăile gudronate”1 patrulează atât de intens pe mări, încât comerţul cu negri nu mai poate fi făcut decât pe bani peşin. Dacă voiam să iau marfa, trebuia să scot ultimul dolar din casă. Am făcut aceasta, căci negrii erau toţi, fără excepţie, puternici, tineri şi sănătoşi.

Nume dat marinarilor englezi de pe vasele de război.

— Ce direcţie ai apucat după aceea?

— Am cârmit spre Cuba şi am ajuns pânăân regiunea Bahia. Acolo, însă, un vas englezesc de război a dat cu ochii de noi; era o fregată, care s-a dovedit o pânză atât de bună, încât nu ne mai puteam gândi să scăpăm fără luptă. Am pus pe ticăloşii negri în lanţuri şi am poruncit să fie pregătite armele de pe „L'Horrible”. De aceea ce a urmat poţi să-ţi dai seama singur, aşa că voi scurta povestea. Lângă fregata englezească mai venise şi un vas de război, astfel că am fost prinşi între două focuri. Băieţii noştri s-au apărat ca nişte diavoli, dar totul a fost zadarnic. Au fost ucişi sau luaţi prizonieri, pentru ca după o judecată sumară să fie spânzuraţi. „L'Horrible” a fost pierdut!

— Pierdut! scrâşni Bretigny. Bunul, splendidul meu „L'Horrible” pierdut, capturat de şobolanii aceştia de englezi, care până acum tremurau când îmi auzeau numele! Căpitanul Caiman! Dacă aş fi fost acolo, altfel ar fi decurs lucrurile, aşa cum s-a întâmplat totdeauna până acum!

Începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră, ros şi înveninat de furie. Ochii i se injectaseră, faţa îi devenise stacojie. Se ridicase şi Cavalerul. Luase mânerul pumnalului în mână şi-i ştergea nepăsător lama de faţa de masă. Amintirea înfrângerii suferite îi încruntase chipul, iar sub pielea albă a frunţii se vedeau cum zvâcnesc vinele albastre.

— Dacă spui că „L'Horrible” a avut un singur laş pe bord, atunci îţi vâr oţelul acesta între coaste, îl ameninţă CaValerul, aruncându-i o privire fulgerătoare. Tu ai pumnul puternic şi te pricepi să conduci o navă sprintenă, crezi însă că eu mă pricep mai puţin decât tine? A fost imposibil să scăpăm vasul, şi cu asta, basta! Un singur cuvânt de insultă din partea ta…

— Hei, Clairon, tot tu eşti stăpâna mea! Şi apoi, nu ţi-am făcut nici un reproş… Aşadar, au pierit toţi vitejii mei?

— Toţi!

— Dar tu? Cum a fost cu putinţă să scapi de… – blestemat cuvânt! —, de streang?

— Nu a fost chiar atât de greu. Am văzut că suntem pe ducă şi atunci m-am dus repede în cabină, m-am îmbrăcat din nou femeieşte, am încuiat uşa cabinei şi am aruncat cheia pe ferestruică, în apă. Când am fost găsită, m-am dat drept prizonieră şi am provocat, prin povestirile mele, mila englezilor. Aceştia m-au tratat cu cea mai mare grijă şi respect, fiind debarcată cu primul prilej. Cum cunoşteam adresa ta, bineînţeles că nu aveam altceva de făcut decât să te vizitez, pentru a-ţi spune cele întâmplate. „L'Horrible” s-a dus, iar noi, noi am rămas să cerşim la capătul unui pod.

Cavalerul tăcu; nici Vicontele nu mai avusese vreun cuvânt. Continua să se plimbe prin cameră, străduindu-se să-şi recapete sângele rece.

— Cerşetori? mormăi el în cele din urmă. Nu, nu suntem cerşetori. „L'Horrible” este pierdut, dar numai pentru scurt timp. îl voi captura. Jur pe barba sfântului Petre.

— Noi doi suntem de-ajuns pentru a face rost de un vas. Te-ai gândit până acum la vreun mijloc?

— Nu. Nu mă îndoiesc însă că vom născoci în curând unul!

— Sunt absolut de aceeaşi părere… Numai că, eu ştiu de pe acum mijlocul.

— Hei, pot să-l aud şi eu?

— Este acelaşi la care te gândeşti şi tu.

— Te înşeli. Nu mă gândesc la nimic. Cel mai simplu ar fi să vedem unde se găseşte „L'Horrible”, care probabil este folosit acum de guvern, să ne înrolăm ca marinari pe el, iar apoi să convertim echipajul.

— Hm!

— Este că-mi merge mintea?

— Eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama singur că planul tău este nesigur. în felul acesta acţionăm numai când nu mai avem nici o altă perspectivă.

— Cunoşti vreo perspectivă mai bună?

— Da. Ţi-am mai spus că mă gândesc la ceea ce gândeşti şi tu.

— Şi eu îţi repet că te înşeli. Am fost atât de surprins şi de uluit de vestea ta, încât îmi este imposibil să pot medita liniştit.

— Domnule Viconte! spuse Clairon cu glas tăios.

— Domnule Cavaler! veni răspunsul, pe un ton la care nu încăpea replică.

— Crezi că poţi să-mi ascunzi gândurile?

— Crezi tu că eşti atotştiutoare?

— Câteodată da. Cel puţin când este vorba de afaceri.

— Zău? Ei, dacă eşti chiar atât de înţeleaptă, atunci destăinuieşte-mi gândurile pe care – ciudat lucru – le am fără să le ştiu!

— Bine, zâmbi Saccard, cu subînţeles. După cum ştii, părerea mea despre tine nu este grozavă, totuşi, te socot destul de deştept pentru a afla că… – şi Cavalerul se apropie de urechea Vicontelui, şoptind —…că bijuteriile preţioase ale contesei de Oerstaedt, care sunt depuse la giuvaergiul Thieme, cunoscutul tău, ne pot oferi mijlocul de a ne atinge mai uşor scopul.

— Femeie! strigă Bretigny, dându-se înapoi. Eşti un diavol!

— Îţi mulţumesc pentru compliment. Sunt încântată. Diavolul este în unele cazuri o personalitate de seamă: De altfel, groaza ce-o arăţi este cea mai bună dovadă că am avut dreptate. Thieme acesta este un bărbat puternic?

— Nu pentru unii ca noi.

— Bănuiam! Luni, deci mâine, seara către ora nouă, giuvaergiul trebuie să predea bijuteriile. Ceva mai târziu, va pleca din casa de Oerstaedt cu o sumă de bani, care ne-ar scoate din impas şi ne-ar ajuta să recăpătăm vasul. Acum, pleacă şi gândeşte-te adânc la planul acesta! Peste o oră, să vii şi să-mi spui ce hotărăşti. Bretigny plecă, ascultător. Ajuns În camera sa, se aruncă pe o sofa, descumpănit. Nu rămase multă vreme acolo, sări în picioare şi începu să măsoare camera cu paşi mărunţi, nervoşi.

„Cine s-ar fi gândit la asta, cu o oră mai înainte! murmură el. „L'Horrible” s-a dus şi Miss Admiral este aci. S-a dus şi

cu domnul Viconte! Sărmanul Thieme! Va fi bănuit el vreodată că nobilul domn de Bretigny, pe care l-a introdus în casa şi societatea lui, nu este altul decât căpitanul Caiman? Dar cum de a aflat Clairon? Probabil că se găseşte de multă vreme prin apropiere şi mi-a urmărit paşii, dar poate că doar bănuieşte ceva, mă cunoaşte prea bine şi are un spirit profund de observaţie, de care trebuie să mă feresc.” După ce îşi continuă plimbarea prin cameră, simţi că se linişteşte. Cam la sfârşitul termenului ce-i fusese dat de gândire, intră în încăperea alăturată într-o stare de spirit cu totul schimbată.

Tabloul pe care îl văzu îl făcu să se oprească, fără să vrea, în pragul uşii. Cavalerul de Saccard dispăruse, iar în locul său ocupase divanul o doamnă excepţional de frumoasă.

— Clairon! strigă el.

— Vino şi stai lângă mine! îl invită ea, întinzându-i o mână mică şi delicată mirosind a parfum.

Glasul ei era acum cu totul altul decât mai înainte. Bretigny se aşează lângă ea. Tonul conversaţiei lor anterioare părea acum dat complet uitării, amândoi vibrau de dorinţă.

*

După două zile, oraşul Amsterdam fu înmărmurit de ştirea că giuvaergiul Thieme fusese găsit asasinat. Fusese jefuit nu numai de o sumă uriaşă, care reprezenta preţul bijuteriilor contesei de Oerstaedt, ci şi de multe alte obiecte preţioase pe care le mai avea la el.

De abia mult mai târziu, bănuiala căzu asupra Vicontelui de Bretigny. într-adevăr, acesta dispăruse chiar în noaptea crimei, împreună cu servitorul său şi Cavalerul de Saccard. Urmele lor duceau spre Rotterdam, unde cei trei bănuiţi se îmbarcaseră pe cel mai bun pachebot către America; vasul, plecase de două zile, atunci când poliţia venise să facă cercetări. Vasul cu aburi se găsea în mijlocul oceanului, şi pe atunci, America şi Europa nu erau legate printr-un cablu telegrafic…

CAPITOLUL II.

În vestul sălbatic preeriile acelea fără sfârşit ale Americii de Nord, care se întind spre apus de Missisippi, tatăl tuturor râurilor, până la picioarele Munţilor Stâncoşi şi apoi de la poalele lor de dincolo, până la coasta celui mai mare ocean din lume, au multe asemănări cu depărtările nesfârşite ale oceanului, suprafeţe uriaşe lichide pe care se plimbă valurile. Dar nu numai din punct de vedere fizic există asemănare între preerie şi ocean, ci şi altfel. Astfel, impresia lăsată de mare, ca şi de preerie, nu se şterge niciodată, indiferent dacă este vorba de dorul după valurile oceanului sau dorul pentru o goană călare pe un cal bun, pentru a străbate ţinuturile pline de aventuri ale Statelor Unite.

Un bătrân „swalker” care a navigat toată viaţa sub pânzele unei corăbii cu trei catarge, nu vrea să mai ştie de navigaţia pe apele continentale; dacă nu mai poate să fie folositor pentru navigaţia pe mare, atunci îşi clădeşte o colibă mică şi strâmtă cât mai aproape de apă şi se uită cu ochi plini de dor în valurile schimbătoare şi niciodată liniştite, până când mâna morţii îi închide pleoapele-i neconsolate.

Aşa se întâmplă şi cu cel care îndrăzneşte să înfrunte primejdiile „Vestului sălbatic”. Chiar dacă se înapoiază în regiunile în care civilizaţia şi-a aruncat binecuvântarea şi… blestemul său, totuşi este mereu atras către primejdioasele Post-oak-aflat 2 şi către sălbăticiunea fără fruntarii, unde este nevoie de toată puterea trupească şi spirituală, pentru a nu fi doborât în lupta cu nebănuitele

1 Marinar.

2 Textual: „câmpiile cu stâlpi de stejar”; este vorba de pustiul Liano Estacade, ale cărui drumuri sunt însemnate cu stâlpi indicatori.

primejdii ale savanei. Numai rareori există pentru el, la bătrâneţe, un loc de odihnă, aşa cum marinarul „ancorat se găseşte singur pe coastă. Pentru el nu există odihnă şi nici

tihnă, căci el trebuie să vegheze de pe spatele mustangului său, uitându-se atent în depărtare, în care va dispărea şi el odată, fără urme. Poate că, după mulţi ani, un vânător îi va găsi oasele înălbite, pe câmpia arsă de soare sau între stâncile muntelui ce tind către cer. Dar vânătorul acesta va trece mai departe, fără să facă o cruce sau să spună o rugăciune şi nu se va întreba de numele celui care a avut parte de o moarte îngrozitoare. Vestul formează spirite dure care nu îngăduie milă şi îndurare, ci numai legile naturii; de aceea nu acceptă decât pe oamenii ce pot supravieţui în sălbăticia preeriei. O rasă omenească, dotată de natură şi totuşi sortită dispariţiei, care, în ciuda tuturor contractelor şi tratatelor, este tot mai mult înghesuită în propria-şi casă, se află într-o luptă disperată cu o altă rasă, lipsită de scrupule, ce nu se dă îndărăt de la nimic să-şi învingă adversarul viteaz cu toată apărarea lui eroică. Este o luptă de mai bine de un secol între un uriaş pe moarte şi fiii tot mai puternici ai „civilizaţiei”, care apasă nemilos pe beregata adversarului; o luptă aşa cum istoria nu a mai văzut în niciuna din paginile ei, în cadrul căreia se fac fapte eroice, faţă de care ar păli şi ar fi date la o parte faptele eroilor noştri clasici. Iar cel ce îndrăzneşte să intre în această regiune lungă şi lată, în acest câmp de bătălie, acela nu trebuie să fie lipsit de niciuna din armele cu care luptătorii de aici, luptători aparent neînsemnaţi, dar cu purtări uimitoare, duc bătălia lor pe viaţă şi pe moarte. Cel care îşi ia puşca pe umăr în Portul Gibson de pe Arkansa şi pleacă timp de o zi în susul fluviului ajunge la un mic settlementcompus doar din câteva case simple, un islaz comun şi câteva alte case mai arătoase, care pot fi identificate înainte de a ajunge la ele prin firma simplă pe care scrie „Storc and Boardinghouse”. Stăpânul acestui comerţ nu este obişnuit să i se satisfacătoate dorinţele şi de aceea nu caută nici el să satisfacă dorinţele celor ce vin în magazinul lui. Nimeni nu ştie ce a fost înainte şi de unde a venit; la rândul lui, nici el nu întreabă pe nimeni de nume,

meserie sau încotro se duce. La el, omul se poate aproviziona cu cele necesare, să ia un „drink”, câteodată se mai întâmplă o bătaie, o înjunghiere sau o împuşcătură, cu efect mai mult sau mai puţin grav, şi apoi omul îşi vede de drum. Cine întreabă mult are nevoie de timp mult şi, pentru un american, timpul este mai preţios decât un răspuns pe care şi-l poate da singur.

În camera hanului se aflau câţiva bărbaţi, al căror aspect nu arăta deloc că ar putea fi vorba de o societate bună, în înţelesul european al cuvântului. Dar indiferent de deosebirea îmbrăcămintei unuia faţă de a altuia, toate hainele lor trădau de la prima vedere pe adevăraţii trapperi sau squatteri, care poate nu au auzit niciodată Ce este acela un croitor bun şi care îşi iau, când au nevoie, fără să aleagă, haina pe care o găseşte. Oriunde se află mai mulţi westmeni, se află şi băutură straşnică şi o poveste bună. Faptul că cei prezenţi stăteau acum liniştiţi şi se uitau în jos se datora numai întâmplării că se terminase una dintre acele „poveşti întunecate şi sângeroase, care pot fi auzite în America de Nord, aşa că fiecare dintre oameni îşi răscoli amintirile, pentru o nouă povestire. Iată însă că unul dintre ei, cel care stătea lângă fereastra scundă a sălii, strigă cu glas tare:

— Ia uitaţi-vă, oameni buni, ce vine dinspre apă! Dacă nu mă înşală ochii mei bătrâni, vin doi green-beaks „, aşa cum scrie la carte. Ia numai uitaţi-vă cum stau pe cai, drepţi şi îngâmfaţi, de parcă ar veni la binecuvântarea lui Christos! Ce caută asemenea ageamii să întineze pădurile noastre…?

1 O băutură.

2 Vânători cu arme de foc sau cu curse.

3 Oameni ai vestului; plural de la westman.

i „Cioc verde”; aşa sunt numiţi ageamiii cei care vin pentru prima dată în Vestul sălbatic.

CAPITOLUL III.

Dick Hammerdull şi Pitt Holbers.

Toţi, afară de unul singur, se ridicară pentru a privi la cei ce veneau. Cel care vorbise îşi puse din nou coatele pe masă. Îşi făcuse datoria şi nu-l mai interesa nimic. Era o figură ciudată. Probabil că natura avusese de gând să facă din el o frânghie, atât de nesfârşit îi era totul: faţa, gâtul, pieptul, pântecele. Braţele şi picioarele erau lungi, nesfârşit de lungi şi, după cum se părea, atât de slabe şi uscate, încât te gândeai cu frică, uitându-te la el, că într-o bună zi se va destrăma la prima suflare de vânt şi va dispărea ca o păpădie luată de vârtej. Fruntea îi era dezgolită, dar pe ceafă i se balansa un obiect căruia nu i se putea da vreun nume, dar care, cu mulţi ani înainte, poate să fi fost un joben; acum însă, nu admitea nici o descriere. Pe faţa lui slabă apărea o barbă, da, o barbă, dar barba aceasta era formată numai din cel mult o sută de ţepi, răspândiţi pe cei doi obraji, pe bărbie şi pe buza superioară, întinzându-se şi pe piept sub formă de aţe, până aproape de cingătoare. Haina de vânătoare pe care o purta părea să fie din frageda lui copilărie, căci nu-i acoperea decât jumătatea de sus a corpului, iar mânecile îi ajungeau de abia la câţiva milimetri dincolo de coate. Cele două nenorocite de burlane în care îi erau vârâte picioarele păreau să fi fost altădată carâmburile unor uriaşe cizme de marinar, care în regiunea gleznei intrau în aşa-zisele horse-feet, adică picioare de cal, un fel de încălţăminte obişnuită, mai ales în America de Sud, făcută într-un mod foarte Simplu: pielea de pe picioarele calului este jupuită imediat după moartea animalului şi apoi trasă pe piciorul omului, aşa caldă şi însângerată cum este, rămânând acolo până se usucă. Marele inconvenient, provine însă din faptul că o asemenea încălţăminte nu are talpă.

— Ai dreptate, Pitt Holbers, spuse unul dintre cei care se uitau afară. Sunt nişte green-beaks cum nu am văzut mulţi până acum. Să-i lăsăm să facă ce vor!

Oamenii se întoarseră la locurile lor. De afară, se auzi un tropot de cai, urmat apoi de un glas aspru, care părea

obişnuit să poruncească. Uşa se deschise imediat şi cei doi intrară.

Dacă personalitatea celui de-al doilea nu făcea mare impresie, cel care intrase întâi ar fi fost cu siguranţă remarcat într-o altă societate. Fără a fi prea puternic, dădea totuşi impresie de forţă şi stăpânire prin modul special al mişcărilor şi purtării lui. Faţa lui, chiar frumoasă, era arsă tare de soare şi înconjurată de o barbă neagră şi deasă. Îmbrăcămintea o avea absolut nouă, iar armele sale, ca şi ale însoţitorului, probabil că părăsiseră de curând magazinul vânzătorului, atât de strălucitoare şi de curate erau.

Adevăratul trapper sau squatter are o repulsie vădită împotriva oricărui exterior care denotă grija. Mai ales armele lustruite nu-i fac plăcere. Rugina de pe o armă este pentru el un semn sigur că nu este purtată de paradă, ci că poate aduce servicii bune în luptă sau la primejdie de moarte. Acolo, unde valoarea unui om nu este deloc hotărâtă după hainele pe care le poartă, un exterior îngrijit ia aproape aspectul unei provocări şi trebuie doar un cât - de mic prilej pentru un schimb de cuvinte, uneori foarte dure.

— Bună ziua, domnilor! salută noul venit, în timp ce îşi luă puşca cu două ţevi de pe umăr şi o lăsă într-un colţ, ceea ce un westman adevărat nu ar fi făcut niciodată.

Adresându-se apoi hangiului, care se uita la ei cu o privire pe jumătate curioasă, pe jumătate batjocoritoare, se interesă:

— Onorabilul maşter Winklay este aici?

— Hm! Poate că sunt chiar eu! aruncă leneş cel întrebat.

— Poate? folosi celălalt un ton ascuţit şi oarecum insultător. Ce vrea să însemne vorba asta?

— Înseamnă că eu sunt sau nu maşter Winklay, după cum îmi place.

— Aşa! Şi cum vă place acum?

— Asta depinde numai de ceea ce vreţi de la maşter Winklay, sir!

— Mai întâi o băutură straşnică pentru mine şi omul acesta şi apoi un răspuns la întrebarea pe care vă voi pune.

— Iată băutura. Poftim! Puteţi avea şi răspunsul, dacă voi şti ce să vă răspund. Mă pricep cum trebuie să mă port cu un gentleman.

— Lăsaţi gentlemanul în pace, Winklay. Nu are nici o valoare prin locurile astea! zise străinul, în vreme ce ducea mulţumit paharul la gură. Întrebarea mea se referă la Deadly-gun1.

— Deadly-gun? întrebă birtaşul surprins. Ce-voiţi de la el?

— Mă priveşte, dacă îmi daţi voie! Am auzit că vine adesea pe aici, pe la voi.

— Hm, da şi nu, sir. Ceea ce vă place vouă, poate să-mi placă şi mie. Dacă nu-mi daţi un răspuns la întrebare, atunci nici voi nu vă puteţi aştepta la un răspuns din partea mea. De altfel, iată aici destui oameni care v-ar putea da informaţii. Sunt mai ales doi care îl cunosc foarte bine pe cel despre care vă interesaţi. Omul se întoarse şi apoi se adresă americăneşte celor din jur:

— Este adevărat ce spune Winklay?

Nu primi nici un răspuns. Oarecum mai politicos, el se adresă atunci lui Pitt Holbers.

— Vreţi să aveţi bunătatea a-mi da o lămurire, maşter Tăcere?

— Ascultaţi, sir, numele meu este Holbers, Pitt Holbers, dacă îl puteţi ţine minte; chiar dacă aţi întreba în acelaşi timp trei sute de oameni, nu ştiu niciunul care ar trebui să vă răspundă. Ce doriţi de la Deadly-gun?

— Nimic care nu i-ar putea face plăcere. Mă numesc Henric Martens şi am venit cu prietenul meu Pieter Woolf din răsărit, pentru a mă plimba prin pădurile astea. Am nevoie de un om care să se priceapă la asemenea Puşcă ucigătoare.

lucruri. Cel mai nimerit ar fi Deadly-gun şi de aceea vă întreb, pentru a afla unde l-aş putea găsi.

— Este posibil ca acesta să fie omul care vă trebuie; dacă însă va accepta, asta este altă întrebare. Voi nu păreţi a fi nişte oameni aşa cum i-ar place lui.

— Credeţi? Poate că da, poate că nu. Atunci, spuneţi-mi dacă puteţi să-mi daţi şi, mai ales, dacă voiţi să-mi daţi o lămurire!

Cel întrebat se întoarse încet înspre colţul în care stătea cel care rămăsese liniştit când veniseră străinii.

— Ce crezi tu, Dick Hammerdull? *

Omul acesta ţinuse până acum capul plecat, părând că dă cea mai mare atenţie conţinutului paharului său, încât ochii lui nu se ridicaseră niciodată pentru a privi la străin. Acum, se întoarse şi îşi dădu pe ceafă acoperământul capului, ca şi cum ar fi vrut ca mintea lui să primească libertatea spre a da un răspuns înţelept.

— Ce cred sau nu cred e totuna, însă omul trebuie să găsească pe colonel! spuse el. Se întoarse din nou în poziţia lui de mai înainte şi iarăşi îşi adânci privirea în pahar. Străinul cu barbă neagră părea că nu este mulţumit de răspunsul scurt şi misterios. Se apropie de masă.

— Cine este colonelul, maşter Hammerdull? se ofuscă. Cel întrebat îl cercetă lung şi mirat.

— Cine este sau nu este colonelul e totuna. Colonel înseamnă comandant; Deadly-gun este comandantul nostru, deci i se spune colonel.

Străinul nu putu să-şi reţină un zâmbet în faţa acestui exemplu de logică dat de trapper. îi puse mâna pe umăr şi continuă mai conciliant:

— Nu merge chiar aşa, maşter! Când întreabă cineva, primeşte un răspuns; aşa se întâmplă pretutindeni şi nu văd de ce aici, pe Arkansas, ar trebui să fie altfel. Unde poate fi găsit colonelul?

— Unde poate sau nu poate fi găsit e totuna. Veţi ajunge la el, dacă perseveraţi. Şi cu asta am terminat!

— Hoho! Omule, pentru mine nu este destul. Trebuie să ştiu unde şi când se va petrece această minune?

Dick Hamerdull făcu o mutră şi mai uâmită decât la început. El, un om liber al savanei, să fie silit să vorbească? Nu putea permite un asemenea lucru. Ridică paharul, trase o sorbitură care părea că nu se mai sfârşeşte şi apoi se ridică în picioare. De abia acum era posibil să fie văzut în toată înfăţişarea lui, părea construit de natură într-un absolut contrast cu Pitt Holbers. Era un om mic şi extraordinar de gras, aşa cum nu prea se întâlnesc mulţi în America, şi despre care nu ştii dacă trebuie să te temi sau să râzi de el. Trupul lui scurt şi rotund era băgat într-un fel de sac făcut din piele de bizon. Acest material iniţial nu mai putea acum să fie recunoscut, căci fiecare rană a hainei fusese cârpită imediat cu câte o bucată de piele netăbăcită sau alt material dubios, astfel că acum îmbrăcămintea lui ajunsese să fie făcută numai din petice, asemeni olanelor de pe acoperiş. Picioarele îi erau înfundate în două cavităţi, care nu puteau fi numite nici cizme, nici ghete, nici ciorapi şi nici jambiere, iar pe cap purta un obiect fără nici o formă, care în vremuri îndepărtate s-ar fi putut numi căciulă de blană. Acum nu mai avea pe ea nici un fir de păr. Chipul lui, rumenit de traiul în aer liber, în care străluceau doi ochi mici şi rotunzi, nu arăta nici cea mai neînsemnată urmă de barbă, era în schimb crestat de cicatrice şi semne, care îi dădeau un aer de războinic. De asemenea, omul acesta avea lipsă câteva degete. Era înarmat ca orice om în West. Puşca, pe care o aşezase pe masă, merita să fie descrisă. Făcea impresia unui ciomag, rupt dintr-o pădure. Patul de lemn îşi pierduse forma iniţială; era cioplit, găurit şi crăpat, ca şi cum nişte şoareci s-ar fi jucat cu el, iar între el şi ţevile de fier se aşezase o murdărie indescriptibilă, încât lemnul, murdăria şi fierul formau un tot complet şi nu se putea face nici o deosebire între ele. Chiar cel mai bun puşcaş european nu ar fi îndrăznit să tragă un foc cu bâta asta, de teamă că ar face explozie. Şi totuşi, chiar şi astăzi se găsesc

în preerie asemenea instrumente de împuşcat, din care nimeni nu ar putea să trimită un glonţ în locul unde ar dori, dar cu care stăpânul său nu-şi greşeşte niciodată ţinta.

Omul acesta stătea acum în faţa străinului. Se uită către el, în sus, cu o expresie de nedescris.

— Unde şi cum se va întâmpla aceasta, e totuna. Credeţi voi, sir, că Dick Hammerdull a stat zeci de ani la liceu să studieze oratoria? Ceea ce spun, atâta spun; mai mult nimic; şi, dacă este prea puţin atunci cel căruia nu-i place se poate la altul să-i ţină o predică. Suntem aici în ţara savanelor unde respiraţia este necesară pentru lucruri folositoare, nu pentru flecăreală. Ţineţi minte asta!

— Dick Hammerdull, voi aţi fost la liceu, căci puteţi vorbi ca cel mai bun predicator al mormonilor. Totuşi aţi uitat să-mi spuneţi ceea ce voiam să ştiu. Vă întreb încă o dată: în ce mod, când şi cum mă voi întâlni cu Deadlygun?

— Pe toţi dracii, omule, m-am săturat! Aţi auzit că îl veţi găsi, şi asta este destul. Vedeţi-vă de pahar şi aşteptaţi. Nu las eu un greenhorn 1 să mă exaspereze.

— Greenhorn? Aveţi cumva poftă să faceţi cunoştinţă cu cuţitul meu?

— Pshaw – sir! Ce-mi pasă mie de briceagul vostru? Din partea mea, puteţi decapita cu el gândaci ori purici, sau să bărbieriţi brotăceii. Nu am nimic împotrivă. Dick Hammerdull nu este omul care să se teamă de acul acesta al vostru. Purtarea voastră nu este a unui west-man; de aceea, mai spun încă o dată, chit că vă place sau nu, căci e totuna: sunteţi un greenhorn, aşa că îngrijiţi-vă să vă schimbaţi!

— Well;! atunci lucrurile se schimbă. Se duse în colţul unde îşi lăsase puşca, o apucă şi trase cocoşul: Maşter Hammerdull, unde poate fi găsit colonelul vostru? Vă dau timp un minut; dacă întrebarea mea nu primeşte răspuns, nu veţi mai răspunde niciodată. Ne găsim în regiunea savanelor, unde fiecare îşi face legea lui proprie! 1 „Antene”: expresie din west, care înseamnă că sunt nişte

gândaci cu antenele neajunse încă la maturitate. Cel întrebat se uita cu aceeaşi nepăsare în pahar. Nu trăda cu nimic că ar fi luat în serios ameninţarea. Ceilalţi se bucurau de încăierarea ce urma, căci astfel vor avea un spectacol. Se uitau nerăbdători de la un adversar la celălalt. Numai Pitt Solbers părea că ştie dinainte rezultatul, căci băgă nepăsător degetele lui lungi între trup şi cingătoare şi îşi întinse picioarele nesfârşite până departe de el, ca şi cum ar fi vrut ca şi ele să-l observe mai bine pe prietenul lor.

Străinul continuă:

— Hei, maşter, minutul a trecut! Primesc răspuns sau nu? Număr: unu… doi… trei…

Nu ajunse să termine pe primejdiosul „trei”. Până la „doi”, Hammerdull stătuse nemişcat şi nepăsător, ca apoi, cu iuţeala fulgerului, să apuce bătrâna flintă, în aceeaşi clipă arma fu ridicată, cocoşul tras, împuşcătura bubui în camera strâmtă, iar puşca sfărâmată a străinului sări pe podea, în clipa următoare, străinul se afla şi el pe jos lângă puşcă, iar Dick era cu un genunchi pe el şi cu cuţitul deasupra pieptului.

— Hei, greenhorn, spuneţi „trei”, ca să răspund! zise el batjocoritor.

— La dracu', maşter, daţi-mi drumul; nu vorbeam serios: Nu aş fi tras!

— Acum, o poţi drege cum vrei. Nu aţi fi tras? Aşadar, o înscenare de teatru cu bătrânul trapper, căruia i se spune Dick Hammerdull? Aţi ridicat arma asupra unui westman şi, deci, după justiţia savanei, meritaţi cuţitul. Acum număr eu: unu… doi…

Străinul făcu o sforţare zadarnică, pentru a scăpa. Apoi • se rugă:

— Nu înfigeţi cuţitul, maşter; colonelul este unchiul meu!

Trapperul lăsă cuţitul, dar fără a da drumul adversarului.

— Colonelul?… Unchiul vostru?… Spuneţi asta cui vreţi, dar eu mă voi mai gândi înainte de a crede.

— Aşa este. Nu ar fi prea mulţumit de voi, aflând ce mi-aţi făcut!

— Aşa! Hm! Ei, dacă sunteţi sau nu nepotul lui, e totuna; deocamdată, v-am gâdilat niţel, pentru a vă da o lecţie. Cuţitul meu nu intră în trupul unui greenhorn. Sus, în picioare!

Se ridică şi el, îndreptându-se spre masa pe care îşi aruncase flinta. îşi luă acum din nou arma şi începu să încarce ţeava trasă. Chipul său strălucea de dragoste şi grijă, făcând această treabă, iar ochii săi mici şi lucioşi erau îndreptaţi cu o asemenea privire asupra acestei bâte de împuşcat, încât se vedea limpede cât de dragă îi era arma.

— Da, o armă ca aceasta nu se găseşte prea des! spuse birtaşul, care se uitase liniştit la toată scena de mai înainte, iar acum privea nepăsător la fumul ce-i umplea prăvălia.

— Aşa este, bătrânule Brandythiner spuse Hammerdull, dând din cap. Este totdeauna necesară şi sigură într-o mână pricepută.

CAPITOLUL IV Winnetu.

În clipa aceea, uşa se deschise fără zgomot şi fără ca vreunul dintre cei care stăteau la ferestre să fi observat că se apropie cineva. Noul sosit intră fără zgomot şi, deşi era îmbrăcat în haine de trapper, se putea recunoaşte că este indian. Îmbrăcămintea lui era curată şi bine întreţinută, lucru rar pentru un indian. Atât haina de vânătoare cât şi legginii 2 erau făcuţi din pielea moale a unor viţei de bizon, la tăbăcirea căreia indienele sunt maestre. Haina şi pantalonii erau cusuţi cu franjuri. Mocassinii erau

* Cel ce pune apă În rachiu.

* Pantaloni din piele, încălţăminte în formă de cizme.

făcuţi din piele de cerb şi nu după forma piciorului, ci din fâşii de curea prinse una lângă alta. Încălţămintea era durabilă şi comodă. Capul nu-i era acoperit; în schimb, părul lui bogat şi întunecat era strâns într-un fel de coc, prins în creştet. Fiul sălbăticiunii s-ar fi ruşinat să-şi acopere fruntea.

După ce ochii lui negri şi pătrunzători trecură cu nobilă mândrie peste cei din sală, indianul se îndreptă spre masa la care luase loc Dick Hammerdull. Nimeri însă unde nu trebuia, căci acesta îi strigă mânios:

— Ce cauţi aici, piele roşie? Locul acesta este al meu. Pleacă şi caută-ţi altul!

— Omul roşu este obosit; fratele său alb să-l lase să se odihnească! răspunse indianul cu glas măsurat.

— Obosit sau nu, e totuna. Nu pot suferi pielea ta roşie!

— Eu nu sunt vinovat pentru asta, căci marele Spirit i-a dat-o.

— Cine ţi-a dat-o sau nu ţi-a dat-o, e totuna; pleacă! Nu vreau să respir acelaşi aer cu tine.

Indianul îşi luă puşca de pe umăr, o aşează cu patul pe duşumea, puse mâinile încrucişate peste gura ţevilor şi apoi întrebă pe un ton ce nu admitea replică.

— Fratele meu alb este stăpânul acestei case?

— Nu te interesează.

— Ai vorbit drept. Nu mă interesează şi nu te interesează; de aceea, omul roşu poate să stea acolo unde stă şi cel alb.

Spunând acestea, se aşează pe un scaun. în felul cum rostise cuvintele acestea era ceva care răscoli mânia trapperului şi a tuturor celorlalţi. Hangiul veni alături de el şi-l întrebă:

— Ce doreşti în casa mea?

— Dă-mi pâine de mâncare şi apă de băut! răspunse indianul.

— Ai bani?

— Dacă tu ai veni în wigwamul1 meu şi m-ai ruga să-ţi dau de mâncare, ţi-aş da fără a-ţi cere bani. Am aur şi argint.

1 Sat.

Ochii hangiului străluciră. Un indian, cu aur şi argint este o apariţie plăcută în orice loc unde există distrugătoarea „apă-de-foc”1. în consecinţă, plecă şi se înapoie imediat cu o oală mare de rachiu, pe care o puse pe masa oaspetelui, alături de o bucată de pâine.

— Omul alb se înşală; eu nu am dorit asemenea apă!
Hangiul se uită mirat. Nu mai văzuse vreun indian care să reziste mirosului alcoolului.
— Dar ce fel de apă doreşti?
— Omul roşu bea numai apa care vine din pământ.
— Atunci poţi să pleci acolo de unde ai venit. Eu sunt aici pentru a câştiga bani şi nu pentru a fi sacagiul tău! Plăteşte pâinea şi cară-te!
— Fratele tău roşu va plăti şi va pleca, dar nu mai înainte ca tu să-i fi vândut ceea ceel doreşte.
— Ce mai vrei?
— Ai un storc unde se poate cumpăra?
— Da!
— Atunci, dă-mi tutun, praf de puşcă, plumbi şi chibrituri.
— îţi voi da tutun; praf de puşcă şi plumbi nu vând nici unui indsman 2.
— De ce nu?
— Pentru că nu sunt pentru voi.
— Sunt numai pentru fraţii tăi albi?!
— Aşa vreau să spun!
— Suntem toţi fraţi; toţi ar trebui să murim dacă nu avem cu ce împuşca sălbăticiuni ca sămâncăm; toţi avem nevoie de praf de puşcă şi plumbi. Dă-mi ceea ce te-am rugat!
— Nu vei primi nimic!
— Asta este voinţa ta din urmă?
— Da!
Imediat, indianul îl prinse cu stânga de gâtlej şi cu dreapta smulse fulgerător cuţitul. 1 Aşa spun indienii rachiului.
2 Indian.
— Atunci, nu vei mai da nici fraţilor tăi albi pulbere şi gloanţe. Marele Spirit îţi mai dă viaţă numai o singură clipă. îmi dai ceea ce ţi-am cerut, sau nu?
Vânătorii săriseră în picioare şi erau gata să se repeadă asupra omului roşu, în mâna căruia hangiul se zbătea, cu respiraţia tăiată. Dar indianul se mişca în aşa fel încât să nu

aibă pe nimeni în spate şi apoi, ridicând mândru din cap, strigă cu glas ameninţător:

— Cine îndrăzneşte să se atingă de Winnetu, apaşul?

Cuvintele avură un efect electrizant. De abia fuseseră spuse, şi toţi se retraseră în semn de respect şi cinstire. Winnetu era un nume care se impunea celui mai îndrăzneţ vânător sau puitor de curse. Indianul era fiul lui Inciu eiuna, cel mai renumit şef al indienilor apaşi. Laşitatea şi viclenia făcuseră ca, mai demult, tribul acesta să capete de la duşmani numele de ocară „Pimo”. Dar de când venise Inciu duna în fruntea lor, laşii deveniseră vânători dibaci şi se transformaseră în războinici viteji; numele lor era temut până departe peste culmile munţilor. Expediţiile lor erau totdeauna încununate de succes şi, deşi numărul oamenilor din acest trib era destul de mic, faima lor pătrunsese până departe în Farwest. Între timp, Winnetu, fiul lui Inciu ciuna, îşi câştigase un nume prin fapte de vitejie. Deşi era tânăr – avea pe atunci de abia douăzeci şi cinci de ani – isprăvile lui poposeau la toate focurile de tabără.

— Dă-mi drumul! strigă hangiul. Dacă tu eşti Winnetu, atunci vei avea tot ce doreşti!

— Howgti 1! exclamă acesta mulţumit. Marele Spirit ţi-a pus pe buze cuvântul potrivit, omule cu părul roşu. Altfel te-ai fi dus la strămoşii tăi, împreună cu ceilalţi care ar fi năvălit asupra mea! Îi dădu drumul şi, în vreme ce Winklay pleca, pentru a aduce din camera alăturată cele cerute de indian, acesta se îndreptă spre Hammerdull:

— De ce stă omul alb şi petrece, în vreme ce duşmanii roşii îi ameninţă wigwamul? 1 Exclamaţie de întărire a afirmaţiei:aşa să fie! Amin!

Dick îşi luă privirea din pahar şi răspunse posac:

— Dacă stau aici sau în altă parte, e totuna. Mă cunoaşte apaşul?

— Winnetu nu te-a mai văzut niciodată, dar vede pe mâneca ta semnul fratelui său viteaz şi ştie că tu eşti unul din oamenii lui. Trebuie oare ca Deadly-gun, marele

vânător, să se lupte singur pentru scalpurile 1 ogellallahilor, care îl caută?

— Ogellallahii? întrebă Dick Hammerdull, sărindin picioare, ca şi cum ar fi văzut sub masă un şarpe cu clopoţei, în vreme ce Pitt Holbers se trezi şi el în faţa indianului făcând un singur pas cu picioarele lui lungi. Ce ştie omul roşu despre ogellallahi?

— Du-te la căpetenia ta şi vei afla de la el!

După aceea, se îndreptă către hangiu, care se înapoiase, dezlegă pungile de pulbere, plumbi şi tabac de la brâu, le umplu şi apoi băgă mâna sub cămaşa lui de culoare cenuşie.

— Winnetu va da omului cu părul roşu metal tot roşu. Winklay luă plata şi privi încântat bucata grea de aur.

— Aur, aur curat, patruzeci de dolari între fraţi! Indsmanule, de unde îl ai?

— Pshaw!

Winnetu spusese cuvântul acesta, dând dispreţuitor din umeri, iar în clipa următoare dispăruse din încăpere. Hangiul se uită cu gura căscată la ceilalţi.

— Ascultaţi, gentlemeni, puşlamaua asta roşie pare să aibă mai mult aur decât noi toţi. Niciodată nu am primit un preţ atât de bun pentru praf de puşcă. Cred că ar merita osteneala să mergem după el, căci cu siguranţă că mai are asemenea metal şi calul lui trebuie să fie prin apropiere!

— Nu v-aş sfătui, răspunse Dick Hammerdull, în vreme ce se pregătea să plece. Winnetu apaşul nu este omul care să se lase a i se lua cu forţa nici măcar o alice. Dacă are aur sau nu, e totuna, căci de luat de la el nu-l poate lua nimeni.

1 Indienii şi westmenii jupoaie pielea de pe capetele duşmanilor ucişi. Un asemenea trofeu se numeşte „scalp”.

Şi Pitt Holbers îşi aruncă flinta pe umăr şi zise:

— Trebuie să plecăm, Dick, să plecăm cât mai repede cu putinţă. Indsmanul pare să fie atotştiutor, aşa că va fi având dreptate şi cu câinii de ogellallahi, lua-i-ar dracu'! Dar ce facem cu oamenii de aici? Spunând aceste cuvinte, el arătă spre cei doi străini.

— Am spus că voi veţi merge cu noi şi aşa rămâne! răspunse Dick, adresându-se apoi celui cu barbă neagră.

Dacă vreţi să vedeţi pe Deadly-gun, atunci a sosit vremea să spălăm putina, master Mertens. Numele vostru pare să fie ceva germanic, nu-i aşa?

Cel întrebat se ridică pentru a pleca cu cei doi trap-eri, împreună cu tovarăşul său.

— Da. Tovarăşul meu şi cu mine suntem olandezi din naştere.

— Olandezi? Hm! Dacă aţi fi chinezi sau turci, totuna este, deoarece însă sunteţi olandezi din bătrâna Holland de dincolo de ocean, cu atât mai bine pentru voi, căci olandezii sunt oameni cumsecade; îi cunosc şi m-am întâlnit cu mulţi dintre ei, care ştiau cum să poarte o puşcă în mână, încât loveau cu glonţul chiar în ochii bizonului. Aşadar, înainte! Avem cale lungă de mers!

CAPITOLUL V.

În savană.

Cei patru oameni ieşiră din cârciumă. Afară, Hammerdull băgă degetele în gură şi scoase un fluierat ascuţit. Imediat apărură doi cai înşeuaţi.

— Aşa. iată animalele. Acum, călare şi înainte, maşter Mertens şi… ei, oare cum este numele vostru?

— Pieter Woolf, răspunse cel întrebat.

— Pieter Woolf? Blestemat nume! Este indiferent pentru mine dacă v-aţi numi John sau Tim sau Bill dar Pieter Woolf îţi rupe limba în două şi îţi face dinţii să scrâşnească. Aşadar, sus pe cai şi după noi, să ajungem cât mai repede în preerie!

— Dar unde este indianul? întrebă Mertens.

— Apaşul? Unde este sau nu este, e totuna. El ştie foarte bine unde trebuie să se ducă şi pariez pe iapa mea contra unei capre că îl vom găsi exact acolo unde va fi nevoie şi unde va crede el de cuviinţă.

Prinsoarea aceasta ar fi avut partea ei humoristică, deoarece nu s-ar fi găsit nimeni să parieze o capră

obişnuită, în schimbul iepei bătrâne şi cotonoage, care, după cum se vedea, purta o lungă povară de ani pe spinarea ei ascuţită ca un fierăstrău şi care părea mai mult o corcitură între un măgar şi o capră decât un cal obişnuit. Capul ei era extraordinar de mare şi de lat. Despre coadă, nici nu mai putea fi vorba, pentru că acolo, unde probabil cu mulţi ani înainte va fi fost o mătură deasă de păr, nu se mai vedea acum decât un ciot ascuţit şi osificat, ridicat drept în sus, pe care nu s-ar fi descoperit, nici măcar un fir de păr. De asemenea, coama lipsea total. în locul ei se vedea un puf murdar, care atârna pe cele două laturi ale gâtului ca o lână nescărmănată, cum de altfel părea tot trupul costeliv al iepei. După buzele cu greu ţinute împreunate ale animalului, se observa că iapa nu mai avea nici un dinte, iar ochii mici, scăpărători şi vioi trădau că stăpâna lor nu era deloc sociabilă. Dar numai un om care nu cutreiera Westul sălbatic putea să râdă de mârţoagă. Asemenea animale au aproape un veac de om în urma lor şi şi-au slujit stăpânul în primejdie şi la nevoie, pe vânt şi pe vreme rea, pe furtună şi viscol, pe zăpuşeală şi ploaie, rămânând credincioase şi pline de curaj, ceea ce a făcut ca stăpânul să-i rămână la inimă, iar animalul să capete, odată cu bătrâneţea, o tot mai mare experienţă ce folosea călăreţului. Aşa era şi cu Dick Hammerdull: ştia el pentru ce nu ar fi schimbat-o nici cu cel mai falnic mustang. Nici calul lui Pitt Holbers nu era chipeş. Era un armăsar mic, scurt şi gros, dar care era atât de scund, încât nesfârşitele picioare ale călăreţului aproape că atingeau pământul. Totuşi mişcările animalului erau rapide şi vioaie, cu toată povara din spatele lui, astfel încât inspira multă încredere.

Cât despre caii celorlalţi doi tovarăşi de drum, cu siguranţă că fuseseră luaţi din vreo fermă din răsărit şi nu dăduseră până acum examen de ceea ce ştiau.

Alergătura călare forţată dură până către seară, prin pădurea deasă. Apoi cei patru pătrunseră în preeria acoperită cu flori galbene de floarea soarelui, care se

întindeau într-un covor uriaş până la marginea orizontului. Caii se odihniseră în cursul dimineţii, aşa că se putea continua călătoria încă o bucată de drum prin savană, înainte de aşi pregăti tabăra de noapte. De-abia după ce stelele începură să apară, iar ultima rază a soarelui dispăruse de mult, Hammerdull îşi opri Calul.

— Stop! exclamă el. Aici se sfârşeşte ziua şi putem să ne înfăşurăm în păturile noastre! Nu eşti de aceeaşi părere, Pitt Holbers, bătrânule coon? •

Coon este prescurtarea obişnuită a cuvântului racoon, şi este folosit de vânători pentru a se adresa unul altuia.

— Dacă tu crezi aşa, n-am nimic împotrivă, dragă Dick, răspunse mormăind celălalt, în vreme ce se uita cercetător în depărtare. Dar nu crezi că ar fi mai bine dacă am mai lăsa în urma noastră o milă, sau trei, sau cinci? Cu siguranţă că sunt mai necesare pentru colonel patru braţe credincioase şi două puşti cumsecade, decât aici în livada asta, unde cântă greierii şi licuricii te ciupesc de nas.

— Dacă sunt greieri sau piei roşii, e totuna. Avem cu noi doi oameni care nu au mâncat până acum din papara savanei, aşa că trebuie să se odihnească. Ia numai uită-te la murgul lui Pieter Woolf – blestemat nume – cum răsuflă, de parcă ar avea toată cascada Niagara în gâtlej. Iar vulpea, pe care stă agăţat Mertens, este plină de apă, care a început să-i curgă gârlă din barbă. Aşadar, jos! Odată cu venirea zorilor, plecăm! Cei doi olandezi nu erau obişnuiţi să călărească multă vreme, aşa că se simţeau obosiţi. Prin urmare, ascultară imediat de îndemn. Caii fură legaţi cu lassourile 1 şi, după

1 Frânghie cu un capăt în formă de laţ, obiect nelipsit la orice westman. ce mâncară şi stabiliră ordinea de pază, se aşternură pe somn.

Porniră dimineaţa. Cei doi trapperi erau oameni tăcuţi, care nu vorbeau dacă nu era nevoie. Aici nu se mai găseau într-un store sigur, unde poate fi ascultată o poveste, ci în savană, unde nici o clipă nu trebuia lăsată să treacă fără

atenţie şi fără o căutătură în jur; vestea adusă de Winnetu era importantă şi paraliza limba chiar a celui mai vorbăreţ. Aşa că Mertens stătu toată ziua cu întrebarea pe buze, dar nu spuse nimic până seara. în tabără, văzând că urechile celor doi sunt surde, se înfăşură în pătură şi adormi.

Trecură astfel câteva zile, fără să schimbe un cuvânt. Lăsau mereu în urmă preeria fără capăt, până când în a cincea zi, către seară, Hammerdull, care călărea în frunte, îşi opri deodată calul. în clipa următoare era cu nasul în iarbă, cercetând cu cea mai mare atenţie pământul.

— Have care 1! Pitt Holbers, dacă nu a călărit cineva înaintea noastră pe aici, atunci mă las să mă mănânci de viu. Descalecă şi tu!

Holbers lăsă piciorul stâng pe pământ, trecu pe dreptul peste gâtul calului şi se aplecă lângă Hammerdull.

— Dacă tu crezi, Dick, mormăi el posomorât, atunci cred şi eu că pe aici a fost un indian.

— Dacă o piele roşie a fost sau nu a fost pe aici, e totuna, dar calul unui alb lasă o altă urmă decât cea din faţa noastră. Încalecă din nou şi restul lasă-l pe mine!

Hammerdull continuă să meargă pe jos de-a lungul urmelor de copite, în vreme ce iapa lui îl urma ascultătoare. După circa o sută de paşi, omul se opri.

— Descalecă iar, bătrânule coon, şi spune-mi pe cine avem în faţa noastră? arătă el cu degetul pe pământ. Holbers se aplecă, cercetă atent terenul, apoi îndrăzni:

— Dacă tu crezi, Dick, că este apaşul, ai dreptate. Franjuri ca cel care atârnă de cactusul acesta erau la mocasinii lui, după cum am văzut în store. Asemenea lucrătură nu am mai zărit la nici o piele roşie. Probabil că a descălecat aici pentru a cerceta ceva, cu care prilej unul dintre franjuri i s-a agăţat de un ghimpe de cactus. Cred 1 Atenţiune!

că... behold 1 Dick, ia uită-te la stânga. Ce fel de picioare au fost acestea?

— Pe barba ta, Pitt, a fost un scoundrel 2, o puşlama de indsman, care a venit dintr-o parte şi apoi a cotit-o din locul

acesta; tu ce părere ai?

— Hm! Apaşul are un ochi pătrunzător, ca orice păgân; probabil că a descifrat urma omului, deşi cine ştie cât de mult ne vom fi bălăbănit noi pe urma lui, fără să observăm.

— Dacă am observat sau nu, e totuna. Acum am găsit-o, şi asta e destul. Dar un roşu nu se plimbă singur în mijlocul savanei. Probabil că se află prin apropiere o ceată de indieni cu săgeţi, care şi-au pus în gând vreo drăcie. Ia să mai privim o dată bine, să ne formăm o părere sigură!

Cercetă orizontul cu grijă şi apoi dădu din cap, nemulţumit.

— Hei, Mertens, văd că aveţi o colivie care vă atârnă pe lângă şold, legată de o curea. De ce nu o deschideţi? E cumva în ea vreo pasăre şi vă temeţi să nu zboare?

Mertens deschise tocul de piele care îi atârna alături, scoase o lunetă şi o întinse trapperului. Acesta o potrivi, o duse la ochi şi apoi începu iar să cerceteze orizontul. După câtva timp, ridică din sprâncene închizând dintr-un ochi:

— Pitt Holbers, uită-te şi tu prin sticla asta şi spune-mi ce este linia aceea lungă şi dreaptă care se vede spre nord, mergând de-a lungul orizontului dinspre răsărit spre apus!

Holbers luă luneta de la ochi şi-şi scărpină dus pe gânduri nasul său ascuţit.

— Dacă tu crezi, Dick, că este acel railway 3, care duce spre California, atunci nu eşti atât de prost pe cât s-ar crede.

— Prost!… Dick Hammerdull şi prost! Omule, îţi vâr cuţitul între coaste încât să-ţi zboare suflarea din gură. 1 Ia te uită: Atenţie!

2 Nemernic, mişel. 3 Drum de fier.

Într-o clipă! Dick Hammerdull şi prost! A mai auzit cineva aşa ceva? în plus, dacă este prost sau nu, e totuna; dar cel care vrea să-l cumpere ieftin să bage de seamă, căci se poate înşela, însă ce legătură poate exista între railway şi pielea roşie, care a mers înaintea noastră, Pitt Holbers, tu, aliatul tuturor felurilor de înţelepciune, hei?

— Hm! Când trece pe aici trenul următor, Dick?

— Nu ştiu exact, dar cred că astăzi, eu ştiu…

— Atunci cu siguranţă că pieile roşii au pus ochii pe el.

— Poate că ai dreptate, bătrânule coon. Dar din ce parte va veni… dincoace sau dincolo?

— Atunci trebuie să te duci la Omaha sau Cheyenne, pentru a te interesa. Pe haina mea nu e scris orarul trenurilor!

— Uimitor lucru, căci s-ar fi putut ca pe un petic să ai trecut şi mersul trenurilor. Totuşi, chiar dacă vine dinspre răsărit şi chiar dacă vine dinspre apus e totuna; destul e că vine. Dacă însă admitem ca ei să-l oprească şi să le ia scalpul călătorilor, asta este altceva. Tu ce crezi?

— Socot că e de datoria noastră să nu-i lăsăm în pace.

— Aşa cred şi eu. Deci, descălecarea şi înainte! Un om călare poate fi observat de la mare depărtare, ceea ce nu se întâmplă cu un om care merge pe picioare. Să vedem în ce văgăună se ascund, însă trebuie să fim cu puşca gata de tras, căci dacă ne observă, să lăsăm armele să vorbească!

Începură să înainteze cu mare grijă. Urmele pe care mergeau şi cele pe care le lăsase apaşul duceau spre terasamentul căii ferate, apoi de-a lungul acesteia, până când se observă o ridicătură a terenului, ca un val. Dick Hammerdull se opri.

— Unde se ascund puşlamalele, fireşte că este totuna; dar mă las fript de viu, până când voi deveni atât de slab şi de uscat ca maşter Holbers, dacă nu s-au retras dincolo de muntele acesta pitic. Nu putem merge mai departe, fiindcă…

Cuvântul îi rămase neterminat, căci fulgerător dusese bătrâna lui flintă la umăr, lăsând-o însă imediat jos. Din tufişul de dincolo de terasamentul căii ferate se ridicase o făptură omenească, ce sé strecură ca o panteră peste sine şi, în clipa următoare, se afla în faţa celor patru oameni.

— Winnetu a văzut venind feţele palide, spuse el. Ei au descoperit urma ogellallahului şi vor salva de la moarte

Calul-de-foc 1!

— Heigh-day 2! exclamă Hammerdull. Bine că nu a fost altul, căci ar fi gustat din glonţul meu şi ne-am fi trădat din pricina împuşcăturii! Dar unde îşi are apaşul calul! Nu cumva se găseşte în savana sălbatică fără cal?

— Calul apaşului este ca un câine, care aşteaptă până îl cheamă stăpânul. Winnetu a văzut pe ogeallallahi de mai mulţi sori3 şi a plecat la apa pe care fraţii săi albi o numesc Arkansas. El credea că va vedea acolo pe prietenul său Deadly-gun care nu se găsea în wigwamul lui. După aceea a urmărit din nou pe oamenii roşii şi acum va face semn calului de foc, pentru a nu se poticni pe cărarea pe care ogellallahii au distrus-o.

— Lack-a-day4! mormăi Pitt Holbers. Trebuie să vedem cum putem pune beţe în roatele planului acestor ticăloşi! Cel puţin dacă am şti din ce parte soseşte trenul.

— Calul-de-foc vine dinspre răsărit. Calul dinspre apus a trecut când soarele se afla deasupra capului apaşului.

— Aşadar, ştiu în ce direcţie trebuie să ne îndreptăm. Dar când va trece trenul prin această regiune? Pitt Holbers, cum stăm cu întrebarea asta?

— Hm! dacă tu crezi, Dick, că totuşi am la mine un mers al trenurilor, atunci cel puţin spune-mi unde l-am vârât!

— Cu siguranţă că nu în cap, bătrânule coon, căci acolo este o privelişte ca în pustiul Liano-Estacado, aşa 1 Trenul, dar, în special, locomotiva.

2 Expresie de bucurie.

3 Zile. Uneori, este întrebuinţat şi în sensul de ani. * Expresie de uimire.

cum se spune acelei regiuni în care nu există nimic altceva decât piatră şi praf. Dar ia uitaţi-vă, oameni buni, că apune soarele; peste un sfert de oră va fi întuneric şi vom putea să spionăm pe puşlamalele acestea roşii pentru…

— Winnetu a fost în spatele lor, îl întrerupse apaşul, şi a văzut cum smulgeau poteca din pământ şi o puneau de-a curmezişul drumului Calului-de-foc, pentru a-l poticni.

— Sunt mulţi?

— Dacă iei de zece ori câte zece, tot nu ajungi la jumătatea numărului războinicilor care stau întinşi pe pământ, aşteptând sosirea feţelor palide. Iar caii sunt şi mai mulţi, căci toate mărfurile prădate din căruţele trase de Calulde-foc vor fi puse pe animale şi duse de aici.

— Şi-au greşit planul! Ce crede Winnetu că trebuie să facem?

— El va rămâne aci şi va observa pe oamenii roşii. Fraţii mei albi trebuie să călărească în întâmpinarea Caluluide-foc, să îl oprească, spre a nu fi văzut de broaştele râioase de ogellallahi.

Sfatul era bun şi fu imediat urmat. Oamenii nu ştiau ora exactă când va veni trenul; care putea să sosească în orice clipă şi nu trebuia să se piardă timpul. Aşadar, Winnetu rămase pe loc, iar ceilalţi patru plecară de-a lungul căii ferate, către răsărit, într-un galop furtunos.

Călăream de mai bine de un sfert de oră, când Hammerdull îşi opri iapa şi cercetă o latură a preeriei.

— Good lack 1! exclamă el. Ce se află colea în iarbă? Pare a fi un cerb sau… ah, Pitt Holbers, ia spune, ce dobitoc crezi că este?

— Hm! Dacă tu crezi, Dick, că este calul apaşului stând aici pe loc de parcă ar fi pironit până va fi chemat de stăpânul său, atunci voi fi la o vorbă cu tine!

— Ai ghicit, bătrânule coon! Să trecem însă, fără a mai speria mustangul, căci avem alte lucruri mai bune de făcut. Puşlamalele roşii nu trebuie să vadă după luminile trenului că este oprit şi că, deci, planul lor a fost trădat! 1 Expresie de surprindere.

CAPITOLUL VI.

În întâmpinarea trenului.

Au călărit tot înainte. Lumina zilei dispăru în curând; nu trecuse o jumătate de oră, că înserarea se lăsase peste preerie, iar stelele pâlpâiau trimiţându-şi jos razele lor reci. Puţină lumină de lună ar fi fost bine venită pentru călăreţi;

dar ar fi îngreunat mai târziu apropierea lor de indieni. Erau totuşi mulţumiţi că farul de noapte al pământului era nevăzut, lipsind preeria de lumina sa magică.

Deoarece locomotivele americane au nişte faruri puternice, apropierea trenului se putea observa de la mare distanţă pe o câmpie fără mari denivelări. De aceea, trenul trebuia întâmpinat cât mai departe de indienii răufăcători, pentru ca aceştia să nu-l audă. În consecinţă, Dick Hammerdull dădu pinteni iepei sale, iar ceilalţi îl urmară, fără să scoată un cuvânt. În cele din urmă, se opri şi sări jos de pe cal; cei trei tovarăşi ai săi îi urmară pilda.

— Aşa! zise el. Cred că ne-am depărtat destul. Legaţi dobitoacele şi căutaţi nişte iarbă uscată, pentru a face o faclă sănătoasă să oprim trenul.

Porunca fu imediat urmată şi în curând strânseră un morman de iarbă uscată, care putea fi aprinsă uşor dacă se presăra ceva praf de puşcă pe snopul făcut cu grijă de Dick Hammerdull. Întinşi pe păturii oamenii scrutau noaptea liniştită neluându-şi ochii din direcţia din care aşteptau trenul. Cei doi olandezi presupuneau ce avea să se întâmple, dar erau neexperimentaţi cu tragediile westului sălbatec. În afară de zgomotul făcut de caii care păşteau în jur, nu se auzea nici un sunet, decât cel mult fâlfâitul vreunei păsări de noapte. Minutele treceau tot mai greu. În cele din urmă se văzu o lumină în depărtare, la început foarte nelămurită, apoi crescând din ce în ce mai mult.

— Pili Holbers, ce spui tu de licuriciul de colo, ai? îl iscodi Hammerdull.

— Hm, acelaşi lucru la care te gândeşti şi tu.

— Iată cel mai deştept răspuns pe care mi l-ai servit în toată viaţa ta, bătrânule coon! Dacă este locomotiva sau nu, e totuna, dar suntem siguri că a sosit momentul să intrăm în acţiune. Henric Mertens, când se va apropia trenul, să strigaţi cât puteţi mai tare, ca şi dumneata, Pieter Woolf – blestemat nume; îţi rupe gura în două! Să strigaţi şi să faceţi gălăgie cât vă place. De rest ne ocupăm noi.

Luă snopul de iarbă în mână, presără praf de puşcă pe el, apoi scoase revolverul din brâu. Între timp, apropierea trenului se anunţa prin zgomotul din ce în ce mai limpede al joantelor, cum şi prin şuierăturile pistoanelor locomotivei.

— Întinde-ţi braţele tale veşnice, Pili Holbers, deschide gura ta cât o gaură în cer şi urlă cât poţi mai tare, bătrânule coon! Iată trenul! strigă Hammerdull, uitându-se îngrijorat către cal. Animalele începuseră să fornăie din pricina dihaniei încinse şi smuceau lasourile legate de ţăruşi.

— Pieter Woolf – dracu' să ia numele acesta care se poticneşte pe limbă – vedeţi să nu o rupă la fugă animalele! De ţipat însă, tot puteţi ţipa!

Se apropiase clipa acţiunii. Spintecând întunericul cu farurile sale, trenul venea pufăind. Hammerdull slobozi un glonte în snopul de iarbă. Pulberea luă foc, şi făclia improvizată fu cuprinsă de flăcări. Vânătorul luă mănunchiul aprins şi alergă cu el în faţa trenului.

Mecanicul trebuie să fi observat focul, prin fereastra laterală a locomotivei, căci după primele semnalizări făcute cu facla uriaşă, răsunară fluierături repetate şi ascuţite. Fură puse frânele, roţile scrâşniră şi lungul şir de vagoane defilă, patinând prin faţa vânătorilor. După câţiva zeci de metri, se opri. Fără să ţină seamă de însoţitorii vagoanelor care se aplecau spre el de pe platformele lor înalte, grasul Hammerdull trecu pe lângă vagoane până ajunse la locomotivă, aruncă pătura pe care o luase peste reflector şi spuse cu glas tare:

— Stingeţi luminile! Trenul trebuie să rămână în întuneric!

Imediat dispărură toate lanternele. Funcţionarii liniei ferate Pacific sunt oameni cu spirit întreprinzător. Îşi dădură seama că sfatul trebuia să aibă un motiv serios.

— 'sdeath1! strigă un glas de pe locomotivă. De ce acoperiţi lumina, omule? Cine sunteţi şi ce înseamnă toate astea?

— Cine sunt sau nu sunt, e totuna, sir! răspunse trapperul. În faţa noastră se află nişte indsmeni care au scos şinele de pe traverse!

— Pe toţi dracii! Omule, cum să vă mulţumim atunci? Cineva sări pe pământ, strânse mâna lui Dick şi dădu ordin să fie deschise uşile vagoanelor. Nu trecuse nici un minut şi vânătorii se găsiră înconjuraţi de numeroşi curioşi, încât aproape nu le venea să creadă că în compartimentele vagoanelor ar fi putut intra atâţia oameni. Toţi se interesau de motivul opririi.

În cuvinte scurte, Ilammerdall povesti totul, ceea ce avu ca rezultat o foarte mare agitaţie printre călători.

— Este pentru a treia oară în ultima vreme, spuse inginerul, că îndrăznesc să atace şi să jefuiască trenuri pe această linie; totdeauna ne-au atacat blestemaţii aceştia de ogellallahi, acel îndrăcit trib al siouxilor, a căror sălbăticiune şi duşmănie nu ar putea fi îndepărtate decât printr-un glonţ. Astăzi însă şi-au greşit ţinta şi îşi vor primi răsplata cu vârf şi îndesat! Probabil că vor fi crezut că şi trenul acesta este plin cu mărfuri şi păzit numai de o mână de oameni. Din fericire însă, avem în vagoane câteva sute de lucrători care călătoresc spre şantierul de poduri şi tuneluri din munţi şi acum aceşti oameni bravi au aproape toţi arme, misiunea noastră nu va fi tocmai grea!

După aceea se urcă din nou pe locomotivă, pentru a da drumul presiunii vaporilor, care ţâşniră prin toate Expresie de mirare; s-ar traduce aproximativ prin „ce moartea este?” supapele, învăluind locul într-un nor alb. Apoi sări din nou jos, pentru a vedea forţele de care ar putea dispune şi întrebă:

— Mai întâi, spuneţi-mi odată cum vă numiţi, oameni buni! Trebuie să ştiu cui datorăm salvarea trenului!

— Numele meu este Hammerdull, sir, Dick Hammerdull, şi aşa va rămâne cât voi trăi!

— Frumos! Şi celălalt?

— Cum se numeşte sau nu se numeşte, e totuna; • deoarece însă se întâmplă ca totuşi să aibă un nume, nu este spre paguba nimănui dacă îl aflaţi. Îl cheamă Pitt Holbers, sir, şi este un flăcău pe care se poate pune preţ.

— Iar ceilalţi doi – cel de colo şi cel de lângă cai?

— Sunt doi oameni de dincolo, din Holland, sir, şi se numesc Henric Mertens – Harry ar suna mai bine – şi blestemat nume mai e acesta!

— Pieter Woolf. Să nu pronunţaţi cuvintele acestea, căci vă scrântiţi limba!

— Well – bine! râse funcţionarul. Nu toate limbile sunt atât de sensibile ca a voastră, maşter Hammerdull!

— Hammerdull? Dick Hammerdull? răsună un glas gros şi puternic, iar un bărbat îşi făcu loc cu coatele prin mulţime.

— Weleome1 bătrânule coon! Credeam că o să vă găsesc de-abia la hide spot 2 şi când colo dau de voi aici! Ce anume vă face să vă plimbaţi prin locurile acestea?

— Ce anume m-a făcut, colonele, e totuna. Aveam • nevoie de niţică pulbere, plumb şi tutun. Pitt lunganul a mers cu mine ca de obicei, la maşter Winklay, irishmanul3 • şi de acolo am mai luat doi oameni din Holland, care vor să vadă pe Deadly-gun, adică pe voi.

— Deadly-gun! strigă maşinistul, îndreptându-se spre străin.

— Voi sunteţi cu adevărat omul acesta, sir?

— Aşa mi se spune! veni răspunsul scurt şi simplu. 1 Bun sosit!

2 Textual: „Ascunzătoare de piei”; o tabără secretă, cunoscută numai de cei care fac parte din ea. 3 Irlandez.

Cel care vorbise era un bărbat de talie mijlocie, dar cu umeri foarte largi, era îmbrăcat obişnuit ca un trapper. Lumea din jur, auzind numele său, se retrăsese puţin înapoi.

— Good-lack, sir, atunci avem cu noi exact pe omul căruia trebuie să-i dăm comanda. O primiţi?

— Dacă gentlemenii sunt toţi de acord, de ce nu?

Un strigăt unanim de aprobare ieşi din piepturile tuturor. Putea să lase fără teamă comanda pe seama acestui om, căruia nu-i văzuse nimeni faţa, afară de cei din grupul lui, şi care apăruse atât de neaşteptat în mijlocul mulţimii.

— Evident că suntem de acord. Aşadar, luaţi măsurile ce le credeţi de cuviinţă şi cât mai repede posibil! Nu avem timp de pierdut şi nu trebuie să ne lăsăm aşteptaţi de aceşti meş'surs roşii, spuse inginerul.

— Well, sir. Să schimb însă câteva cuvinte cu omul acesta! Dick Hammerdull, cine mai este cu voi din cei de la hide-spot?

— Niciunul, colonele! Ceilalţi sunt acasă sau în munţi!

— Dar mai trebuie să fie unul cu voi, Dick; aşa cum cunosc, tu nu fugi din faţa roşilor fără a fi lăsat un watchman 1 lângă ei.

— Cum am fugit sau nu am fugit, e totuna, dar dacă -aţi crezut pe Dick Hammerdull atât de prost încât să nu se gândească la un watchman, atunci v-aţi înşelat amarnic, colonele! A rămas de pază Winnetu, apaşul. El a dat peste noi la irishman şi ne-a avertizat. După aceea, a venit pe urma ogellallahilor şi ne-a ieşit înainte.

— Winnetu, apaşul? se miră maşinistul, în vreme ce un murmur de bucurie se auzi din mulţime, lleighday, asta mai zic şi eu întâlnire! Numai omul acesta valorează singur cât un pumn de vânători şi, dacă este alături de noi, vom trimite pe lumea cealaltă pe pungaşii roşii. Unde se află Winnetu?

1 Paznic, sentinelă.

— Dacă se află sau nu, sir, e totuna, dar cu siguranţă că stă întins lângă indsmeni, pe partea stângă a şinelor.

— Bine, spuse Deadly-gunAcum să vă spun părerea mea: formăm două grupuri, pentru a ne strecura pe ambele laturi ale terasamentului până la indieni. Unul din grupuri va fi condus de mine iar celălalt… hm, sir, dumneavoastră veniţi cu noi'?

— Se înţelege de la sine! se angajă inginerul. N-ar trebui să-mi părăsesc postul, dar am doi pumni puternici, iar fochistul este de ajuns de priceput pentru a mă înlocui. De altfel, cred că nu aş putea să stau liniştit pe butoiul acesta de foc, auzind puştile pocnindŞi, adresându-se apoi personalului său, continuă:

— Voi rămâneţi în vagoane şi fiţi atenţi; nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla… Tom!

— Sir! răspunse fochistul.

— Tu te pricepi bine cum să manevrezi locomotiva, îndată ce vei vedea flacără mare, vii cu trenul după noi.

Mergi încet, cât mai încet şi prevăzător. Probabil vom avea reparaţii mari la şine! Cât priveşte să fiu şi eu conducător, maşter Deadly-gun, nu pot primi. Ce mai încoace şi încolo, nu sunt westman. Căutaţi pe altul, căruia să-i puteţi încredinţa acest post!

— Bine, sir, îl înţelese Deadly-gun. Ştiu însă pe cineva aici, care se va purta aşa cum cred şi căruia îi puteţi încredinţa oamenii voştri. Dick Hammerdull, tu ce zici?

— Ceea ce zic sau nu zic, e totuna, colonele. Credânsă că nu aţi greşit nici de data asta!

— Aşa cred şi eu! Conduci jumătatea cealaltă?

— Hm, dacă oamenii doresc să fugă după mine, eu o iau la goană bucuros înainte! Puşca mea a înghiţit pulbere şi plumb nou şi vrea să rostească vorbe înţelepte cu indsmenii de colo. Dar caii, colonele, trebuie să rămână înapoi; omul din Holland, Mertens, acesta îi poate păzi.

— Nu primesc, răspunse acesta scurt. Merg şi eu!

— Ce primiţi sau nu primiţi, e totuna; dar dacă nu vreţi, poate să facă treaba asta celălalt, Pieter Woolf. lua-i-ar dracu' numele ăsta cocoşat!

Dar şi acesta refuză, aşa că fu nevoie ca unul dintre lucrătorii fără arme să rămână pentru a păzi caii.

CAPITOLUL VII.

Lupta de pe linia ferată.

Oamenii înarmaţi fură împărţiţi în două grupuri. Deadly-gun şi Dick Hammerdull trecură în fruntea lor. În curând, trenul rămase în urmă, oamenii strecurându-se înainte spre indieni. În toată regiunea domnea tăcerea şi nici un zgomot nu trăda aparenta pace de pe câmpia întinsă ce ascundea viitoarea luptă sângeroasă. La început, grupurile merseră o bucată bună de drum în linie dreaptă, dar, după ce ajunseră în regiunea în care era posibil să aibă loc bătălia, toţi oamenii se lăsară la pământ şi începură să se târască unul după altul, pe coate şi genunchi. Tufişurile din ambele părţi ale căii ferate îi escamotau perfect.

— Uff! răsună un glas în urechea lui Deadly-gun. Călăreţii Calului-de-foc să se oprească aci şi să aştepte până când Winnetu pleacă şi se-ntoarce.

— Winnetu?… întrebă Deadly-gun, ridicându-se pe jumătate în picioare. Fratele meu roşu a uitat chipul prietenului său alb?

Winnetu se uită cu atenţie la el, îl recunoscu, deşi era întuneric, şi şopti cu glas plin de bucurie:

— Deadly-gun! Lăudat să fie marele Spirit, care arată astăzi apaşului faţa ta! El să-ţi binecuvânteze mâna, pentru a cădea nimicitoare pe capetele duşmanilor tăi. Fratele meu a călărit pe Calul-de-foc?

— Da; el a dus spre soare răsare aurul pe care îl datoreşte prieteniei apaşului şi s-a înapoiat acum ca să găsească altul. De ce fratele meu să plece şi apoi să se napoieze?

— Sufletul nopţii este negru şi spiritul serii este ntunecat; Winnetu nu a putut să cunoască pe fratele său care se târa pe pământ. El a văzut însă pe omul care stă colo pe colină, aşteptând sosirea Calului-de-foc. Apaşul pleacă pentru a-l trimite la strămoşi pe ogellallah, apoi vine înapoi!

În clipa următoare dispăruse.

În ciuda întunericului, pe colina din faţă se putea desluşi silueta neclară a unui om pe orizontul înstelat. Aşadar, ogellallahii postaseră o santinelă, pentru a observa din depărtare luminile locomotivei. Pentru un alb ar fi fost

foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să se apropie neobservat de el; dar Deadly-gun cunoştea măestria apaşului în furişare şi ştia că ogellallahul va dispărea peste puţin timp.

Stând lipit de terasamentul căii ferate, se uita cu ochii ţintiţi la santinelă şi iată – de-abia trecuseră câteva minute, când lângă silueta aceea ţâşni o altă statură omenească, cu iuţeala fulgerului… şi, cât ai clipi din ochi, cele două siluete se prăbuşiră la pământ!… Cuţitul apaşului îşi făcuse datoria.

Winnetu se întoarse totuşi destul de târziu. El se dusese să spioneze pe indieni, spre a vedea încă o dată cum şiau amplasat tabăra.

Acum, îi spunea lui Deadly-gun cum stau lucrurile.

Ogellallahii smulseseră câteva şine şi apoi le puseseră, împreună cu traversele, de-a curmezişul celorlalte. Trenul cu toţi pasagerii săi ar fi avut o soartă îngrozitoare, dacă mecanicul nu ar fi fost avertizat. Ogellallahii stăteau în apropiere întinşi la pământ, pe când caii lor păşteau mai departe, legaţi de ţăruşi. Prezenţa patrupedelor făcea imposibilă furişarea spre tabără, prin partea aceea, pentru că un cal din preerie întrece vigilenţa câinelui şi anunţă stăpânului său, prin sforăituri, apropierea oricărui străin.

— Cine îi conduce? întrebă Deadly-gun.

— Matto-Sin – „Labă de urs”. Winnetu a fost în spatele său; ar fi putut să-l doboare cu tomahawkul1.

— Matto-Sin? Acesta este cel mai viteaz din tribul sioux. El nu se teme de nici un războinic şi ne va da mult de lucru! Este puternic ca ursul şi viclean ca vulpea. Cu siguranţă că nu are pe toţi războinicii cu el, 1 Secure indiană.

un grup fiind lăsat în preerie. Un războinic înţelept nu ar face altfel.

— Uff! exclamă Winnetu, arătând prin aceasta aprobarea sa faţă de cele spuse de Deadly-gun…

— Fratele meu roşu să ia jumătate din oamenii mei şi să se ducă pe urmele rezervelor lui Matto-Sin.

Winnetu dădu urmare acestui îndemn, în vreme ce Deadly-gun se strecură dincolo de terasament şi spuse lui Dick Hammerdull:

— Încă trei sute de lungimi de om înainte, Dick, şi ajungi la indsmeni. Eu am împărţit pe oamenii mei de dincolo şi trimit jumătate din ei cu Winnetu în preerie, pentru…

— Dacă i-aţi trimis sau nu, e totuna, îl întrerupse Dick pe şoptite, dar ce caută acolo, colonele?

— Ogellallahii sunt conduşi de Matto-Sin…

— De Labă de Urs? Zounds 1! Atunci avem împotriva noastră pe cei mai viteji războinici ai tribului şi cred,că există o rezervă şi dincolo, în savană.

— Aşa cred şi eu. În consecinţă, am aranjat ca această rezervă să fie încercuită de Winnetu, în vreme ce eu voi merge cu ceilalţi direct, spre cai. Dacă reuşim să punem mâna pe ei sau să-i împrăştiem, indienii sunt pierduţi.

— Well, well, colonele! Dick Hammerdull şi flintele sale vor da contribuţia lor, astfel încât vom reuşi să încărcăm un tren întreg de scalpuri.

— Aşadar, voi aşteptaţi până când va răsuna prima împuşcătură din partea cealaltă; indsmenii vor crede că noi ne aflăm în spatele lor, aşa că vor da năvală spre partea aceasta, unde vor fi întâmpinaţi de voi. Dar trebuie să aşteptaţi în linişte, Dick, până când vin atât de aproape de voi, încât să vă puteţi vedea om cu om. Numai atunci să trageţi!

— Nici o grijă, colonele! Dick Hammerdull ştie foarte bine ce are de făcut. Să aveţi însă grijă de cai, căci un mustang de acesta indian miroase un om alb de la zece mile!

1 Exclamaţie de uimire, neplăcută.

Deadly-gun se strecură înapoi, iar trapperul gras se târî de-a lungul şirului din spatele său, pentru a le da lămuririle necesare.

Când se înapoie, luă loc lângă Pitt Holbers, care stătuse tăcut tot timpul, şi îi şopti la ureche:

— Pitt Holbers, bătrânule coon, acum începe dansul!

— Hm, dacă tu crezi, Dick! Nu te bucuri? Hammerdull tocmai voia să dea un răspuns, când…

iată că dincolo de terasament se văzu o lumină ca de fulger, urmată de o pocnitură… Probabil că unul dintre lucrători trăsese din greşeală un foc, înainte ca planul lui Deadly-gun să fie dus la îndeplinire. Ogellallahii săriră imediat în picioare şi începură să fugă spre cai. Dar Deadly-gun nu-şi pierduse prezenţa de spirit şi, de-abia auzind împuşcătura din spatele său, se grăbi imediat să îndepărteze efectele acestei greşeli.

— Înainte, oameni, la cai! strigă el.

Prin sărituri lungi, năvăli spre animale, urmat de oamenii săi, astfel că ajunseră toţi acolo înaintea indienilor. Cu iuţeala gândului, caii fură despiedicaţi sau dezlegaţi de la ţăruşe, aşa că animalele putură să fugă, nechezând şi sforăind, în savana întinsă şi întunecată.

Indienii ce se apropiau fură primiţi cu o salvă de focuri, ceea ce îi făcu să se oprească. Caii lor scăpaseră; în întuneric, nu puteau să-şi dea seama care era numărul duşmanilor, aşa că rămaseră absolut uluiţi, armele albilor secerându-i pe capete în acest timp. Dar iată că răsună strigătul ascuţit al conducătorului; indienii năvăliră înapoi, pentru a se adăposti de cealaltă parte a terasamentului şi pentru a vedea ce măsuri trebuiau luate. Dar de abia ajunseră la terasament, că la câţiva paşi de ei apăru un şir de oameni, ca răsăriţi din pământ; fulgerul a peste cincizeci de arme lumină, timp de o secundă, noaptea, iar urletul celor loviţi arătă că grupul lui Dick Hammerdull trăsese în plin.

— Trageţi toate gloanţele şi apoi pe ei! strigă viteazul grăsan, slobozind şi cel de al doilea glonţ al armei sale, pe care o aruncă, nemaifiindu-i de folos, pentru a smulge imediat tomahawkul – această grozavă secure de război a Vestului şi năvăli asupra sălbaticilor cuprinşi de groază, urmat de Pitt Holbers şi de cei mai curajoşi dintre lucrători.

Datorită acestui atac neaşteptat, indienii îşi pierdură sângele rece. În faţa şi înapoia lor era inamicul, aşa că singura lor scăpare le rămânea doar fuga. Încă o dată răsună strigătul ascuţit al lui Matto-Sin, şi aproape în aceeaşi clipă nu se mai văzu nici un sălbatic. Se aruncaseră toţi la pământ şi încercau acum să se strecoare printre albi, pentru a ieşi la larg.

— La pământ, băieţi, cu cuţitul în mână! strigă Deadly-gun cu glas tunător, fugind către tabăra părăsită a indienilor.

El se gândise că probabil se adunase acolo destul material de ars pentru cazul când ar fi reuşit expediţia, astfel indienii să aibă lumină în timp ce ar fi jefuit trenul. Nu se înşelase. În tabăra părăsită erau mai multe grămezi de lemne uscate şi iarbă de asemenea uscată. Cu ajutorul prafului de puşcă, el făcu foc. Noaptea fu luminată. În bătaia flăcărilor, văzu o mulţime de lănci şi de pături, care, la nevoie, puteau şi ele să servească pentru întreţinerea focului. Grija aceasta o lăsă pe seama unor lucrători, iar el se înapoie la locul în care se desfăşura acum o luptă nemiloasă corp la corp.

Desigur că muncitorii de la calea ferată îşi clădiseră puterea în furtunile vieţii; dar modul de luptă al indienilor, care de-abia acum îşi dăduseră seama de situaţie, văzând la lumina flăcărilor că adversarii lor nu erau atât de numeroşi, era un fel de luptă căreia nu puteau să-i ţină multă vreme piept. Acolo unde nu erau mai mulţi dintre ei asupra unui singur indian, acesta căpăta superioritate, iar pământul se acoperea tot mai mult de trupuri căzute sub loviturile puternice ale tomahawkurilor.

Numai trei dintre albi aveau asemenea arme: Deadly-gun, Dick Hammerdull şi Pitt Holbers. Randamentul lor dovedea că albul este superior roşului, în lupta cu arme de acelaşi fel.

Deadly-gun se găsea în mijlocul unui roi de sălbatici. Pe chipul său luminat de flăcările focului se putea citi bucuria luptei, acea bucurie care este negată de mulţi, dar care

totuşi este o realitate. Prin lovituri fulgerătoare, date cu securea el se apăra de indienii care năvăleau asupra lui; încă de pe acum, numeroşi duşmani zăceau la picioarele sale, cu ţestele sfărâmate.

Ceva mai încolo, se vedea o pereche de luptători bizari, puţin caraghioşi prin modul de luptă adoptat; grasul Dick Hammerdull şi uscatul Pitt Holbers stăteau spate la spate, aşa cum fac vânătorii încercaţi, atunci când trebuie să lupte împotriva mai multor adversari. Scundul Dick, care ar fi făcut asupra oricărui străin o impresie de neputinţă, dădea acum dovadă de o agilitate de pisică, în stânga ţinea pumnalul tăios, ascuţit pe ambele părţi, celebrul cuţit bowie, iar în dreapta răsucea securea de luptă, ţinând piept fiecărui duşman. Haina sa plină de petice făcea ca multe din loviturile de cuţit ce o atingeau să alunece. Pitt, lunganul, stătea în spatele său şi-şi rotea braţele în văzduh ca o caracatiţă. Trupul său părea făcut din oase şi tendoane; arăta o extraordinară putere; securea lui cădea pe capul duşmanului de la o înălţime de două ori mai mare decât cea obişnuită; el putea atinge cu armele lui primul rivalul cu care lupta. Trebuia să nu-şi părăsească locul. atât. În caz contrar ar fi fost pierdut. Acoperindu-şi reciproc spatele, cei doi erau porecliţi ca luptători, sub numele de „sandwich”, deoarece stăteau ca două felii de pâine lipite.

Şi alţi doi se evidenţiau printre luptătorii albi: cei doi olandezi. Ei luaseră două tomahawkuri de la indienii căzuţi şi le mânuiau cu atâta siguranţă, părând că luptaseră de când se ştiau cu astfel de arme. Dar şi printre lucrători erau destui îndrăzneţi, care dădeau mult de lucru indienilor, mai ales că pieilor roşii nu prea le place să se lupte corp la corp. Victoria înclina deja spre partea albilor, sălbaticii fiind presaţi tot mai mult. Iată însă că din întunericul preeriei se auzi un răcnet ca un tunet. Deadly-gun avusese dreptate: Matto-Sin, înţeleptul conducător al ogellallahilor, lăsase un grup important de războimici în savană; aceştia interveneau cu puteri proaspete. Lupta luă o altă

întorsătură. În plus, se apropiau acum şi indienii fugiţi care văzuseră schimbarea situaţiei. În felul acesta, atacul vânătorilor şi lucrătorilor se schimbă într-o adevărată apărare, care ameninţa din ce în ce mai mult să se transforme într-un sfârşit tragic.

— Dincolo de terasament, porunci Deadly-gun cu glas tunător şi Îşi făcu loc lovind nemilos în sălbatici, dând exemplu de cum să fie urmat.

Lui Pitt Holbers nu-i trebuiau decât câţiva paşi spre a se găsi lângă el. Dick Hammerdull, pentru a rări pe cei din jur, trase de-abia acum revolverul de la brâu, descărcă toate gloanţele şi se repezi spre terasament. Aproape trecuse dincolo, când se împiedică, rostogolindu-se în partea cealaltă până la picioarele lui Deadly-gun. Se ridică imediat şi se uită la obiectul pe care îl ţinea în mână. Se împiedicase de el şi, fără să vrea, îl apucase în mână şi îl ţinuse tot timpul. Obiectul părea să fie un ciomag zdrelit.

— Fiinţa mea, exact, este fiinţa mea, pe care o aruncasem mai înainte! Ce spui de asta, Pitt Holbers, bătrânule coon? strigă el, bucuros.

— Dacă tu crezi, Dick, că este…

Nu putu să vorbească mai departe, căci ogellallahii îi urmăriseră şi lupta începu din nou. Focul lumina acum terasamentul şi arunca ultimele raze pe o scenă care părea că se va termina cu moartea albilor. Şeful acestora tocmai avea de gând să sfătuiască pe ai săi să fugă la adăpostul întunericului, când din spatele sălbaticilor răsunară împuşcături, şi numeroşi oameni năvăliră asupra lor: Era Winnetu cu grupul său. Deoarece întunericul îl împiedicase să descopere urma, cercetările sale nu avuseseră nici un rezultat; văzând flăcările, trăsese concluzia că prezenţa grupului său poate fi necesară pe câmpul de luptă, aşa că se grăbise să vină înapoi şi adusese, în ultima clipă, ajutorul hotărâtor.

În cel mai numeros grup de luptători se găsea Matto-Sin şeful ogellallahilor. Trupul său înalt şi lat era îmbrăcat cu

obişnuita cămaşă de vânătoare, tăbăcită, albă, stropită acum de sânge, iar pe spate îi atârna o piele de coiot a cărui căpăţână îi acoperea capul. Cu scutul din piele de bizon în stânga, el mânuia cu dreapta tomahawkul, iar când ochii lui mari şi negri scăpărau, pornea imediat şi lovitura nimicitoare, aducătoare de moarte. Crezuse că a câştigat victoria şi poruncise ca oamenii săi să scoată urletul de triumf, când apăru Winnetu. MattoSin se întoarse şi îl văzu.

— Winnetu, câinele de Pimo! Îi ţâşni din ochi o rază de ură ucigătoare. Braţul ridicat pentru a arunca securea îi căzu ca paralizat pe lângă corp. Părea că numai vederea acestui duşman îi distrusese curajul şi stăpânirea de sine. La rândul său, Winnetu îl observase şi el.

— Matto Sin, broasca râioasă a ogellallahilor.

Ca un val de apă se unduia statura lui zveltă, mlădioasă şi puternică, prin mijlocul luptătorilor, ajungând în câteva clipe în faţa lui Matto-Sin. Amândoi ridicară în acelaşi timp mâinile pentru lovitura ucigătoare. Securile se pocniră în aer şi cea a ogellallahului căzu sfărâmată. Căpetenia se întoarse ca fulgerul şi apucă să fugă.

— Matto-Sin! strigă Winnetu, rămas pe locul său. Oare câinele de ogellallah a devenit o căţea fricoasă care fuge de Winnetu, apaşul? Gura pământului îi va sorbi sângele, iar vulturii îi vor sfâşia inima şi trupul! În faţa provocării, duşmanul trebui să se oprească, pentru a nu fi dezonorat pentru totdeauna, într-adevăr, MattoSin se înapoie.

— Winnetu, sclavul feţelor palide! Aici este Matto-Sin, căpetenia ogellallahilor! El ucide ursul şi înfrânge bizonul; el urmăreşte cerbul şi îl prinde cu laţul; în faţa lui nu a rezistat încă nimeni şi îi va lua viaţa lui Winnetu, fricosul de Pimo!

Smulgând securea unuia dintre oamenii săi, năvăli asupra apaşului, care îl aştepta. Ochii celor doi bărbaţi puternici aruncau priviri mânioase; securea ogellallahului zbârnâi pe deasupra capului său şi căzu cu o putere năprasnică. Winnetu pară lovitura. Răsucind şi el arma sa, tocmai voia

să răspundă loviturii, dar fu prins pe la spate de cineva şi stingherit. Doi ogellallahi se aruncaseră asupra lui. Cu iuţeala fulgerului, apaşul se întoarse; duşmanii căzură trăsniţi sub loviturile lui, dar iată că securea lui Matto-Sin era din nou rotită pentru a lovi. Deadly-gun îşi văzuse prietenul în primejdie. Dând la o parte pe indieni ca pe nişte fire de iarbă, năvăli printre ei, îl apucă pe Matto-Sin cu ambele mâini de coapsă şi de gât, îl ridică în aer şi îl aruncă la pământ, care bubui sub lovitură. Imediat se aruncă asupra roşului căzut jos şi îi implântă cuţitul în piept.

Când ogellallahii realizară că şeful lor murise, scoaseră un urlet tunător şi părăsiră locul în goană. Dick Hammerdull era din nou lângă Pitt Holbers; cei doi încercau să-i ţină în loc pe fugari.

— Pitt Holbers, bătrânule coon, îi vezi cum fug? strigă Hammerdull.

— Hm, dacă tu crezi, Dick, atunci îi văd!

— Dacă cred sau nu cred, e totuna, dar aş… zounds! Pitt. Ia uită-te la flăcăiaşul acela care vrea să o rupă la goană printre cei doi oameni din Holland! Hei, omul va fi ucis!

Mai mult rostogolindu-se decât fugind, el ajunse în locul unde mai mulţi indieni se străduiau să treacă de cei doi olandezi, care le stăteau în cale. Holbers îl urmă. Amândoi năvăliră asupra roşilor şi îi doborâră. În scurt timp, victoria fu deplină. Dintre duşmani, afară de cei care zăceau la pământ morţi şi răniţi, nu se mai vedea niciunul: fugiseră toţi.

Înspre răsărit, la orizont, începu acum să se vadă lumina pătrunzătoare a locomotivei. Fochistul văzuse semnalul flăcărilor şi pusese trenul în mişcare. Inginerul, care făcuse parte din grupul lui Winnetu, veni lângă apaş şi îi spuse:

— Voi sunteţi maşter Winnetu? Indianul dădu din cap în semn că da.

— Vă datorăm salvarea noastră de astăzi. Voi scrie un raport, care va ajunge până la preşedinte, aşa că răsplata

nu se va lăsa mult aşteptată!

— Apaşul nu are nevoie de răsplată; el iubeşte pe toţi oamenii buni şi le dă braţul său în ajutor, dar el este mai puternic şi mai bogat chiar decât marele părinte al feţelor palide. El nu are nevoie nici de aur şi nici de argint. El nu vrea să ia, ci numai să dea. Howgh!

Trenul se opri cu puţin înainte de locul unde erau smulse şinele.

— Tunete şi fulgere, sir! strigă fochistul, sărind de pe locomotivă. Trebuie să fi avut mult de lucru. Pe Dumnezeu; aici a fost o adevărată bătălie!

— Pe bună dreptate… A fost cald de tot în seara asta şi am căpătat o găurică, pe care o poţi vedea aici. Dar, mai întâi, jos cu uneltele din tren şi să punem şinele în ordine, spre a putea porni cât mai curând. Ai tu grijă de aceasta, căci eu mă voi ocupa de cei căzuţi!

Tocmai voia să se înapoieze, când din iarba deasă de lângă terasament sări o figură întunecată, trecând repede pe lângă el. Era unul dintre ogellallahi, care nu avusese până acum prilej de fugă şi se ascunsese spre a aştepta un prilej mai bun.

Lucrătorul în grija căruia fuseseră lăsaţi caii venise şi el, fireşte, odată cu trenul şi se oprise lângă vagoane. Indianul, care căpătase speranţă văzând aceste animale, se îndreptă în fugă spre lucrător, îi smulse din mână căpăstrul unuia din cai, sări în şa şi voi să fugă.

Hammerdull observase indianul de când se ridicase din iarbă, şi spusese tovarăşului său nedespărţit:

— Pitt Holbers, bătrânule coon, îl vezi pe roşul acela cum sare? Pe toţi dracii, se îndreaptă către cai!

— Dacă tu crezi, Dick, că va căpăta unul dintre cai, eu nu am nimic împotrivă, căci omul care îi păzeşte mi se pare destul de verde!

— Dacă pare verde sau nu, e totuna, căci… Pitt Holbers, priveşte, îi smulge hăţul din mână, încalecă şi… good lack, este iapa mea! Ei, flăcăiaşule, cred că acum ai cel mai

potrivit prilej şi cel mai mare noroc să poţi sta de vorbă cu puşca mea!

Într-adevăr, indianul încălecase pe bătrâna iapă a lui Hammerdull şi îi dădea pinteni în coaste pentru a se îndepărta cât mai curând cu putinţă. Dar planul său nu izbuti, căci Dick Hammerdull îşi băgă degetul îndoit în gură şi scoase un fluierat ascuţit. Imediat, ascultătorul animal se întoarse şi se îndreptă în galop către stăpânul său, cu toate încercările sălbaticului de a-l opri. Indianul nu văzu altă scăpare decât să sară din şa. Numai că trap-perul luă puşca în mână; lovitura pocni şi ghinionistul căzu la pământ, cu fruntea găurită de glonţ.

— Ai văzut, Pitt Holbers, ce animal deştept este iapa mea? Aş vrea să ştiu însă dacă indianul se va simţi şi fără ea fericit în veşnicele câmpii de vânătoare din lumea cealaltă. Tu ce crezi?

— Nu am nimic împotrivă, Dick, dacă tu crezi că a găsit calea cea bună. Nu-i iei pielea?

— Dacă o iau sau nu, e totuna, dar de jupuit trebuie jupuită!

Pentru a ajunge la cel căzut, trecu prin faţa celor doi olandezi, care stăteau acum unul lângă altul, odihnindu-se.

— Aşa cum mă numesc Mare Letrier, căpitane, apoi asta a fost o încăierare cum numai în westul sălbatic se poate vedea! auzi el pe unul din cei doi, spunând în limba franceză.

Era însă prea ocupat cu propriile sale gânduri, pentru a da vreo importanţă acestor cuvinte.

După ce luă scalpul mortului şi veni iar lângă trenul oprit, îl văzu pe Deadly-gun alături de cei doi.

— Dick Hammerdull, îl întrebă acesta, nu este aşa că ai găsit pe aceşti doi gentlemeni olandezi la maşter Winklay?

— Well, aşa este, colonele.

— S-au purtat bine şi îţi fac onoare. Dar cum se face că i-ai luat cu tine? Ştii prea bine că nu-mi place să văd chipuri noi prin vecinătate.

— All right, sir, dar unul care se numeşte Henric Mertens spune că ar fi nepotul vostru.

— Nepotul meu? Eşti nebun.

— Hm! dacă sunt nebun sau nu, e totuna; dar am avut o mică afacere împreună şi ţineam vârful cuţitului la beregata lui, când mi-a spus că voi nu veţi fi prea mulţumit dacă i-aş vârî mai adânc briceagul în guşă. Faimosul tracker 1 se îndreptă atunci spre olandez şi-l întrebă:

Cercetaş.

— Voi sunteţi din Holland, după cum mi s-a spus?

— Da, răspunse Mertens.

— Ce căutaţi în preerie?

— Unchiule, vrei să ne întrebi mereu? răsună atunci un glas, vorbind în limba olandeză. Deadly-gun se dădu un pas înapoi.

— Unchi? Nu cunosc nici o rudă cu numele Mertens! declară el, uimit.

— Este drept! însă mi-am spus aşa, deşi ştiam bine că numele Thieme îţi este mult mai drag. Este vorba de bani, de bani mulţi, aşa cum ai scris. Trebuia să fiu prevăzător, motiv pentru care mi-am dat alt nume.

— Thieme?… Este posibil ca tu să fii Henric?

— Nu numai posibil, ci chiar sigur, unchiule. Iată scrisoarea ta prin care spui să vin încoace. Celelalte hârtii le poţi citi mâine!

Spunând acestea, băgă mâna în haina sa de vânătoare şi scoase o hârtie împăturită, pe care i-o întinse. Bătrânul vânător aruncă o privire asupra rândurilor încă luminate de flăcările pe ducă ale focului, apoi o duse la piept şi strigă, emoţionat:

— Este adevărat! Dumnezeu mi-a binecuvântat ochii, dându-le putinţa să mai vadă o dată pe unul dintre ai mei! Ce mai face tatăl tău? De ce nu mi-a scris! îi dădusem adresa la Omaha.

— Da, dar în această scrisoare tu descrii şi tot drumul de la Arkansas către fortul Gibson, cu casa irlandezului

Winklay şi locul unde ai poposit pentru multă vreme cu westmenii tăi. Gândindu-se că ai putea părăsi acest loc, am socotit că cel mai bun lucru este să pornesc chiar eu la drum şi să-ţi aduc scrisoarea de la tata. De când te afli în America, tu nu m-ai mai văzut, aşa că nu ai cum să mă recunoşti; în schimb eu îţi cunosc bunătatea cu care mi-ai ajutat părinţii şi apoi bunătatea cu care m-ai invitat să te vizitez.

— Well! Mă bucur că această invitaţie a fost pusă în aplicare atât de curând. Am găsit mult aur în munţii Bighorn, pe care vreau să vi-l dau vouă, căci eu nu am ce face cu el. Trimiterea lui este o chestiune foarte nesigură, aşa că doream să vii chiar tu personal. Ceea ce vreau să-ţi dau este o adevărată avere pentru voi şi sper că vă va face fericiţi. Dar nu eşti singur. Cine este tovarăşul tău?

— Tot un olandez. Se numeşte Pieter Woolf şi voia să meargă spre west, aşa că m-am întovărăşit cu el.

— Frumos! Vom vorbi mai târziu despre chestiunile noastre, dragă Henric, căci acum nu avem timp. Vezi că este nevoie de mine în altă parte.

Într-adevăr, tocmai răsuna acum glasul conducătorului trenului, care îndemna pe oameni să fie gata de plecare, căci avea de gând să recâştige timpul pierdut.

Albii morţi şi răniţi fură urcaţi în vagoane, iar armele fură şi ele luate. Călătorii mulţumiră salvatorilor lor şi, deoarece stricăciunea de pe terasament fusese reparată, garnitura putea să-şi continue călătoria. Cei rămaşi se uitară după ea, până când luminile ei dispărură în depărtare.

CAPITOLUL VIII.

Demascaţi.

Se punea acum întrebarea dacă vor poposi sau nu aici peste noapte. Se putea bănui că ogellallahii fugăriţi se vor regrupa şi vor căuta să se strecoare către locul luptei. Împrejurarea aceasta putea deveni primejdioasă, fapt pentru care s-a hotărât ca vânătorii să plece de aci şi să poposească într-un loc mai îndepărtat, unde nu mai erau

ameninţaţi de un atac din partea indienilor. Deadly-gun încălecă pe unul dintre caii indienilor, care fusese prins, şi apoi plecară toţi.

În vreme ce colonelul vorbea cu nepotul său, Hammerdull ascultase totul. Acum, după ce călăreţii se îndepărtaseră de locul luptei, el văzu că nepotul îl părăsise o clipă pe unchiul său, aşa că îşi îndemnă iapa până ajunse lângă calul lui Deadly-gun şi îi spuse cu glas încet:

— Dacă nu vă este cu supărare, sir, aş avea ceva să vă spun.

— Supărare? Nu rosti prostii! Despre ce e vorba?

— Ceva ce veţi spune că este o prostie, sir. Este vorba de cei doi oameni, care afirmă că vin de dincolo, din bătrâna Holland.

— Păi chiar aşa este!

— Dacă este sau nu este, e totuna; dar eu cred că nu • este aşa.

— Aiurezi. Nepotul meu este olandez, ştiu prea bine.

— Dar dacă nu este nepotul vostru, sir!

— Te îndoieşti?

— Îl cunoaşteţi pe nepotul vostru?

— Hm, nu l-am putut recunoaşte, căci era un copilaş când l-am văzut ultima dată.

— Eu cred că voi nu l-aţi văzut niciodată. Numele vostru olandez este Thieme. Pentru ce nu a păstrat acest nume şi şi-a luat un altul?

— Din prevedere, pentru că el…

— Ştiu, ştiu! îl întrerupse burtosul. Am auzit motivul pe care l-a spus, dar mi se pare că motivul acesta este cusut cu aţă albă. Dar ia spuneţi-mi, este căpitan?

— Nu.

— Dar celălalt i s-a adresat cu acest cuvânt!

— Într-adevăr? Ce tot spui?

— Da, i-a spus căpitan. Am auzit asta foarte bine, ba chiar cu amândouă urechile. Vorbeau pe franţuzeşte.

— Franţuzeşte? întrebă colonelul mirat. Probabil că a fost întâmplător.

— Dacă a fost întâmplător sau nu, e totuna; dar mie nu mi-a atras prea mult atenţia la început. Când am auzit însă că este vorba de aurul vostru, am început să am bănuieli. De ce îşi spune celălalt faţă de noi Pieter Woolf – un nume îngrozitor, cu care poţi să-ţi scrânteşti limba! – iar lui. Henric Mertens îi spune că se numeşte Mare Letrier?

— I-a spus numele acesta?

— Da. Tocmai treceam prin faţa lor, când am auzit asta; am înţeles totul, căci pricep destul în franţuzească. Mai întâi, nu am dat nici o atenţie, pentru că eram grăbit să iau scalpul unui roşu; mai târziu însă m-am gândit mai mult şi iar am intrat la bănuieli. Mertens acesta vorbeşte olandeza bine şi corect?

— Ba parcă cu un accent străin; probabil însă că doar mi se pare; nu pot să-mi mai dau bine seama, pentru că au trecut ani mulţi de când am părăsit Europa.

— Dacă aţi părăsit-o sau nu, e totuna; dar vă spun că mie nu-mi place afacerea asta. Noi vă spunem colonel, pentru că sunteţi conducătorul nostru, deşi nu aţi avut niciodată acest grad militar. Dar de ce este numit acest Mertens „căpitan”? Este conducătorul vreunor oameni? Atunci, cine şi ce sunt aceşti oameni? Oameni cinstiţi, nu prea cred! Acum am terminat, colonele, şi nu-mi luaţi în nume de rău avertismentul!

— Nici prin gând nu-mi trece, deşi ştiu că te înşeli. Totuşi, voi ţine urechile şi ochii deschişi, îţi promit!

— Well! Să sperăm că mă înşel; dar, pentru că nu cunoaşteţi personal pe nepotul vostru şi este vorba de o sumă atât de mare, prevederea se impune de la sine.

— Dar s-a legitimat că este nepotul meu.

— Prin scrisoarea pe care v-a arătat-o?

— Da, iar mâine îmi va arăta şi alte hârtii.

— Dar acestea nu dovedesc nimic. Dacă a pus mâna prin mijloace necurate pe aceste scrisori?!

— De ce trebuie să credem numai ceea ce este rău?

— Dacă credem sau nu credem, e totuna. Eu nu am încredere în aceşti doi oameni şi, dacă dumneavoastră aveţi încredere în ei, cu atât am să fiu mai atent!

Întrerupseră conversaţia, când Mertens se apropie de Deadly-gun. Hammerdull plecă şi călări lângă lunganul Pitt Holbers, alături de care se simţea totdeauna bine.

După circa două ore de când plecaseră de la calea ferată, caravana ajunse într-un loc care era foarte bun pentru popas. Era acolo iarbă pentru cal, apă pentru oameni şi animale, tufărişuri şi arbuşti, care serveau minunat ca acoperire. Au descălecat acolo. Se puteau simţi în siguranţă, căci deşi nu era întuneric, nu era nici destul de senin pentru ca unul sau mai mulţi ogellallahi să fi urmărit pe albi până aici.

Mertens nu mai avusese nici un prilej să vorbească cu Woolf fără să fie stingheriţi. Acum însă, când toată lumea se culcă, el se aşeză cu celălalt ceva mai departe, fără să trezească bănuiala cuiva – sau, cel puţin aşa credea el. Când crezură că toţi ceilalţi au adormit, Mertens îi spuse pe şoptite tovarăşului său.

— Până acum, totul a mers ca pe roate. Deadly-gun mă socoteşte nepotul lui. AH, dacă am avea acum tot aurul!

Am pleca imediat spre San Francisco, unde probabil că se găseşte „L'Horrible”. Am pune iar mâna pe admirabilul nostru vas şi iar se va vorbi despre actele noastre de piraterie. Hei, dacă ar şti colonelul ăsta cum am reuşit să-l lichidez pe fratele său, giuvaergiul, pe când mă numeam Viconte de Bretigny!… şi cum, la New York, am pus mâna pe nepotul lui, chiar în clipa când, Clairon, această femeie demonică, reuşise să dispară cu banii noştri. Trebuie să mai pun eu o dată mâna pe ea! După cum vezi, bătrânul trapper nu pare să ne dea prea mult de lucru. El ne va aduce ceea ce Miss Admiral ne-a luat. De altfel, sper chiar că ne va aduce ceva mai mult.

— Cu siguranţă! Cât aur a strâns Deadly-gun şi societatea lui în munţii Big-horn a auzit dragul său „nepot” chiar de curând. A fost un mare noroc că v-aţi întâlnit cu adevăratul nepot al colonelului. Poate însă că am făcut o mare greşeală, căpitane!

— Care?

— Că nu l-aţi „achitat”.

— Asta a fost totdeauna una dintre curiozităţile mele; dar era atât de sincer şi de încrezător! Mi-a răspuns la toate întrebările şi mi-a dat toate lămuririle despre familia lui, lămuriri de care eu aveam nevoie pentru cazul când l-aş substitui, ceea ce, de altfel, aveam de gând. Din pricina aceasta, am avut un moment de slăbiciune şi am plecat cu banii şi hârtiile lui, fără a-i lua viaţa.

— Eu l-aş fi scos din circulaţie.

— Este de neluat în seamă.

— Cu siguranţă că ne-a urmărit.

— Nu. Este nou venit în această ţară, absolut necunoscut şi – ceea ce este mai important – nu are bani. Nu mai are măcar un cent. Aşadar, este neputincios şi nu poate să mă urmărească şi nici să-mi strice planurile în vreun fel oarecare. Principalul a fost că ne potriveam ca vârstă şi că Deadly-gun nu m-a văzut niciodată nici pe mine şi nici pe el. El este absolut încredinţat… dar, ia ascultă! Cred că este cineva în tufişul din spatele nostru!

— Pe toţi dracii! Am fost spionaţi! şopti Wollf tovarăşului său.

— Aşa se pare, răspunse acesta, dar de cine?

— Fie de Deadly-gun, fie de unul dintre ceilalţi. Voi afla imediat cine a fost.

— Cum?

— Mă strecor către locul unde s-a culcat Deadly-gun. Dacă nu se află acolo, înseamnă că el a fost.

— Şi dacă a fost altul?

— Atunci, acesta se va duce la Deadly-gun să-i zică ce-a auzit. În ambele cazuri, aflu ceea ce vreau să ştiu. Pe toţi

dracii! Să nu intre la bănuieli! Stai pe loc, liniştit, şi aşteaptă-mă până mă întorc! Se întinse la pământ şi începu să înainteze târâş prin iarbă către locul unde se culcase colonelul. Acesta era încă acolo; dar iată că din cealaltă parte veni cu paşi uşori Dick Hammerdull.

— Colonele, linişte! se aplecă spunându-i încet. Oricât de încet vorbise, Mertens era destul de aproape şi avea urechea fină, aşa că putea auzi orice cuvânt.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Deadly-gun.

— Încet, încet, pentru a nu ne auzi cei de dincolo! V-am spus că am bănuieli, sir. Mi s-a părut că Henric Mertens şi Pieter Woolf – blestemat de întortocheat nume pentru limba unui gentleman neolandez! – aşadar, mi s-a părut că aceşti doi s-au cam îndepărtat de noi când s-au culcat. Am prins iar bănuieli şi m-am strecurat către ei. Am reuşit să mă apropii, astfel încât capul meu se afla chiar între capetele lor şi am putut auzi ceea ce îşi şopteau.

— Ai înţeles ce spuneau?

— Dacă am înţeles sau nu, e totuna, dar am auzit că acest Mertens nu este nepotul vostru, ci un căpitan de piraţi, iar celălalt se numeşte Mare Letrier. Mertens a întâlnit pe adevăratul vostru nepot, i-a furat tot ce avea la el şi… Mai mult nu voia şi nu avea nevoie să audă Mertens; aflase destul, aşa că se strecură cât mai grabnic cu putinţă, către acolitul său.

— Suntem trădaţi, îi spuse el. Ia-ţi arma şi urmează-mă cât poţi mai repede la cai! Dar uşor, foarte uşor!

Se strecurară în câmpie, printre tufişuri şi ajunseră în locul unde fuseseră legaţi caii. Dezlegară caii lor şi îi traseră încet, foarte încet, până departe, pentru a nu se auzi zgomotul copitelor. Când se îndepărtaseră destul pentru a se simţi în siguranţă, încălecară şi voiră să îndemne caii la fugă.

• Atunci răsună în urma lor un tropot asurzitor. Mertens înfipse pintenii în coastele calului, care zvâcni de pe loc de durere. Fugi apoi, urmat de Wolf, într-un galop înnebunitor.

În curând însă, văzură în urma lor doi călăreţi, care păreau că se apropie din ce în ce mai mult. Mertens dădu din nou pinteni animalului, dar iată că apăru doar la câţiva paşi în urma lui figura apaşului. Acesta îşi ridică braţul în care ţinea primejdiosul lasso, un şuierat ca şi cum un bici ar fi vâjâit prin aer… o smucitură, şi om şi cal se prăbuşiră la pământ.

Înapoia lor răsună un strigăt. Bătrâna iapă a lui Hammerdull îşi făcuse datoria; burtosul stătea acum peste Pieter Woolf, care zăcea la pământ, şi-i lega braţele.

Deadly-gun şi Pit Holbers se lăsaseră total pe seama dibăciei celor doi urmăritori şi se apropiau încet, călare. Când ajunseră acolo, fugarii erau legaţi fedeleş.

— Pitt Holbers, bătrânule coon, spuse Hammerdull, ia uită-te dacă greenhornul acesta va mai scăpa! Este sfoara destul de puternică?

— Dacă tu crezi, Dick, că este destul de strânsă nu am nimic împotrivă; dar desfă laţul de la gâtul calului, ca să nu se sugrume!

— Dacă se va sugruma sau nu, e totuna; deoarece însă tot mai putem folosi acest dobitoc, îl vom dezlega.

Şi apaşul slăbise între timp laţul de la gâtul calului lui Mertens. Acesta fusese doborât şi legat, înainte de a fi avut putinţa să facă vreun gest de apărare. Acum, stătea ca un condamnat în faţa lui Deadly-gun.

— Domnule Viconte şi căpitan, sunteţi un călăreţ prost. Nu mai încercaţi această faptă, căci atunci vom lăsa să vorbească armele şi nu lassourile! Prin fuga voastră, v-aţi recunoscut vinovaţi. Veţi afla cum ştie să pedepsească un tracker! Dick Hammerdull şi Pitt Holbers, las pe seama voastră pe aceşti doi oameni. În primul rând, luaţi-le hârtiile şi documentele nepotului meu! În cursul nopţii, vom face de pază cu schimbul. Mâine în zori, plecăm, după ce vom lega pe aceşti domni de şei, pentru a-i duce în hide-spot! Noapte bună! Mai avem mult de mers şi indsmenii pot să ne mai dea de lucru, aşa că avem nevoie de somn…!

CAPITOLUL IX.

Maica Dodd „Maica Dodd din Hoboken”… ce sunet minunat şi ademenitor are acest nume pentru marinarii de orice naţionalitate care au ancorat vreodată în New York! O a doua maică Dodd nu se poate găsi, oriunde merg valurile şi vâjâie vântul; şi numai o singură dată să fi fost în saloon-ul ei, ai fi aflat destule amănunte de povestit despre ea, învăţând să o lauzi pentru prietenia ei şi dorind să acostezi cât de curând acolo.

Trebuie să fii însă un matroz brav, pentru că altfel ea nu vrea să ştie de nimic şi te pomeneşti afară mai repede decât ai intrat. Maica Dodd are o părere foarte strictă asupra noţiunii de clasă şi apără cu mână forte faima casei sale, uneori chiar într-un mod cam violent, aşa că numeroşi marinari recalcitranţi au simţit greutatea pumnilor ei puternici şi impetuozitatea braţelor sale grase. Pe cine nu poate să sufere îl dă pur şi simplu afară, iar dacă el nu pleacă imediat, atunci îl apucă de brăcinar şi, pufăind ca o locomotivă, îl aruncă în mijlocul străzii. Dacă însă cineva a avut norocul să-i câştige încrederea, acela poate conta în orice împrejurare pe ajutor şi apărare din partea ei şi este sigur că nu va fi niciodată lăsat de izbelişte.

Clădirea, pe care stă firma „La maica Dodd”, este drept că are numai un singur etaj, dar este lungă şi încăpătoare. Prin uşa largă, pătrunzi într-o sală spaţioasă, al cărei tavan afumat este sprijinit de stâlpi de lemn. În faţă, este locul pentru '„gloată*, dar la mesele din fund pot lua loc numai cei pe care hangiţa îi are la inimă; în peretele din fund, se află o altă uşă, care dă în altă cameră, unde timonierii şi căpitanii stau de vorbă şi unde fiecare swalker doreşte să ajungă odată, când va câştiga bunăvoinţa maicii Dodd.

Pe asemenea clienţi superiori îi serveşte ea însăşi, pe când ceilalţi trebuie să se mulţumească cu personalul de serviciu.

În ziua aceea ancoraseră mai multe vase cu aburi şi • cu pânze, aşa că această casă ascunsă se bucura de oaspeţi mulţi. Maica Dodd stătea la tejghea, cu mâinile în şoldurile

grase, dirijând ca un general personalul, numai prin semne cu mâna sau cu ochiul şi rareori scoţând câte un cuvânt tăios.

La una din mesele din faţă se afla un grup de bărbaţi, care pentru un cunoscător erau imediat identificaţi ca runners, loafers, sau rowdiers – ceea ce înseamnă aproape totuna cu puşlamale, vagabonzi. Toţi aceştia vorbeau atât de tare, încât glasurile lor acopereau vorbele celorlalţi din saloon. Discutau o ches- 1 Marinar.

tiune politică, adică ceva cam îndrăzneţ pentru toate timpurile, dar mai ales pentru acum şi pentru New York, aproape în toiul războiului civil.

— Ai dreptate, Tommy, striga unul dintre ei. Niggerii nu sunt oameni adevăraţi; ei sunt pe jumătate oameni şi pe jumătate animale, aşa că nu trebuiesc trataţi decât cu iciul. Să-i ia dracul pe aceştia din nord, care vor să facă din negrii nişte gentlemeni.

— Gentlemeni? Nu va fi chiar atât de uşor! Sudul are drepturile sale la care nu renunţă; dacă aş avea putere, aş trimite la ştreang pe toţi prietenii negrilor. Maică Dodd, bătrână vrăjitoare, încă o sticlă! Imediat se făcu tăcere în toată camera, căci toţi cei care o cunoşteau pe hangiţă ştiau ce avea să urmeze. Aceasta se desprinse greoi din locul în care stătuse până atunci şi îşi făcu drum printre clienţi până la cel ce vorbise.

— Will, crapă puţin uşa! porunci băiatului de prăvălie, care tocmai pusese un butoiaş cu bere pe tejghea. Când porunca fu împlinită, hangiţa luă de umeri pe cel ce vorbise.

— Ascultă, tinere: aici în nord, când spui vrăjitoare, navighezi contra vântului. Te voi trimite spre sud, iar partea ta de plată ţi-o fac cadou!

Ca într-un vârtej, omul fu târât din cameră în pridvor şi apoi aruncat în stradă. Când viteaza femeie îşi făcu reintrarea, tovarăşii celui care zburase prin aer se ridicară şi formară un cerc ameninţător în jurul ei. Dar. cu un opintit puternic al mâinilor, ea îşi făcu loc şi strigă celorlalţi:

— Copii, cine mă ajută împotriva acestor oameni? Toţi, fără excepţie, săriră în picioare, iar în clipa rmătoare, saloon-ul era curăţat. Maica Dodd ştia destul de bine că niciodată nu se va adresa zadarnic clienţilor săi credincioşi.

Îşi reluase de mult locul de la tejghea, când uşa se deschise şi înăuntru pătrunse un tânăr. în ciuda îmbrăcăminţii sale uzate, lăsa impresia că nu face parte dintr-o societate reprezentată numai de marinari şi de alţii ca ei. Arăta foarte cufundat în gânduri şi slăbit, de parcă fusese bolnav sau avea de luptat cu griji mari. Părea că are de gând să se oprească la o masă nu departe de intrare, când răsună glasul hangiţei:

— Good evening;l, maşter Thieme! Nu voiţi să intraţi în camera din fund?

Îi ieşi în întâmpinare, apoi îi trecu în faţă şi el o urmă printre clienţi, până la camera din fund, unde nu se găsea încă nimeni.

— O sticlă cu porto, nu-i aşa, sir?

Chiar dacă el ar fi dorit altceva mai ieftin, ar fi fost târziu. Maica Dodd plecase şi îi aduse în curând băutura.

— Păreţi astăzi ceva mai bine, sir. Să sperăm că în curând, veţi fi destul de bine pentru a putea întreprinde călătoria!

— A trebuit să muncesc mult, foarte mult, maică Dodd, şi nu am vrut să mă înapoiez până nu pot să-mi plătesc datoria! Băgă el mâna în buzunar, dar hangiţa îl opri.

— Vreţi să fiţi sincer, maşter Thieme? Aţi câştigat în câteva zile atât de mult încât vă apasă banii în buzunare?

— Hm, nu este chiar aşa, dar aş putea…

— Ştiu, ştiu! Îmi sunteţi dator şi îmi veţi plăti datoria; acum însă nu vreau banii aceia; mai târziu. nu acum; chiar eu o să vă amintesc. Dar nu vreţi să plecaţi spre west?

— Ba da… dar…

— Dar?

— Da, maică Dodd, dacă aş putea să vizitez pe unchiul meu, acolo în Vestul-îndepărtat, atunci s-ar sfârşi toate

• necazurile. Dar nu pot acum…

— De ce nu puteţi acum? Din pricina costului călătoriei.
— Cam de ce sumă aţi avea nevoie?
— Cincizeci de dolari.
1 Bună seara.
— Maşter Thieme, sunteţi destul de puternic pentru a putea întreprinde această călătorie? Asta este principalul!
— Da.
— Well, sir, atunci veţi avea aceşti bani, şi anume de la mine şi chiar astă seară!
— Maică Dodd! Nu v-am povestit că…
— Ştiu, ştiu tot, sir! Cunosc trecutul dumitale şi pe dumneata. Dar bunul Dumnezeu nu lasă pe nimeni. Ţineţi minte asta! Acum însă, beţi sticla aceasta şi lăsaţi-mă să văd şi de cei din faţă!

Se înapoie în sala mare, unde ajunse tocmai la timp pentru a observa intrarea unui om, la a cărui vedere i se luminară de bucurie trăsăturile feţei.

Omul acesta, înalt şi extraordinar de musculos, purta pe capul cu părul tuns până la piele o pălărie cu marginile uriaşe, care îi cădeau până pe ceafă, în vreme ce partea din faţă fusese pur şi simplu tăiată. Corpul îi era acoperit cu o haină în formă de sac scurt şi larg, ale cărei mâneci nu-i ajungeau nici până la cot, peste o cămaşă curată, apoi nişte antebraţe păroase şi, în sfârşit, două mâini înnegrite de vreme, care păreau labele unui animal dinainte de Potop. Picioarele îi erau înfundate în nişte pantaloni tot atât de largi, făcuţi din nişte stofă uşoară. Extremităţile picioarelor erau vârâte în două cizme, a căror piele cu siguranţă că fusese luată de pe spinarea unui elefant.

Cu pălăria sa verde, cu haina verde şi cu pantalonii galbeni, omul acesta părea o figură de bal mascat, care se rătăcise pe aici. Cu paşi mari, el îşi făcu loc printre mese şi scaune, păşind ca şi cum s-ar fi aflat pe o corabie bântuită de furtună şi aruncată în toate părţile.

— Maică Dodd! strigă el, întinzând braţele către hangiţă. Halle-lă! Heigh-day!

— Heda! – o, oameni buni, lăsaţi-mă odată! Good evening, maică Dodd, eu sunt, tot eu! Ce mai faci, mon bijou,?

— Peter! într-adevăr, iată-l pe Peter Polter, care…

— Fireşte, Peter Polter, mai demult marinar pe vasul de război al Majestăţii Sale Britanice „Nelson”, apoi cârmaci pe nava Statelor Unite „Swallow”, iar,acum… allo, maică Dodd, vino lângă vesta mea şi lasă-mă să te sărut!

O luă în braţe, o trase lângă el şi îi apăsă un sărut răsunător pe buze, sărut pe care hangiţa îl îndura ca o martiră.

— Tot cel vechi eşti, Peter! Mereu dornic de vânt bun şi…

— Şi însetat de o sticlă! Scoate câteva înghiţituri din licoarea mea favorită, căci înainte de a începe povestirea, trebuie să spăl cabina interioară.

Intră în camera din fund şi de abia atunci hangiţa văzu că Peter nu venise singur. Îl urma un tânăr, care se vedea de la o mie de paşi că este un gentleman, lucru de mirare ca un Peter Polter să se găsească într-o asemenea societate.

Maica Dodd îşi făcu repede datoria. Aduse cele cerute şi puse trei pahare pe masă.

— Unul pentru mine! spuse ea. Căci se înţelege de la sine că voi bea cu cel mai drag client al meu o înghiţitură pentru „weleome”!

— Fireşte, bătrână şi dragă fregată! Mai înainte, să-ţi prezint pe maşter Treskow, care este un bun prieten al meu.

Hangiţa făcu cea mai graţioasă reverenţă de care era capabilă, iar Peter continuă:

— L-am întâlnit la fratele meu de dincolo, care ancorase la un giuvaergiu numit Thieme. Dar…

— Thieme? Giuvaergiu? Să fie cu putinţă?

— Ce anume? interveni, pentru prima dată în discuţie şi Treskow.

— Ei, domnule, vedeţi pe tinerelul de colo? Maica Dodd arătă lui Treskow pe tânărul aflat în odăiţă. Este un tânăr cumsecade, dar a avut nenoroc. Tatăl său avea o mare casă

de comerţ dincolo de Ocean, dar a fost asasinat şi jefuit. Cu puţin înainte, îşi trimisese fiul aici. Un frate al bătrânului trăieşte în west, ca trapper şi a găsit, acolo mult aur. Deoarece el nu ţine să fie bogat, voia să-l dăruiască fratelui său, pe care el îl mai ajutase în trecut. Toate acestea mi le-a spus chiar Thieme.

— A vizitat pe unchiul său?

— Nu, încă nu. El nu a mai fost până acum în America şi se găsea de puţin timp aici, când a auzit ştirea atentatului, adusă de doi din concetăţenii lui. Încrezător în aceştia, el le-a povestit toată istoria vieţii lui, iar drept mulţumire, aceştia l-au doborât într-o zi şi au plecat cu hârtiile şi ultimii lui bani. Acum este iarăşi sănătos şi… dar, maşter, mai bine să vi-l prezint, căci se pare că v-ar interesa.

Treskow se ridică imediat şi se apropie de masa la care stătea tânărul Thieme.

— Scuzaţi-mă domnule, începu el în limba olandeză, dacă îmi iau permisiunea să mă adresez dumneavoastră.

— Doriţi ceva? întrebă Thieme, ridicându-se de asemenea imediat de pe scaun.

— Nimic mai mult sau mai puţin decât tovărăşia dumneavoastră. Vreţi să aveţi bunătatea de a lua loc lângă noi?

— Cărei împrejurări datorez plăcerea de a primi invitaţia?

— O împrejurare care se pare că este în foarte strânsă legătură cu dumneavoastră. Numele meu este Treskow. Sunt detectiv şi… vă rog însă, mai înainte, să ne aşezăm la masă.

Thieme îl urmă plin de încordare.

— Domnule Thieme, ştiţi deja de asasinarea tatălui dumneavoastră?… Atunci, să vă spun direct că eu mă găsesc aici, ca poliţist, tocmai pentru lămurirea acestei afaceri!

Thieme ascultă amănuntele date de poliţist. Pentru prima dată, afla dintr-un izvor demn de încredere cum se petrecuseră faptele. Pe atunci, Peter Polter se găsea în

vizită la un frate de al său, pe care nu-l văzuse de ani de zile şi care era angajat la bijutierul Thieme. Omul acesta cu experienţă se alăturase lui Treskow, atunci când fu sigur că asasinii fugiseră în America. Când detectivul făcu la sfârşit o descriere a probabilului asasin, tânărul Thieme sări în picioare înfrigurat.

— Încă o dată, domnule, vă rog descrieţi-mi-l!

— Bucuros; pot chiar să vă arăt o fotografie a Vicontelui de Bretigny zise Treskow şi scoase din buzunar un portofel din care luă o fotografie, pe care i-o smulse din mână Thieme.

— El este! Fotografia este reuşită, îşi scoase batista din buzunar, ştergându-şi fruntea, pentru a se prăbuşi pe scaun.

— Dacă aş fi bănuit, murmură el. Maică Dodd, îl recunoaşteţi?

— Îl recunosc, sir!

De data aceasta, Treskow fu cel care sări în picioare.

— Îl cunoaşteţi? A fost aici?

— Da, sir! întări hangiţa.

— Povestiţi-mi totul, domnule Thieme!

— Eram de o săptămână la New York; auzisem de maica Dodd şi îmi petreceam vremea aici. Voiam să plec spre west pentru a-mi vizita unchiul, când am cunoscut doi compatrioţi: pe Henric Mertens şi Pieter Woolf. Veniseră din Europa şi ştiau o mulţime de lucruri din patrie. Când îmi aflară numele, mi-au povestit despre nenorocirea tatălui meu. De aş fi ştiut atunci că Mertens nu era altul decât acel Viconte de Bretigny, iar Pieter Woolf acel Cavaler de Saccard sau un servitor… dar nu mi-aţi spus numele lor adevărat!

— Mare Letrier.

— Mare Letrier! strigă hangiţa. „Mare veninosul” care navighează cu căpitanul Caiman, după cum povestesc marinarii?!

— Thunderstorm, – tunete şi fulgere! Maică Dodd, bătrână zână a mărilor! strigă Peter Polter.

— Aşa cum am fost matroz pe vasul Majestăţii Sale Britanice „Nelson” şi apoi timonier pe vasul Statelor Unite „Swallow”, nu aş fi crezut aceasta. Să ştii că el este!

— Cine? întrebară Treskow şi Thieme în acelaşi timp.

— Aţi auzit vreodată de căpitanul Caiman? întrebă hangiţa. Dar de secundul, Miss Admiral? Mare Letrier, „Mare veninosul”, era omul de încredere al căpitanului. Nu de multă vreme autorităţile au reuşit să prindă aceşti piraţi luându-le vasul după o luptă crâncenă. Dar aceştia doi au dispărut fără urmă. Vreţi să auziţi ce am aflat despre căpitanul Caiman?

Pe obrajii tuturor se citea interesul.

— Atunci, ascultaţi! Este francez şi probabil că se numeşte Camain, astfel că prin schimbarea ordinii literelor sa ajuns la „Caiman” aşa cum spun francezii la crocodilii din Mexic. Numele de căpitanul Caiman i-a fost dat prima dată de oamenii lui. După aceea s-a făcut temut pretutindeni. Trebuie să fi fost încă din tinereţe un foarte priceput marinar. Deşi nu are mult peste treizeci de ani, a făcut nesigure toate rutele de navigaţie. A fost şi negustor de sclavi, aducând negri din Africa până pe coastele Americii. Nici un alt căpitan nu se putea măsura cu el, datorită navei sale,L'Horrible”. Se pare că este o corabie cu trei catarge. Căpitanul Caiman nu se temea nici de vasele cu aburi, atâta vreme cât se găsea un pic de vânt în pânzele lui. Maestrul vintrelelor era Miss Admiral, o femeiuşcă, dar un adevărat diavol cu chip de om. Ea era singurul copil al unui marinar bătrân, care a avut slăbiciunea să nu se despartă de ea niciodată. A îmbrăcat-o în haine băieţeşti şi a luat-o pe bord în toate călătoriile sale. Acolo a învăţat ea meseria marinărească. A trecut rând pe rând toate gradele de la mus la ofiţer. Avea nu numai îndemânare, ci chiar talent pentru marinărie şi a ajuns, prin practica şi teoria învăţate de la tatăl său, atât de departe, încât să poată conduce singură un vas, pe orice mare sau vreme. Şi totuşi, bărbaţii care erau în echipajul tatălui ei nu aveau „de ce se bucura,

încă de pe când era copil, fata era o pisică sălbatică; cu cât creştea în înălţime şi în ani, cu atât i se dezvolta caracterul de diavol. Vă puteţi închipui ce s-a întâmplat când s-au întâlnit Miss Admiral, şi Căpitanul Caiman. Ambii nu numai că au prins şi vândut negri, ci fiecare navă pe care au întâlnit-o au socotit-o drept o pradă bună, atunci când putea fi învinsă. Câte vase au fost jefuite şi apoi înecate cu tot echipajul, cu siguranţă că nu se va şti niciodată. Aş vrea să aflu numai cum s-au întâlnit cei doi.

— Asta pot să ţi-o spun eu, maică Dodd, o tu, curioasă lanternă pe corabie! spuse Peter Polter. Când eram cârmaci pe „Swallow”, povesteau marinarii, aşa că am aflat şi eu. Căpitanul Caiman ar fi putut ajunge departe pe o cale cinstită! Dar după cum Miss Admiral era încă din tinereţe o pisică sălbatică, Caiman a fost încă din copilărie un lup neîmblânzit. Marea era elementul lui şi o cunoştea din cincisprezece ani de călătorii mai bine decât mulţi dintre ofiţerii de pe vasele de război. Şi în el există un demon, care l-a îndemnat totdeauna să nu meargă pe calea dreaptă. A făcut prostii după prostii. Deşi era un element bun la lucru, a fost izgonit deoarece sa dezonorat. După aceea, şi-a petrecut multă vreme pe vase cu renume îndoielnice. Cu prilejul acesta a cunoscut-o pe Miss Admiral. Tatăl ei murise de curând şi ea moştenise un sac cu bani. Cei doi se întâlniră şi îşi dădură seama că se potrivesc, aşa că se hotărâră să cumpere un vas, să se ocupe cu comerţul de negri, îngrozitorul comerţ de abanos, şi totodată să ia tot ce le cade la îndemână. Diavolul le-a scos în cale pe „L'Horrible”. Treburile lor mergeau bine şi în curând deveniră bogaţi. În prima epocă, vasul de piraţi avea doi căpitani, pentru că Miss Admiral se socotea pe picior de egalitate cu tovarăşul său. Dar el a supus-o din ce în ce mai mult; ea şi-a dat seama că el este mai bun navigator decât ea şi a trebuit să se mulţumească cu postul de secund. Această degradare, aşa cum o socotea, ea a răzbunat-o pe spinarea inferiorilor săi. Pisica cu nouă cozi a devenit un

obiect la ordinea zilei pe bord şi cine îndrăznea să nesocotească un ordin era imediat ucis şi aruncat în mare. Un bătrân swalker de pe „Swallow” spunea chiar că au fost o vreme pe „L'Horrible” sute de asemenea întâmplări.

— Şi tocmai aceşti trei, căpitanul Caiman, Miss Admiral şi „Mare veninosul” nu au fost prinşi atunci!… spuse Treskow, dus pe gânduri. Miss Admiral obişnuieşte şi acum să se travestească în bărbat!… Foarte interesant! Sar putea să fie exact, dar s-ar putea să fie şi multă fabulaţie. Mister Thieme, v-am oprit adineauri din povestire, aşa că vă rugăm să continuaţi.

— Cu plăcere. Aşadar, m-am împrietenit cu presupuşii mei compatrioţi şi le-am povestit despre plănuita mea călătorie în west, pentru a-mi întâlni unchiul. Am povestit cu încredere lui Mertens multe din viaţa mea şi a tatălui meu şi…

— Scuzaţi-mă! îl întrerupse poliţistul. Am putea afla ceva mai amănunţit cele discutate?

— Bineînţeles! Puteţi şi chiar trebuie să aflaţi totul. Tatăl meu n-a fost totdeauna omul bogat ca înainte de a muri. Părinţii lui fuseseră foarte săraci şi putuseră să ajute pe fiii lor numai în timpul şcolii. Tata a fost dat la un atelier de giuvaericale, după dorinţa lui, în vreme ce fratele său era înclinat mai mult spre a deveni pădurar, ceea ce a reuşit. A venit vremea aceea a revoluţiilor, când mulţi au fost prinşi de patimi politice. Unchiul meu a fost şi el antrenat de acest vârtej, a pierdut patria şi slujba şi a dispărut. De abia după câţiva ani a îndrăznit să ne scrie. Venise în America şi intrase într-un grup de vânători de blănuri, unde se dovedise un foarte bun puşcaş. Rodul străduinţelor sale era trimis regulat părinţilor până când au murit, apoi fratelui său, care astfel a reuşit să-şi alcătuiască o întreprindere proprie. A Început apoi să ne trimită sume tot mai mari, care la început ne-au uimit, până când faptul a fost lămurit prin unele scrisori. Cunoscuse un şef de trib indian, numit Inciu-ciuna, astfel că…

— Inciu-ciuna? strigă Peter Polter. Miile tonnerres. acesta era chiar căpetenia apaşilor, pe care l-am întâlnit odată la Deadly-gun, când mă găseam în preerie, să văd şi eu ce se petrece pe acolo.

— Deadly-gum? întrebă Thieme surprins. Îl cunoşteaţi?

— Dacă îl cunosc? Se înţelege! Pe el şi pe Dick Hammerdull şi pe Pitt Holbers şi pe Ben Cunning şi pe toţi cei care se adunau atunci în acel hide-spot ca nişte marinari în cabină!

— Ce coincidenţă! Deadly-gun, numele acesta l-a căpătat unchiul, din pricina siguranţei cu care lovea glonţul său.

— Unchiul vostru? Cheek-up. tinere, daţi-mi cele zece degete ale voastre, căci trebuie să le strâng puţin! Maică Dodd, repetă transfuzia asta! mai adu câteva picături din această apă cărămizie, căci atunci când Peter Polter se bucură, trebuie să şi bea!

— Ce înţelegi prin hide-spot?

— Este o ascunzătoare pe care şi-au gătit-o aceşti bătrâni swalkeri, pentru a nu fi muşcaţi de oamenii roşii, o ascunzătoare în care stai liniştit ca în sânul lui Avraam!

— Şi ştii unde se găseşte?

— Hm! iată ceva cam greu. Un asemenea drum nu se poate descrie, dar dacă mergi pe o rută corectă, poţi arunca ancora acolo unde trebuie.

— Bine, vom mai vorbi despre asta. Ce noroc că v-am întâlnit! Totuşi, să continuu povestirea mea; aşadar acest Inciu-ciuna a arătat unchiului meu un loc în munţi unde trebuie că se găseşte mult aur, căci sumele ce ni le-a trimis erau tot mai mari. În felul acesta, comerţul nostru a căpătat o dezvoltare uriaşă. Cu puţin înainte de asasinat, a sosit o scrisoare de la unchiul meu, prin care mă invita să-l vizitez, îi era dor să găzduiască o rudă la el. Întrucât se obişnuise cu westul, nu se putea hotărî să-l părăsească. Eu eram destul de copt pentru o asemenea călătorie, şi tot eu trebuia să aduc înapoi în Europa o sumă mare de bani. Drumul spre el duce pe Arkansas în sus, până la fortul

Gibson, unde trebuia să mă interesez de un anume Winklay…

— Maşter Winklay, irishmanul? Hallo, pe acesta îl cunosc şi eu! Este un suflet îndrăgit de leneş şi are cel mai prost tutun pe care l-am întâlnit vreodată pe apă sau pe uscat! se plânse timonierul.

— Aşadar, acolo trebuia să mă interesez despre • Deadly-gun.

— Maşter Thieme. atunci de ce staţi mereu pe chei şi nu întindeţi pânzele pe Arkansas, în sus?

— Pentru că… iată că mă înapoiez acum la Vicontele de Bretigny. Acesta m-a întrebat dacă unchiul mă cunoaşte personal sau dacă este de-ajuns ca să mă legitimez. Eu am pomenit atunci de hârtiile mele de identitate şi scrisorile unchiului, pe care le aveam la mine. De-abia mai târziu mi-am dat seama că el se interesase de familia noastră în scopuri josnice. A doua zi, în timpul unei plimbări, cei doi ticăloşi m-au atacat şi mi-au furat hârtiile, banii şi obiectele de valoare, pe care le aveam. Apoi domnul Viconte şi servitorul au dispărut. Am aşteptat mult până mi s-au tămăduit rănile şi de-abia acum sunt în stare să mă gândesc la călătorie.

— Aţi reclamat cazul? interveni Treskow.

— Desigur, dar fără folos. Deoarece aveam toţi banii în buzunar, atunci când am fost atacat, mă găsesc acum fără mijloace şi, dacă nu ar fi fost buna noastră maică Dodd…

— Stop. mister Thieme! îl întrerupse hangiţa. Ştiţi: orice doriţi veţi avea. Să nu aveţi nici o grijă!

— Aşadar, fapt sigur este că hârtiile dumneavoastră se găsesc în mâinile pretinsului Viconte, spuse Treskow. În consecinţă, el are intenţia să meargă spre west pentru a vă întâlni unchiul şi a se da drept nepotul său. Faptul acesta şi împrejurarea că ticăloşii sunt acum numai doi şi nu trei îmi dă de gândit. Unde se află suma uriaşă de care a fost jefuit tatăl dumneavoastră? O asemenea avere nu poate fi cheltuită repede… Pierdută?… Foarte puţin probabil.

Ascunsă?… Nu prea cred. Dar unde este al treilea, fie că este Cavalerul de Saccard, fie că este Mare Letrier? Unul din cei doi trebuie că s-a despărţit de ceilalţi; este posibil ca tot el să fi dispărut cu banii. Dar oricare ar fi situaţia, drumul nostru este pe Arkansas în sus, către acel hide-spot de care ne-a vorbit timonierul. Sunt sigur că Voi găsi acolo pe doi dintre criminali. Mister Thieme, veniţi cu noi?

— Mai încape vorbă, tresăltă acesta de bucurie. Mai bine nici nu mi-aş fi putut împlini dorinţa. Care este cel mai scurt drum către vest? Să luăm trenul sau vaporul?

— Yes, my dear! cu trenul ajungeţi mai repede acolo decât cu vaporul. Trenul merge însă destul de prost acum prin Statele Uniunii, din pricina transportului de trupe către sud. Pe mare, către New Orleans, nu aveţi să vă temeţi de nimic. Chiar în noaptea asta pleacă vasul cu aburi „Leviathan”. Căpitanul cu siguranţă că va veni aici. Este un ofiţer straşnic şi vasul lui este rapid. Un vas de război bineînţeles că nu este un vas de pasageri, dar o vorbă de la mine contează. Voi vorbi cu el.

— Faci asta, maică Dodd?

— Cu plăcere, deşi mi-ar fi fost plăcut să mai staţi la mine. Sper însă că nu veţi trece pe lângă saloon, lăsându-mă la babord sau la tribord când vă veţi înapoia. Vreau să aflu şi eu ce s-a mai întâmplat!

— Silence, maică Curiozitate! spuse Peter. Vă voi povesti centimetru cu centimetru drumul nostru…

— Tu, Peter? Pleci şi tu?

Bătrânul timonier deschise gura şi se uită la ea cu ochi mari:

— Da, bătrână şalupă! Dar ce vrei să fac? Nu cumva să trag la mal şi să aştept până când dragul meu policeman şi cu maşter Thieme vor fi mâncaţi de rechini sau prăjiţi de indieni? Cine să le arate drumul către maşter Winklay şi către hide-spot, dacă nu timonierul fără navă Peter Polter? Nu, nu. trebuie neapărat să navighez şi la acelaşi bord cu ei!

Brava hangiţă era într-adevăr mişcată, văzând că-i pierde atât de repede, dar trebui să se resemneze.

Conversaţia îşi schimbă subiectul, trecând în domeniul amănuntelor şi întâmplărilor secundare ale evenimentelor care aduseseră împreună pe aceşti trei oameni. Clienţii soseau tot mai numeroşi în această cameră, iar printre ei sosi şi căpitanul vasului cu aburi „Leviathan'4”. Maica Dodd se ţinu de cuvânt şi la intervenţia sa, căpitanul se declară gata să ia pe bord pe cei trei pasageri, deşi făcea ceva contra regulamentului. Stabilindu-se şi acest lucru, ei trebuiră să se pregătească imediat, pentru că nu mai era timp de pierdut şi, după un cordial rămas bun luat de la hangiţă, însoţiră pe căpitan pe bord. Vaporul părăsi portul cu mult înainte de revărsarea zorilor, ieşind în marea largă.

CAPITOLUL X.

Ben Cunning.

Călătoria avu loc fără întâmplări neprevăzute. Ajunşi în New Orleans, călătorii găsiră o atmosferă apăsătoare. Trecuseră însufleţirea şi încordarea cu care statele din sud intraseră în războiul civil şi acum toată lumea era dornică de pace. Treskow şi Thième îşi schimbară hainele cu îmbrăcămintea practică de trapper, dar Polter nu vru nici în ruptul capului să-şi lepede veşmintele cu care era îmbrăcat. După aceea, toţi trei îşi făcură rost de arme şi luară primul steamer spre Mississippi în sus, până la vărsarea Arkansasului.

După cucerirea fortului Vicksbury, Mississippi era din nou pe toată lungimea în mâinile Uniunii, astfel că şi călătoria pe fluviu se făcu fără evenimente deosebite. Pe Arkansas, călătoriră cu un vaporaş până la portul Gibson, unde îşi cumpărară trei cai puternici, muniţie şi provizii.

După aceea, plecară de-a lungul fluviului. Merseră câteva zile şi ajunseră în cele din urmă la micul settle-ment 1 unde master Winklay îşi deschisese cunoscutul „store-and-boardinghouse.”.

Treskow şi Thième erau călăreţi destul de buni. Cu totul altfel, era cazul cu Peter Polter, care călărea cu genunchii ridicaţi, ca şi cum calul ar fi înotat până la şa prin valuri. Sărmanul om avusese şi ghinionul să cumpere un cal nărăvaş de Dakota, care nu voia să-l asculte. Totuşi bravul timonier învăţase în timpul trecutelor sale călătorii prin preerie cum să se ţină mai bine de şa, nu pe şa.

Acum voia să descalece, dar se părea că dobitocul său • nu era de acord, căci sărea cu toate cele patru picioare în aer.

— Have care!… Attention!… Atenţie! Hopa, hopa, cal afurisit! strigă el mânios, dând câte un pumn puternic între urechile animalului. Te înşeli dacă ai crezut că eu Peter Polter sunt dansator pe sârmă. Dar, cum te am între catargul anterior „şi cel mijlociu, îţi voi arăta eu ce înseamnă un timonier! Grace a Dieu!… Heigh day! Iată cabina în care a ancorat maşter Winklay, irishmanul! Jos-de pe catarg, Peter Polter. Iar tu, gloabă îndrăcită, vei sta legată, pentru a nu te lua curentul în mare! Descălecaţi, maşter Treskow şi domnule Thieme, căci am ajuns în port!

Săriră de pe cal, pe care îl legară în apropiere. Polter intră în cârciumă cu pas legănat, ca şi cum ar fi căpătat rău de mare din pricina călăritului şi se strecură prevăzător până în apropierea tejghelei.

— Good day, bătrâne! îl salută pe irlandez. Aduceţi repede ceva umezeală la faţa locului, că altfel trec peste doc, atât de sete simt pe gâtlej!

Ceilalţi doi aveau mult mai puţină poftă de vorbă. Se aşezară tăcuţi şi lăsară pe seama tovarăşului lor discuţia.

— Helo, my good baggler! Mai cunoaşteţi pe bătrânul Peter Polter?

Cârciumarul se strâmbă cu cele o mie de cute pe faţă şi replică:

— Vă cunosc bine. Cine bea ca dumneavoastră nu vă uită niciodată!

— Well clone – bien! Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva! Vă mai amintiţi când am fost aici cu Dick Hammerdull, Pitt

Holbers şi alţi câţiva şi am băut pentru rămas-bun, de a trebuit să mai aştept două zile pentru că ceilalţi nu voiau să se trezească din somn?

— Yes, yes, a fost o beţie năucitoare. Dar pe unde v-aţi plimbat de atunci?

— Am fost spre răsărit şi pe mare, m-am plimbat încolo şi încoace şi vreau acum să petrec o săptămână-două la Deadly-gun. Poate fi găsit bătrânul trapper prin apropiere?

— Cred că da; căci pe ăsta nu-l stinge atât de uşor nici un indsman, iar cei pe care îi are cu el ştiu cum să mânuiască armele. Dick Hammerdull, împreună cu lunganul Pitt au fost de curând aici. Au plecat să dea năvală peste nişte indieni. Se spune că ogellallahii s-ar fi pregătit să atace un tren, dar ar fi primit de la Deadly-gun şi Winnetu câte o porţie bună de plumb sau oţel în el.

— Winnetu? Putem da şi peste apaş?

— Desigur, spuse irlandezul, dând din cap. A fost chiar aici la mine şi m-a strâns niţel de gâtlej de aproape îmi pierdusem răsuflarea.

— Old friend, i te-ai împotrivit cu ceva?

— Cam aşa ceva! Nu-l cunoşteam şi nu voiam să-i vând muniţie. Spuneţi: vreţi să-l vedeţi pe Ben Cunning?

— Ben Cunning? Este aici, pe bord?

— Desigur! A plecat puţin în pădure, dar şi-a lăsat calul în spatele casei.

— Lack-a-day, se potriveşte foarte bine! Încotro navighează? Către colonel sau dinspre colonel?

— Către. A fost acum câtăva vreme în Missouri, unde are nişte rude. Acum se înapoiază în munţi.

— Când ridică ancora?

— Ce? Dar exprimă-te mai desluşit! Cine naiba vrei să înţeleagă păsărească asta a ta?!

— Eşti un dull-man, un prost, aşa cum scrie la carte, şi tot aşa vei rămâne! întreb pur şi simplu când pleacă de aici.

— Nu pot să-ţi spun, căci nu ştiu, clar cred că nu va rămâne aici o veşnicie.

— A desfăcut şaua?

— Nu. •…

— Atunci poate că va începe chiar astăzi să vâslească şi trecem şi noi la lopeţi.

Părea că hangiul ţinea mult la Polter, căci omul acesta tăcut şi retras nu mai întreţinuse de un an şi mai bine o conversaţie atât de lungă cu cineva. Treskow se pregătea să pună o întrebare. Băgă mâna în buzunar şi scoase o fotografie.

— Vreţi să-mi spuneţi dacă v-au vizitat de curând doi olandezi, care se numeau Henric Mertens şi Pieter Woolf?

— Henric Mertens… Pieter Woolf? Hm, înghit tot praful meu de puşcă, împreună cu toată fultiala şi chibriturile, dacă aceştia nu sunt cei doi greenhorni care voiau să ajungă la Deadly-gun!

— Cum arătau? Sper că nu vă obosesc prea mult.

— Verzi, foarte verzi, omule; mai mult nu pot să spun. Unul, cred că era Henric Mertens, ne-a dat un spectacol… A ridicat puşca împotriva grasului de Hammerdull. A fost însă imediat pus la punct. Cred că Dick i-ar fi expediat în stomac câţiva centimetri de oţel, dacă nu i-ar fi spus că este nepotul colonelului.

— I-am găsit! zise Treskow, bucuros. Încotro au şters-o de aici?

— Au plecat în savană cu lunganul şi pântecosul. Mai mult nu ştiu.

— Vreţi să vă uitaţi la fotografia aceasta, maşter? îl cunoaşteţi pe omul acesta?

— Dacă este altul decât Henric Mertens, mă las tăvălit în păcură şi apoi prin fulgi de bibilică.

Dar deodată, ca şi cum i-ar fi trecut prin minte o bănuială, făcu un pas înapoi şi se uită chiorâş la interlocutor:

— Căutaţi pe omul acesta, sir?

— De ce mă întrebaţi?

— Hm! Un westman nu poartă niciodată fotografii • la el şi apoi voi păreţi… arătaţi atât de fercheşi şi de curaţi, încât.

Încât.
— Ei, încât, dă-i drumul. Ce vrei să zici?!
— Încât trebuie să vă dau un sfat! drese fraza birtaşul.
— Ce sfat? Ia să auzim?
— Ceea ce se petrece aici la mine nu mă interesează. Nu întreb pe nimeni şi nu dau contul nimănui. Vouă însă vam răspuns la întrebări, pentru că aţi venit cu Peter Polter, căci altfel nu aţi fi aflat nimic. Dar nu mai arătaţi nimănui acest portret şi nu mai trageţi de limbă pe nimeni, căci altfel… altfel…
— Mai departe! Altfel…?
— Altfel veţi fi luat drept policeman, un detectiv, ceea ce este de multe ori cum e mai rău. Westmanul nu are nevoie de poliţie; el judecă singur pe cel ce trebuie judecat şi dacă se amestecă cineva, pe acela îl îndepărtează cu cuţitul bowie!
Treskow voia să răspundă. Se deschise însă uşa şi Intră un om, la vederea căruia Peter Polter se ridică în picioare, scoţând un strigăt de bucurie.
— Ben Cunning, bătrânule swakler, tu eşti? Vino şi bea cu mine! Hai că n-am uitat că beregata ta este un hău fără fund!
Noul sosit era un omuleţ prichindel, scofâlcit, pe ale cărui oase dacă exista o jumătate de kilogram de carne. Se uită uimit la cel ce vorbea, în vreme ce chipul în miniatură i se brăzda de bucurie.
— Ben Cunning?… Swalker?… Băutură?… hău fără fund. Hinini, dar unde am văzut eu omul care mă cunoaşte atât de bine?
— Unde m-ai văzut? Aici, fireşte că aici. Munceşte-ţi niţeluş tărtăcuţa.
— Aici? Hm! Nu îmi aduc aminte imediat. Am fost d atâtea ori aici cu atâţi oameni, încât nu pot să-mi vin acasă prea repede. Cum îţi sună numele?
— Tunete şi fulgere, acest mic flăcăiaş a stat aici la maşter Winklav lângă mine şi a băut atât, încât două zile întregi nu

a mai putut să mişte un deget, iar acum mă întreabă cum îmi sună numele! Şi după aceea, am fost cu el în munţi, la Deadly-gum unde…

— Stop, bătrânule! Hinini, acum te cunosc! îl întrerupse prichindelul. Te numeşti Peter Folter sau Molter sau Wolter sau…

— Polter, Peter Polter, timonier pe vasul Statelor Unite „Swallow”, dacă poţi să ţii minte! Am fost şi puţin westman şi acum sunt…

— Ştiu… Ştiu!… Ai fost la noi şi apoi, când ne-am luat rămas-bun, ai băut de era să ne omori. Hininini, ai o burtă cum nu am mai văzut în viaţa mea şi poţi să bei şi bătrânul Mississippi. Unde ai fost după aceea şi încotro vrei s-o apuci…?

— Am fost puţin în jurul lunii şi vreau acum să mă duc din nou la voi, dacă îmi dai voie.

— La noi? De ce?

— Gentlemenii aceştia au ceva de vorbit cu căpitanul sau colonelul vostru. Crezi că va fi găsit la el în ocol?

— Cred că da. Când vreţi să plecaţi de aici?

— Cât mai curând cu putinţă. Mergi şi tu cu noi, nu-i aşa?

— Aş putea, dacă nu mă faceţi să aştept!

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru noi. Mănâncă şi bea, ciot uscat, şi apoi putem pleca!

Drumul pe care au apucat era absolut acelaşi cu cel pe care plecaseră cu câteva zile mai înainte Dick Hammerdull şi însoţitorii săi, dar urma lor nu se mai putea cunoaşte. Peter Polter, timonierul, mai fusese pe acolo, dar nu se puteau bizui prea mult pe el. În schimb, Ben Cunning se dovedi un conducător destoinic. Omuleţul acesta atât de slab, şi care părea atât de neajutorat, cunoştea bine locurile, era rezistent, având o agilitate nebănuită.

Se grăbeau, dar Thieme şi Treskow nu erau prea buni călăreţi. Peter Polter avea şi el de furcă destul cu nărăvaşul lui. Astfel, expediţia dură mai multe zile, până când ajunseră la calea ferată, la locul atentatului ogellallahilor.

Era dimineaţă, când Ben Cunning îşi opri instantaneu calul şi se uită cu atenţie spre nesfârşitul preeriei.

— Ia priviţi, mes'.şurs, strigă el, arătând cu mâna înainte. Uitaţi-vă în văzduh şi apoi pe pământ! Sus zboară cioclii 1 iar jos se află coyoţii 2, în apropierea liniilor ferate, în locul acela cineva a primit un pumnal ori glonţ. Să sperăm că nu este un alb, ci un roşu, hininini! Veniţi…!

Cei patru călăreţi îndemnaseră caii şi ajunseră la locul luptei. Cadavrele erau pe aceleaşi poziţii pe care căzuseră. Mulţi aveau carnea sfâşiată de vulturi şi lupi. Trenurile treceau pe acolo fără ca pasagerii să observe ceva. Ben Cunning cercetă pretutindeni.

1 Vulturi.

2 Şacali, lupi ai preeriilor.

— Lack-a-day! exclamă el însuşi. Aici a avut loc o luptă pe viaţă şi pe moarte. Observaţi şinele care au fost reparate. Ticăloşii de roşii au vrut să atace trenul, dar au fost împiedicaţi de albi. Erau ogellallahi; se cunoaşte asta după tatuajul lor. Iar această ţeastă sfărâmată… o pun pe seama colonelului. Dick Hammerdull a fost aici, de asemeni Pitt Holbers. Au stat ca de obicei spate la spate. Se văd urmele picioarelor. Colo au ars focuri, iar • în partea cealaltă au fost legaţi caii indienilor… se văd găurile ţăruşilor. Iar aici, ia veniţi! De aici încep urmele albilor. Să mergem după ele!

După două ore, ajunseră la tabăra albilor, pe care Ben Cunning o cercetă de asemenea foarte atent.

— Ia uitaţi-vă: aici au fugit doi inşi şi au fost urmăriţi, îşi luă calul de căpăstru şi merse după urmele lăsate de Henric Mertens şi Pieter Woolf în pământul umed. Hallo, aici s-a zis cu ei! Caii lor au fost opriţi şi trântiţi cu laţul şi egad1, meş-şurs, oamenii aceştia erau doi albi, clar nu urmăriţi de roşii, ci de trei albi şi un roşu. Hininini, urmele astea de copite le cunosc bine, ca pe buzunarul meu. Mă las muşcat de ursul grizzly, de inimă, dacă oamenii care au lăsat aceste urme n-au fost colonelul Dick Hammerdull şi Pitt Holbers şi… şi…

desigur, indianul nu poate să fi fost altcineva decât Winnetu, apaşul!

Ceilalţi erau uimiţi de spiritul de observaţie cu care micul vânător ajungea la concluzii atât de precise uitându-se la nişte urme destul de nesemnificative.

— Au fost doi albi urmăriţi de ei? întrebă Treskow, nerăbdător.

— Doi albi, sir, cu siguranţă, pentru că amprentele lor se amestecă aici cu ale celorlalţi, ceea ce înseamnă că erau cunoscuţi. În plus, semnele lăsate aici de picioarele lor goale, când s-au descălţat, arată că degetele erau împreunate, ceea ce se întâmplă numai la albi obişnuiţi cu încălţămintea, căci degetele roşilor sunt mult depărtate Expresie de surpriză.

unul de altul. Cred că cei doi au fost legaţi pe bidivii, căci caii lor mergeau unul lângă altul duşi de căpestre.

Deşi reflecţiile vânătorului erau aproape de adevăr, el nu putea să-şi explice evenimentele. Se schimbară diferite păreri, până când Ben Cunning puse capăt vorbăriei.

— Au apucat în direcţia unde se găseşte acel hide-spot, dar fac prinsoare că indsmenii s-au adunat şi acum îi urmăresc. În consecinţă, meş'şurs, cel mai bun lucru ar fi să mergem pe urma lor! Cei trei încuviinţară şi plecară în galop după mititel.

— Behold! strigă acesta după o jumătate de oră. Nu am avut dreptate? Aici s-au întâlnit două grupuri de arcaşi dinspre dreapta şi stânga. Ei au ocolit locul de luptă căutând să găsească direcţia apucată de albi şi apoi s-au întâlnit aici, pentru a-i urmări împreună. Nisipul conservă urmele foarte bine, ceea ce mă face să cred că au un avans asupra noastră de mai multe zile; totuşi, caii noştri sunt buni şi indienii au cu ei răniţi, aşa că nu pot călători prea repede. Poate că i-am putea ajunge înainte de tabăra lui Deadly-gun. Călăriră apoi din nou înainte, nu numai ore ci zile întregi, pe urma găsită, care uneori era foarte limpede, dar deseori se pierdea pe piatră sau pe iarbă, fiindânsă

regăsită de Ben Cunning. Astfel ajunseră în regiunea aceea unde râul Arkansas face un cot mare către Smoky-Hills şi unde numeroase pârâuri venite din munte se varsă în el. Preeria deschisă era acum din ce în ce mai mult acoperită de tufişuri, care anunţau apropierea uriaşelor păduri. Conducătorul micului grup era tot mai prevăzător. Urma devenea tot mai proaspătă, astfel încât, după fiecare tufiş ar fi putut să apară un sălbatic.

Deodată, Ben Cunning struni calul şi începu să cerceteze cu grijă iarba mătăsoasă şi pământul umed.

— Desigur că aici sunt urme de albi care vin din pădure. Sau întâlnit cu sălbaticii, fără să fi avut loc vreo luptă. Vedeţi, aci în cercul acesta, cei doi conducători au negociat iar după aceea au fumat calumetul. Se poate deduce aceasta din resturile de punks1 de pe pământ.

Chibrituri de preerie.

Probabil că a fost un grup de bush-hawkers 1 care s-au înţeles cu sălbaticii, pentru a ataca lagărul nostru şi a împărţi prada.

— Miile tonneres!… Milioane de tunete şi fulgere la babord şi la tribord, exclamă Peter Polter. Atunci voi pune în mişcare perechea mea de pumni, astfel încât albii să se roşească şi roşii să se albească de groază! Dacă nu mă înşel, nu vom mai avea mult de navigat. Va trebui să ancorăm! Dar ce să facem cu patrupedele acestea? De barca mea cu patru picioare m-am săturat până peste cap. Se clatină, se zdruncină, şi mă aruncă încoace şi încolo încât îmi ameţeşte inteligenţa, iar cele două sute treizeci şi opt de oase ale trupului meu se vor desface şi-mi vor cădea în cizme.

Ben Cunning râse sincer de văicărelile marinarului.

— Cred, cred bucuros, maşter: stai pe cal ca şi cum ai avea nevoie de clocit ouă! Bineînţeles că nu putem lua animalele mai departe cu noi, căci ne-ar stingheri. Ştiu însă un loc unde le putem ascunde, fără a putea fi descoperite de vreun indsman. Veniţi, meş'şurs!

Spunând acestea, se îndreptă spre pădure. După ce îşi tăiară cu greu pârtie prin tufişurile dese, ajunseră într-o poiană mică şi tainică, unde priponiră caii de ţăruşi. Apoi, se întoarseră în locul unde părăsiseră urmele. Plecară mai departe pe aceste urme, cu mii de precauţii, cu puştile gata de tras şi cuţitul bowie desfăcut. Deodată Ben Cunning se opri şi ascultă.

— Tăcere! Nu vi se pare că se aude sforăitul unui cal?

Ceilalţi îşi încordară auzul. Ascultară cu toţii în tăcerea pădurii nechezatul îndepărtat al unui cal.

— Sau au poposit acolo, sau au lăsat în urmă animalele, pentru a putea să înainteze nestingheriţi. Patrupedele ne vor da de gol. Trebuie să le ocolim, pentru ca vântul să nu ne trădeze.

Se lăsă pe pântece şi începu să înainteze târâş, făcând un ocol mare. Ceilalţi îi urmară exemplul. După câtva timp, Ben Cunning le făcu semn să nu facă zgomot şi arătă printre tufişuri către o poiană, unde păşteau circa treizeci de cai, păziţi de doi indieni.

— Vedeţi pe blestemaţii aceştia de roşii, mes'şurs? Mare poftă aş avea să-i fac să guste din cuţitul meu şi să împrăştii caii în toate vânturile pământului, hininini! Dar nu merge. Nu trebuie să ne trădăm. Înainte! Trebuie să-i ajungem cât putem mai repede, dar nu după urmele lor, ci dintr-o parte.

Omuleţul se îndepărtă cu mersul unui şarpe prin tufiş. Drumul era îngrozitor de greu. Trecură numeroase ore până când seara începu să întunece coroanele înalte ale copacilor, iar dincolo, în preeria deschisă, era tot mai greu să se ţină direcţia propusă. Cunning îşi ridică încet capul şi începu să tragă puternic aer în piept, cu nările larg desfăcute.

— Miroase a foc şi a fum. Probabil că au poposit. Hai, dar încet, fără zgomot, căci suntem în imediata lor apropiere!

Tufişurile dispăruseră şi trupurile uriaşe ale copacilor se ridicau sfidătoare către cer, ca stâlpii unei catedrale gotice. Cei patru bărbaţi se strecurară de la un pom la altul,

căutând să fie escamotaţi de trunchiurile copacilor, asigurându-se că nu-i pândea nici o primejdie.

Ajunseră până la marginea unei gutter, aşa cum se numesc râpile obişnuite de la marginea pădurilor, râpi lungi, strimte şi adânci. Ben Cunning ridică prevăzător capul şi se uită în jos. Chiar sub ei, într-o adâncime de circa cincisprezece iarzi, ardea un foc, în jurul căruia stăteau cam treizeci de oameni roşii şi albi; mai la o parte se vedeau trei oameni legaţi de mâini şi de picioare, asupra cărora erau îndreptate privirile celor din tabără.

— At lenght, am pus mâna pe ei! spuse micul trapper. Nici nu bănuiesc că-i privim atât de comod de aici, de deasupra, hininini! Dar cine sunt cei trei? Înaintaţi ceva mai departe, mes'şurs până la tufişurile de lipani, să le vedem chipurile!

Într-adevăr, numeroase tulpini de lipan creşteau aproape de marginea râpii, permiţându-le să înainteze până acolo şi ascunzându-i complet, fără primejdie de a fi văzuţi.

— Zounds! şopti Cunning, retrăgându-se puţin. Este Colonelul cu Dick Hammerdull şi Pitt Holbers!

— Colonelul? izbucni marinarul, strecurându-şi capul printre frunzele largi şi privind în jos. Cerule!… Vraiment! Într-adevăr! Săr peste ei, să-i pescuiesc din mijlocul duşmanilor, Ben?

— Mai aşteaptă, bătrâne! Să vedem întâi ce anume au de gând! Nu vezi că puşlamalele s-au adunat la sfat pentru a hotărî soarta prizonierilor? Albul acela cu barbă neagră face pe preşedintele; ogellallahii permit aceasta, ceea ce înseamnă că şeful lor a pierit în lupta de lângă calea ferată. Ia priviţi: au terminat şi conducătorul se ridică!

Lucrurile se petreceau exact aşa. Unul dintre vânătorii albi, care după aparenţe făcea pe conducătorul, se îndrepta către prizonieri. Le desfăcu legăturile de la picioarele lor apoi le făcu un semn.

— Ridicaţi-vă şi ascultaţi, ce s-a hotărât cu privire la voi! Dumneavoastră sunteţi Deadly-gun, conducătorul vânătorilor care au aici în pădure tabăra lor tăinuită?

Cel întrebat dădu din cap în semn că da.

— Voi aţi ucis pe Matto-Sin, căpetenia acestor bravi redmeni? Un alt semn afirmativ din cap.

— Se spune că aveţi mult aur în ascunzătoarea voastră. Este adevărat?

— Este.

— Şi că mai aveţi acolo mii de blăni de biber!

— Well, maşter, sunteţi bine informat.

— Ascultaţi atunci ce vreau să spun: oamenii aceştia roşii cer moartea voastră. Eu m-am împotrivit, dar nu am putut face nimic. Vă spun acum acestea pentru că ei nu înţeleg bine englezeşte spre a putea urmări cuvintele mele. Vreau să vă fac o propunere.

— Care?

— Ne duceţi la acel hide-spot al vostru, ne daţi aurul şi blănurile, apoi sunteţi liberi!

— Asta e tot ce vreţi?

— Tot. Decide ţi-vă repede!

— Se pare că aţi auzit foarte puţine despre Deadly-gun, maşter, căci altfel nu aţi fi venit cu o propunere atât de tâmpită. V-aţi aliat cu roşii, care vă întrec în ticăloşie, numai pentru aurul meu… Un alb s-a aliat cu roşii împotriva albilor! Blestemat să fie sufletul vostru pentru această păcătoşenie, în vecii vecilor! Sau mă credeţi atât de prost să cred că ne veţi lăsa liberi după ce veţi avea ceea ce doriţi?

— Îmi voi ţine cuvântul şi încetează cu ocările!

— Aşa ceva poate fi crezut de un greenhorn, dar nu de mine! Ştiţi prea bine că nu mi-aş folosi libertatea decât să vă dau să gustaţi din glonţul meu şi să recapăt ceea ce mi-aţi furat. Acum, împuşcaţi-ne, dacă aşa vă comandă sufletul!

Poate că ştia ceva Deadly-gun că vorbea cu atâta îndrăzneală, între timp, ochii săi se îndreptaseră către marginea râpii, o cercetase cu o privire fugară, apoi îşi lăsase fulgerător ochii în jos. Un zâmbet de-abia perceptibil alunecă pe buzele sale.

Această uitătură nu scăpase versatului Treskow. În consecinţă, îşi îndreptă şi el ochii către locul unde se oprise o clipă privirea colonelului şi tresări.

— Ia uitaţi-vă colo! şopti el lui Ben Cunning care stătea lângă el. Văd capul unui sălbatic! Ben Cunning se uită apoi şopti la rândul său.

— Good lack, este Winnetu, apaşul! Mă gândeam eu că a fost la colonel! El nu a fost luat prizonier şi i-a urmărit pentru a-i elibera. Trebuie să-i fac semn!

Luă o frunză, o duse la buze şi se născu subit glasul inconfundabil al unui greier. Zgomotul nu putea să pară suspect, deoarece era ceva comun preeriei. Dar Winnetu aruncă o privire spre locul de unde venea ţârâitul şi dispăru. Cei trei vânători din râpă auziră şi ei semnalul, dar nu se trădară.

— Să vă împuşcăm? întrebă bărbosul, dând din umeri. Ce vă trece prin minte! Trebuie să vă predau indsmenilor, care vă vor lega de stâlpul torturilor. Pe aurul şi blănurile voastre punem noi mâna. În orice caz, ar însemna să fiţi în legătură cu diavolul dacă nu dăm până la urmă de vreunul dintre oamenii voştri. Aşadar, fiţi mai înţelept, maşter, şi spuneţi „da”!

— Nici nu-mi trece prin minte! Nu vreau să primesc nimic, nici chiar viaţa, de la un om care atacă pe la spate pe fraţii săi şi îi vinde duşmanului, de la un om care s-a dat drept nepotul meu şi apoi ne-a atacat. Sunteţi un ticălos, maşter, şi nimic mai mult!

— Ţineţi-vă limba, altfel v-o retez eu cu cuţitul!

— Dovediţi că sunteţi mai bun decât cred! Daţi-ne armele şi după aceea să ne luptăm, trei contra treizeci, dacă aveţi curaj!

— Nu este necesar, maşter, căci vă putem jupui pielea după ţeste şi fără luptă. Cât despre cuvântul „ticălos”, nu trebuie să ne certăm! Aşadar, scurt şi cuprinzător: primiţi propunerea mea sau nu?

— Nu!

— Dar voi, ceilalţi doi?

— Hm, răspunse Dick Hammerdull cu o privire dispreţuitoare în ochii lui mici, dacă primim sau nu e totuna: voi însă nu veţi primi în nici un caz ceva bun, credeţi-mă. Dacă aş avea mâinile libere şi arma în mâini, v-ar lua imediat dracul. Nu eşti de aceeaşi părere, Pitt Holbers, bătrânule coon?

— Dacă tu crezi, Dick, că ar fi bine să-l ia dracu', nu am absolut nimic împotrivă! răspunse lunganul.

— Well done! reluă vânătorul, uitându-se încruntat. Atunci, redmenii pot să vă prăjească şi să vă ardă cum le va plăcea!

După aceea se duse din nou lângă indieni, aşezându-se în cercul format de ei, pentru a le spune rezultatul negocierilor.

Între timp, la adăpostul tufişului de deasupra râpei, începuse o conversaţie încordată.

— Aşadar, cel care vorbeşte este colonelul vostru? întrebă Thieme pe Ben Cunning.

— Da, sir, unchiul vostru, dacă este adevărul ceea ce mi-aţi povestit.

— Aşa este, puteţi să mă credeţi. Seamănă atât de bine cu tata, încât nu mai poate exista nici o îndoială. Dar acum când îl văd, este într-o situaţie critică. Ar putea fi ajutaţi, Ben?

— Ascultaţi, sir; dacă voi credeţi că eu îmi voi lăsa colonelul în impas, atunci v-aţi făcut o părere proastă despre mine. Mă pot bizui pe voi, mes'şurs?

În vreme ce doi dintre tovarăşi dădeau afirmativ din cap, Peter Polter nu se putu abţine să nu-şi spună păsul

— Mai bine rămân aci şi mor de foame ca o epavă părăsită, dacă nu iau între degete pe flăcăul acela care vorbeşte jos cu colonelul şi nu îl storcesc ca pe un gândac! Dar ia mai scoateţi odată fotografia din punga voastră, maşter detectiv! Focul face destulă lumină şi mă las imediat aruncat în cazanul maşinilor dacă omul acela de jos nu are exact acelaşi chip ca pe fotografie.

— Nu am nevoie de fotografie, Peter; el este; l-am recunoscut imediat! răspunse Treskow. Ia mai priviţi încă o dată, bine, pe cei doi de jos, maşter Thieme: nu sunt oare Mertens şi Woolf?

— Ei sunt! Nu mai încape îndoială. De data aceasta, nu ne vor mai scăpa atât de uşor!

— Să mai aşteptăm, răspunse Ben Cunning. Colonelul a auzit semnalul meu şi ştie că suntem prin apropiere. Dacă ar avea mâinile libere, aţi vedea ce ar păţi ticăloşii!

Un zgomot uşor se auzi lângă el şi statura mlădioasă a apaşului se statornici printre ei.

— Winnetu a auzit greierul şi a recunoscut chipul lui Ben, omul fratelui său alb. Winnetu se va strecura în prăpastie pentru a dezlega legăturile prietenilor săi. Atunci, fraţii mei pot ataca pe vânători şi ogellallahi, pentru ca după aceea să poată merge cu Deadly-gun la wigwamul său.

Aşa neobservat cum venise, tot aşa dispăru. Cei rămaşi sus stăteau cu ochii aţintiţi asupra taberei duşmanilor, fiind gata în orice clipă de atac. Mertens se ridică din nou şi, odată cu el, se ridicară în picioare toţi sălbaticii şi albii. Dar înainte de a putea scoate o vorbă, Winnetu, asemeni unei stafii întunecate, sări peste ierburile şi tufişurile din apropiere, până la prizonieri. Trei tăieturi repezi… şi mâinile fură eliberate de legături… Patru împuşcături bubuiră de deasupra. şi încă patru. Deadly-gun nu mai avu timp să observe ce se mai petrece. Smulsese tomahawkul unui indian şi năvălise în mijlocul duşmanilor, descumpăniţi de întorsătura lucrurilor.

— Come on! Pe ei, pe ei! îi răsuna glasul, în vreme ce Winnetu tăia adevărate brazde printre ogellallahi.

— Pitt Holbers, bătrânule coon, vezi pe flăcăiaşul de colo cu puşca mea? strigă Dick Hammerdull triumfător. Vino, trebuie să pun din nou mâna pe ea!

Cei doi nedespărţiţi pătrunseră înainte, până când grăsunul îşi recucerise dragul său ciomag de împuşcat. Peter Polter, timonierul, se prăbuşise ca o avalanşă asupra

duşmanilor. Voia să-şi ţină cuvântul. Cu labele sale de urs, apucă pe conducător de şold şi de gâtlej, îl ridică şi îl bufni în pământ.

— Bounce, s-a făcut! înainte, oameni, daţi, pocniţi, înfigeţi, împuşcaţi, aruncaţi, azvârliţi-i peste bord să se înece faceţi-i chisăliţă, ura… ura! se manifestă ca într-o luptă pe mare.

Duşmanii erau aproape de trei ori superiori ca număr, dar ca urmare a surprizei neaşteptatului atac, jumătate dintre ei zăceau la pământ. Ca şi în noaptea atacului de la calea ferată, tomahawkul lui Deadly-gun deschidea ţestele duşmanilor: Winnetu nu rămânea nici el mai prejos, în vreme ce sandwichul Dick Hammerdull şi Pitt Holbers pustiia în jur. Timonierul se zvârcolea prin văgăună cu o furie dezlănţuită. Micul Ben Cunning se instalase la intrarea râpii, într-un tufiş, trimiţând glonţ după glonţ celor care încercau să fugă. Treskow şi Thième îşi puseseră ochii pe Mertens şi Woolf chiar de la începutul luptei. Treskow scosese un ghem de curele din buzunar şi făcuse un laţ.

— Faceţi tot aşa! Împuşcăturile noastre îi vor năuci. Eu iau pe seama mea pe Viconte, iar dumneavoastră pe servitor. Înainte de a se gândi la apărare, trebuie să-i imobilizăm cu laţurile de gât!

Planul poliţistului se dovedi bun: după câteva minute, vânătorii erau victorioşi. Mertens, care fusese în prealabil zdrobit de timonier, zăcea la pământ, legat asemeni lui Woolf. Aproape toţi duşmanii erau morţi şi numai un alb şi un indian reuşiseră să fugă.

Deadly-gun nu era omul care să pună întrebări lungi despre salvarea sa miraculoasă, căci acum trebuia exploatat succesul.

— Înainte, oameni, pe cai! strigă el. Nu trebuie să pierdem timp! Indsmenii au paznici la cai şi trebuie să împrăştiem herghelia. Dar nu este nevoie de toţi, aşa că unii pot rămâne pe loc.

Plecă cu o parte dintre oameni. Treskow, Thieme şi timonierul rămaseră lângă prizonieri. Situaţia lor nu era

nicidecum sigură, căci roşii fugiţi puteau să se înapoieze şi să se răzbune, trăgând de la distanţă asupra lor. Dar nu se întâmplă nimic. Ascultau cu toţi încordaţi, în tăcerea nopţii. Nu se auzea nimic suspect. Primul zgomot, care întrerupse liniştea lăsată după terminarea luptei, a fost de bun augur. Tufişurile fâşâiră, ramuri trosniră şi tovarăşii se înapoiau cu caii capturaţi, după ce lichidaseră pe cei doi paznici. Ben Cunning nu uitase nici calul său şi pe cei ai prietenilor.

— Pitt Holbers, bătrânule coon, vezi că am pus din nou mâna pe bătrâna mea iapă? râse Dick Hammerdull fericit.

— Hm, dacă tu crezi că o văd, n-am nimic împotrivă, dar, by God! Nu a lipsit mult să se termine şi cu tine şi cu ea!

— Dacă s-a zis sau nu s-a zis, e totuna: aş vrea să ştiu însă cine sunt oamenii care, alături de prichindelul de Cunning, ne-au… sdeath! Nu este oare îndrăcitul de cârmaci de dincolo de ocean care are labe atât de formidabile şi te bagă în groază cu câtă băutură toarnă în el?

— Desigur, eu sunt, bătrână trompetă! Aşadar, tot mai mă cunoşti? Am venit din nou cu maşter Treskow şi maşter Thieme, deoarece…

— Maşter Thieme? izbucni Deadly-gun. Ah, Peter Polter! Chiar tu eşti! Ce cauţi iar în savană şi ce este cu acest maşter Thieme?

— El este omul, colonele, care a venit cu Treskow pentru a vedea pe unchiul său!

— Acesta…?

Făcu un pas înapoi, aruncă o privire lungă şi cercetătoare asupra nepotului, apoi îi întinse braţele.

— Este cel adevărat, da! Recunosc acest chip! Henric, nepoate, fii bine venit, de mii de ori bine venit!

Cei doi rămaseră multă vreme privindu-se, iar ceilalţi stătură liniştiţi la o parte, până când colonelul îşi aminti de primejdia care plutea asupra lor. Îşi reveni apoi curând şi acţionă:

— Nu este aici locul pentru dat frâu inimilor. Să mergem la hide-spot, care se află aproape! Acolo vom putea sărbători

întâlnirea şi salvarea noastră, cum şi să ne lingem rănile!

Luară caii de căpestre, fiecare cât mai mulţi cu putinţă, până nu mai rămase niciunul. Plecară prin întuneric, la început printre copaci seculari uriaşi, care îşi împreunau crengile formând o boltă încărcată de mister. Ajunseră apoi într-un ţinut pietros, presărat cu stânci înfricoşătoare, cu poteci labirintice, pe unde s-ar fi rătăcit oricine chiar în timpul zilei. În cele din urmă dădură de un pârâiaş şi de canion, unul din acele cazane în mijlocul munţilor, care forma tabăra tainică a trapperilor şi căutătorilor de aur, înfiinţată de colonel. Ardeau destule focuri, în jurul cărora se aflau numeroşi westmeni, prieteni la cataramă cu Deadly-gun la bine şi la rău…

CAPITOLUL XI

„Swallow” şi „L'Horrible”

Există maladii a căror origine nu se află în activitatea nocivă a acelor fiinţe microscopice pe care medicina i-a numit microbi, dar care sunt tot atât de primejdioase ca şi bolile care circulă de la om la om, devin epidemii şi sunt în stare să decimeze populaţii întregi; epidemii, a căror origine se află în afara structurii fizice a omului ori în evenimentele politice, religioase sau altele asemănătoare, de fapt molime care înfierbântă uneori fantezia unei întregi naţiuni, care transformă obsesia într-o adevărată patimă şi care aduc pe cel atins într-o adevărată stare de nebunie, ce nu poate fi vindecată decât cu greu. Asemenea molime au bântuit toate epocile şi toate zonele pământului. Aproape totdeauna, gândul îmbogăţirii punea în mişcare pe omul singur sau o adevărată comunitate. Să ne gândim la California! Numărul locuitorilor imigraţi aici era destul de mic. Un norocos a descoperit însă că văgăunile şi văile acestei limbi de pământ conţin aur. Vestea s-a răspândit cu iuţeala fulgerului pe toată suprafaţa pământului. În scurtă vreme, regiunea fu invadată de aventurieri din toate ţările, care năvăliră aici pentru a deschide porţile tainice ale bogăţiei, unde zăceau imense comori, nebănuite de nimeni.

Sate de corturi şi de colibe răsăreau pretutindeni cât ai bate din palme, apăreau localităţi ca din pământ, iar acolo unde se descoperea că există aur, aglomerările acestea omeneşti se prefăceau extraordinar de repede în oraşe, numărul locuitorilor crescând peste noapte la sute de mii.

Unul dintre aceste oraşe este San Francisco, păzitorul ţării de aur şi al oceanului cel mare. Cel care stă astăzi pe cheiul portului acestui oraş şi se uită la forfota oamenilor din jur, cel care priveşte străzile largi şi drepte, pieţele spaţioase, palatele şi clădirile după zidurile cărora aurul este atotputernic în jocuri, schimburi, cumpărări şi vânzări, acela numai cu mare greutate s-ar mai putea gândi la începuturile sărăcăcioase ale acestui oraş, clădit pe temelii formate din metalul strălucitor.

Şi aşa cum valurile se ridică dincolo, în port, aşa cum omenirea pestriţă de pe străzi, din pieţe, din clădirile publice, se mişcă şi se agită fără încetare, tot aşa se ridică şi cad şansele şi sorţii oamenilor, tot aşa mingea aceasta, – care este omul – este aruncată în slavă şi apoi cade pe pământ, în cea mai de jos pătură a omenirii. Cel care ieri era stimat şi temut ca milionar, poate că astăzi poartă din nou un târnăcop, o sită, o cazma şi e puşcă, făcându-se din nou digger – căutător de aur —, încercând să-şi recâştige bogăţia pierdută. Aceşti oameni au mai totdeauna o origine dubioasă şi nenumărate personalităţi ale comerţului sunt demascate, până la sfârşit, ca nişte oameni a căror întreagă bogăţie s-a întemeiat pe sorţii zarului aruncat în saloon-uri…

Pe ruta de navigaţie de la Acapulco spre San Francisco aluneca uşor un vas cu pânze. Era o corabie puternică şi zveltă, cu trei catarge, care la proră şi la pupă purta ca litere numele „L'Horrible'1. Uniforma echipajului arăta că vasul aparţine flotei de război a Statelor Unite, deşi numeroase amănunte ale construcţiei şi tachelajului arătau că vasul nu fusese construit iniţial pentru această activitate.

În prezent, comandantul se afla pe puntea de cart şi se uita spre vârful catargului, unde se găsea un om cu un ochian în mână, cercetând zarea.

— Ei, James, ai descoperit ceva? întrebă el.

— Ay, ay, capt'n! Navighează chiar în urma noastră! răspunse cel întrebat, arătând cu mâna în direcţia din care bătea vântul.

Spusese comandantului „căpitan”, deşi acesta purta semnul de locotenent de marină. Un grad mai mult nu poate strica niciodată, mai ales când cel de care este vorba îl şi merita.

— Ce direcţie are?

— Caută să se încrucişeze cu noi, maşter. Cred că se îndreaptă spre Guayquil sau Lima, poate chiar spre Valparaiso, pentru că vine mai dinspre vest decât noi.

— Ce fel de vas este, James?

— Nu aş putea să spun, sir. Să se mai apropie!

— Se apropie?

— Desigur, capt'n!

— Aproape nu-mi vine să cred, sună răspunsul. Aş fi curios să aflu ce vas este cel care ar putea ajunge pe „L'Horrible”!

— Hm, murmură omul, dându-se jos de pe catarg şi întinzând locotenentului ocheanul. Cunosc unul care ar reuşi aceasta!

— Care?

— Swallow”, sir.

— Da, acesta da, dar nicidecum altul! Dar cum ar putea să se găsească,Swallow” în apele acestea?

— Nu ştiu, capt'n. Dar vasul din spate nu este un vas de pescuit din Boston, ci un clipper. Dacă ar fi mai mare, sar vedea de la această depărtare. Şi!Swallow” este un clipper.

— Well, vom vedea, spuse comandantul, îndreptându-se către punte.

— O pânză la orizont? se interesă timonierul.

— Da. În spatele nostru.

— Să coborâm una dintre pânze?

— Nu este nevoie, răspunse comandantul, uitându-se prin ochean. Este o corabie excelentă şi ne va ajunge în curând, fără a fi nevoie să coborâm vreo pânză.

— Pah, sir. Aş vrea s-o văd şi p-asta!

— Aşa este! răspunse comandantul, cu mândria marinărească rănită. Se apropie din ce în ce. Acum trei minute, se putea zări doar din vârful catargului; acum îl văd de pe bord.

— Să prindem mai bine vântul în pânze?

— Nu. Vreau să văd cât îi trebuie să ne ajungă şi să navigheze cot la cot cu noi. Dacă este un vas american, mă voi bucura; dacă este însă altul, atunci!… Nu trecu mult până când vârfurile catargelor şi apoi linia zveltă a corăbiei putură fi văzute chiar cu ochiul liber.

— Este un clipper cu tachelaj de schooner, spuse cârmaciul. O corabie cu trei catarge, exact ca,L'Horrible” al nostru.

— Yes. O admirabilă navă, pe toţi dracii! Ia te uită cum navighează cu jumătate de vânt şi cu toate pânzele întinse. Se pare că omul care comandă nu se teme de un pumn de vânt mai mult decât îi trebuie. A ridicat acum chiar şi pânza triunghiulară din vârf, aşa încât schoonerul s-a ridicat la pupă şi parcă dansează pe provă!

— Îndrăzneţ căpitan, sir! Dar dacă ar veni o pală de vânt din faţă, clipperul s-ar prăbuşi sigur în mare, tot atât de sigur cum mă numesc Perkins! Timonierul e un inconştient!

— Nu. Nu observi că focele nu sunt legate de catarge şi numai prinse uşor de frânghii? La o pală de vânt mai puternică, pânzele ar zbura!

— Iată acum că arborează pavilionul. Da, stelele şi dungile. Vas american! Parcă înghite literalmente apa. În cinci minute va fi lângă noi. •

— Înghite apa, da, aceasta este expresia exactă pentru o asemenea viteză. By God, iată că se văd cele şase ferestre pentru tunuri, în cocă, un tun rotativ în turela din faţă şi

ceva asemănător lângă cârmă. Ei, cârmaciule, recunoşti acum această fotografie?

— Încă nu; dar dacă nu mă înşală ochiul, atunci este,Swallow”. L-am vizitat odată în Hobokeri şi am cercetat fiecare pânză şi fiecare colţişor al bordului.

— Cine îl comanda pe atunci?

— I-am uitat numele, sir. Era un bătrân lup de mare, pe jumătate naufragiat, cu un nas roşu care mirosea tot timpul a gin şi brandy. Pe cârmaci l-am cunoscut însă bine; se numea Peter Polter, era din Europa şi a fost totdeauna un om pe care te puteai bizui… Acum vasul este destul de aproape pentru a fi recunoscut prin ochean?

— Da. Este,Swallow”. Cârmeşte trei grade la babord, şi să micşorăm viteza. Se pare că vrea să vorbească cu noi. Se întoarse pe puntea de cart şi strigă: Hei, băieţi, la vintrele!

Marinarii se repeziră la pânze.

— Arboraţi pavilionul!

Steagul cu stele şi dungi al Uniunii flutură vesel pe catarg.

— Desfaceţi frânghiile!

Ordinele fură executate cu precizia unui ornic perfect.

— Tunar!

Cel strigat trecu fulgerător lângă tun.

— Foc!

Pânzele căzură şi în acelaşi timp trosni bubuitura pe deasupra mării.

— Atenţie timonier! Opreşte vasul!

Imediat, cârmaciul dădu urmare ordinului şi „L'Horrible” se răsuci contra vântului, pentru a aştepta pe „Swallow”.

Şi de pe bordul acestui vas răsună o bubuitură. Cu o viteză extraordinară, vasul se apropia din ce în ce mai mult. Sub ciocul superior al bordului, o rândunică din lemn, vopsită albastru, îşi întindea aripile, arătând de departe numele vasului, care de abia mai târziu se putea vedea pe ambele părţi ale prorei. Vântul îi umflă toate pânzele. Aplecat pe o parte, încât babordul aproape atingea suprafaţa apei, vasul înainta cu siguranţă şi mlădiere demne de numele pe care îl

purta. Când ajunse lângă „L'Horrible”, răsună vocea sonoră a comandantului.

— Hallo, pânzele jos!

Cât ai bate din palme, pânzele căzură, vasul se ridică cu prora deasupra apei, se îndreptă spre partea cealaltă, oscilă câtva timp şi apoi se ridică sfidător pe valurile supuse.

— Ahoi, ce vas este? întrebă cu mâinile pâlnie la gură comandantul de pe „L'Horrible”.

Ştia destul de bine care este vasul din faţa lui, dar trebuia să spună formulele obişnuite asemeni unui ritual.

— Este „Swallow”, locotenent Walpole din New York. Dar voi?

— Aici „L'Horrible”, locotenent Jenner din Boston, sir!

— Îmi pare bine, sir. Am să vă dau ceva. Să vin cu şalupa sau mai bine să apropii vasul?

— Încercaţi, dacă aveţi încredere, locotenente!

— Pan, „Swallow” realizează chiar lucruri mai interesante.

Trecu înapoi şi făcu un semn oamenilor săi. „Swallow” se răsuci uşor, descrise un arc mic şi veni atât de aproape de celălalt vas, încât echipajul acestuia apucă odgoanele aruncate de pe celălalt vas, o manevră care, pe asemenea vânt şi cu asemenea siguranţă, nu putea fi făcută decât de oameni curajoşi şi de mare profesionalitate marinărească.

Când cele două vase se apropiară la câteva lungimi de braţ unul de altul, Max Walpole sări pe bordul lui „L'Horrible” şi veni lângă locotenentul Jenner.

— Am misiunea să vă înmânez această telegramă pecetluită, sir! spuse celălalt, scuturându-i prieteneşte mâna.

— Ah.! Vreţi să veniţi cu mine în cabină? Să bem un păhărel pe bordul lui „L'Horrible”!

— Nu am vreme, locotenente. Să ne aducă băutura aici!

Jenner dădu ordinul cuvenit şi deschise plicul.

— Ştiţi de ce este vorba? întrebă el.

— Nu, dar pot să-mi închipui.

— Trebuie să mă înapoiez imediat la San Francisco, de unde am plecat. Totodată trebuie să comunic aceasta căpitanilor din Frisco.

— Well. Aţi aflat că Sudul nu s-a ţinut de cuvânt!

— Am auzit. Probabil că vom avea de furcă.

— Aşa cred şi eu. Sudul este puternic şi posedă forturi inexpugnabile şi bogăţii destule. Va fi o luptă grea, care va cere încordări maxime, pentru ca tot noi să ieşim biruitori. Sper să ne revedem, sir, bord la bord, împotriva duşmanului!

— M-aş bucura, maşter, să pot ataca pe inamic alături de un vas cum este „Swallow”! încotro aveţi drum?

— Spre San Francisco, unde voi primi ordine noi. Mai înainte însă, trebuie să fac un drum pe ruta către Japonia. Farewell, „L'Horrible”!

— Farewell, „Swallow”!

Cei doi bărbaţi goliră paharele şi apoi Walpole sări pe bordul vasului său. „Swallow” se desprinse de „L'Horrible”, îşi desfăşură pânzele pe frânghii, adună tot vântul în vintre şi plecă în strigătele de rămas-bun ale ambelor echipaje. Tot aşa de repede cum apăruse dinspre orizontul sud-vestic, dispăru în orizontul vestic, învăluit de arămiul soarelui care apunea. Părea ca o zână ieşită din valurile mării pentru a saluta pe marinar, ca apoi să dispară în împărăţia misterioasă. Şi „L'Horrible” îşi întinse pânzele, pentru a-şi continua cu viteză accelerată drumul.

Călătoria a mai durat câteva zile, apoi începu să se mărească numărul vaselor întâlnite, pentru ca în cele din urmă corabia să ancoreze în rada „Reginei Aurului”, aşa cum se spune oraşului San Francisco. Ajuns acolo, Jenner lăsă grija descurcării cu autorităţile portului pe seama timonierului şi plecă la bordul unui cuirasat, al cărui căpitan trebuia să primească depeşa dată lui de către Walpole. Celelalte vase, pe care ar mai fi vrut să le viziteze, pentru a anunţa căpitanii respectivi, se găseau pe mare.

Căpitanul primi ordinul şi îl conduse pe Jenner în cabină, unde începu o conversaţie camaraderească.

— Veţi mai rămâne câtăva vreme pe loc, spuse către sfârşit comandantul monstrului blindat de oţel. Aveţi cunoştinţe în oraş?

— Din nenorocire, nu. Până acum, nu m-am ocupat decât de magazinul unde cumpăram şi hotelul unde locuiam.

— Atunci, să-mi permiteţi a vă pune la dispoziţie cunoştinţele mele în ale societăţii…

— Primit cu bucurie şi plăcere…

— De exemplu, cunosc o doamnă foarte distinsă, care a închiriat un întreg etaj al uneia dintre cele mai bune case de aci. Este văduva unui plantator din Martinica, se numeşte Madame de Voulettre şi pare că face parte din rândul acelor femei care rămân veşnic tinere şi a căror vârstă nu poate fi cunoscută niciodată, deoarece cultura, spiritul şi amabilitatea ei au puterea să neutralizeze totul. Doamna aceasta trăieşte pe picior mare, pare să fie nespus de bogată, întâlneşti la ea numai reprezentanţi ai aristocraţiei spiritului, banului şi puterii politice şi este foarte atrăgătoare. Deoarece a făcut călătorii pe apă posedă cunoştinţe profunde în legătură cu meseria noastră, cunoştinţe care ar putea fi invidiate chiar de un bătrân urs de mare.

— Atunci, ard de nerăbdare să o cunosc!

— Voi avea prilejul să vă fac cunoştinţă chiar astăzi. Sunt invitatul său pentru astă-seară. Mergeţi cu mine?

— Desigur, căpitane!

— Bine. Vă voi prezenta, dar să fiţi tot atât de degajat ca şi când v-aţi găsi pe bordul lui „L'Horrible”. Că veni vorba, locotenente, iată un vas admirabil şi vă doresc noroc la comandă. Este atât de frumos, de zvelt şi de precis şi totul a decurs excepţional, când au fost lăsate pânzele şi aruncată ancora. Nu a ajuns în mâinile americanilor de la vreun englishman?

— Da. Mai Înainte, a fost cel mai temut vas dintre Groenlanda şi marginea de sud a continentelor. Se poate să nu fi auzit de căpitanul Caiman?

— Am auzit, cum să nu! Poate chiar mai mult decât voi! Numai că nu-mi adusei imediat aminte ce este cu numele de „L'Horrible”, dar acum m-am luminat. Corabia a fost capturată pentru că făcea comerţ cu abanos. Toţi membrii echipajului au fost spânzuraţi de vergelele pânzelor, iar căpitanul Caiman… Ei, dar ce s-a întâmplat oare cu el?

— Nu se găsea pe bord, sau cel puţin aşa s-a spus. De atunci, nu s-a mai auzit nimic despre acest pirat. Sau lecţia primită i-a prins bine, sau a fost pe bord şi a murit în luptă, sau a fost spânzurat, de vergele, la rând cu toţi ceilalţi.

— Bine ar fi fost, căci merita! Aşadar, astă-seară, la doamna de Voulettre! Voi veni să vă iau, locotenente, da?

— Aş vrea să am eu această onoare…

— Pshaw, voi veni, pentru a vizita puţin vasul vostru, înainte de a pleca spre ţărm.

CAPITOLUL XII.

Omul cu cicatrice.

În vremea aceasta, un bărbat se apropia nepăsător de chei, ca un om care este absolut stăpân pe timpul lui. De statură mijlocie, zvelt dar puternic, era îmbrăcat ca un digger care vine dintr-o mină, pentru a se odihni după o muncă istovitoare şi să petreacă puţin în oraş. O pălărie cu boruri largi şi zdrenţuite îi cădea peste faţă; totuşi, nu reuşea să acopere cicatricea mare şi roşcată care îi cresta obrazul, de la ureche până aproape de nas. Cine îl vedea se retrăgea scârbit de cicatricea aceasta. Bărbatul părea că îşi dă destul de bine seama, dar nu se supăra; dimpotrivă, rămânea liniştit chiar când cineva îşi exprima, prin vreun strigăt, surpriza asupra hidoşeniei sale.

Acum se opri pe chei şi-şi aruncă ochii în port.

— Încă un vas ancorat, murmură el. O corabie cu pânze şi, după cum se pare, deloc prost construită. Numai dacă… Deodată, se opri din monologul său, puse mâna la ochi

streaşină să vadă mai bine. Sacre nom de Dieu, este… da, da, este,L'Horrible”! în sfârşit, în sfârşit îl mai văd încă o dată şi… totuşi, este prea departe de ţărm, aşa că m-aş putea înşela. Trebuie să mă conving!

Coborî treptele cheiului îndreptându-se spre un loc unde se aflau mai multe bărci. Sări într-una. – încotro? îl iscodi barcagiul, aşezându-se pe scândura pentru lopătat.

Clientul arătă cu mâna către port.

— Să mă plimb!

— Cât timp?

— Cât am chef.

— Puteţi plăti?

Spunând acestea, barcagiul se uită la clientul său cu o privire în care nu se citea deloc încredere.

— Pot plăti după călătorie cu bani buni şi înainte de călătorie cu pumni buni. Aşadar, alege!

— Hm, hm! mormăi barcagiul, impresionat de fulgerul ameninţător care lumina ochii negri ai străinului. Faceţi cu cele zece degete ale voastre ce vă place, dar nu vreau să le simt pe faţă. Vă pricepeţi la cârmă? O mişcare scurtă din cap fu răspunsul. Barca fu dezlegată şi barcagiul îşi căută drum printre vasele ancorate, spre a ajunge în largul portului. Străinul se pricepea la cârmă şi un cunoscător ar fi văzut imediat că are de-a face cu un om de meserie. Nu arătă nici pe departe care îi era scopul, căci înconjură cuirasatul şi pe „L'Horrible” conducând apoi barca la locul său. Plata pe care o dădu barcagiului fu atât de bogată, cum nu era de aşteptat după exteriorul său sărăcăcios.

— El este, oftă străinul uşurat, în vreme ce se urca din nou pe treptele cheiului. Acum, madame de Voulettre trebuie să dispară tot atât de repede şi fără urmă cum a dispărut mai de mult Miss Admiral. Să mă duc la tavernă! Străinul îşi îndreptă paşii către o mahala sordidă a oraşului, unde îşi trăiau viaţa mizerabilă tot felul de nevoiaşi şi oameni certaţi cu justiţia. Trecu printr-un adevărat labirint de uliţi şi ulicioare, pe unde casele meritau cu greu acest nume.

Maidanele din jur reprezentau un teren bun pentru cei care voiau să atace la drumul mare oamenii, iar colibele, barăcile şi corturile aduceau cu o şatră de ţigani. Nu păreau să facă parte dintr-un oraş, unde mâna puternică a unei poliţii se simţea, sau trebuia să se simtă pretutindeni. În sfârşit, necunoscutul se opri în faţa unui fel de magazie de scânduri, pe uşa căreia era scris cu cretă: „Taverne of fine brandy”. Înaintea şi în urma acestei firme era desenată cu tăciune câte o sticlă de rachiu. Intră în tavernă.

Sala era plină de clienţi, care se vedea de departe că nu fac parte din societatea bună, nu ar fi meritat numele de gentleman-like. Un miros de sudoare, rachiu şi tutun îţi tăia respiraţia. Larma de aici părea făcută de nişte flămânde fiare zădărite de dresori.

Omul cu cicatrice nu era impresionat de toate acestea. Se îndreptă spre tejghea şi-i aruncă cârciumarului:

— A venit Tom lunganul, maşter?

Cel întrebat îl cercetă puţin, răspunzându-i nu prea prietenos:

— De ce?

— Am de vorbit cu el.

— Cine este Tom lunganul?

— Pshaw! Să nu ne jucăm de-a v-aţi ascunselea! Cunosc pe omul acesta tot atât de bine ca dumneata. Am întâlnire cu el aici.

— Cine eşti?

— Ce dracu te interesează? N-am actul de naştere în coburul pistolului.

— Hoho, dacă începi aşa, atunci te adresezi la pereţi. Nu vei primi nici un răspuns. Mai mult, te poţi alege cu un pumn în falcă şi să pleci pe-aci încolo!

— Despre asta am mai putea sta de vorbă. Ţin să-ţi spun totuşi că Tom lunganul o să te chelfănească dacă nu-mi înlesneşti să pot vorbi cu el.

— Aşa stă cazul? Atunci să vedem dacă eşti unul de-ai noştri! Ascultă, sir: dacă într-adevăr ţi-a dat întâlnire aici,

trebuie să-ţi fi spus şi o vorbuliţă, fără de care nu se poate ajunge la el.

— Mi-a spus.

Străinul se aplecă peste tejghea şi rosti slab câteva silabe. Tejghetarul dădu din cap, în semn că este aşa.

— Ai dreptate! Tom încă nu a venit. Cam pe vremea aceasta, poliţia face câte o razie, căutând să vadă cu ce se mai îndeletnicesc clienţii mei. Odată ce pleacă poliţia, în cinci minute este aici. Luaţi loc!

— Nu aici, jupâne. Tom mi-a spus că aici există o cameră retrasă, unde nu poate pătrunde mutra oricui.

— Există, dar tocmai că acolo nu poate intra oricine.

— Dar cine poate ajunge acolo?

— Ca să fiu drept, nu cineva cu o moacă atât de păcătoasă ca cea de sub pălăria-ţi.

— Cred că nu am un aspect atât de prăpădit pe cât ţi se pare! scoase agale o bucată de aur punând-o sub privirile lacome şi prostite ale cârciumarului.

— Bun! Pare că dracul nu este chiar atât de negru pe cât s-ar crede. Vrei să bei ceva, îţi arde desigur pipota.

— O sticlă cu vin.

— Vin? Eşti nebun? Ce să fac aici cu clăteala asta de pahare? Ia o sticlă de brandy, aşa este obiceiul aici.

Acum, iată sticla şi aşază-te la masa din spatele sobei. Chiar lângă ea se află o uşă, care nu se vede din sală. Eu o voi deschide. Asigură-te că nu te vede nimeni şi, strecoară-te dincolo.

— Aşa voi face.

— Acum nu este nimeni în odaia aceea, dar vor veni în curând oaspeţi pe care te sfătuiesc să nu-i plictiseşti. Sunt iuţi la mânie şi folosesc repede cuţitul. Cât despre licoare, ia şi nişte sodă, vezi că fumegă pe gât. Lucrurile se petrecură aşa cum se stabilise şi străinul se găsi în camera ascunsă. Erau acolo numai două mese şi zece scaune, toate neocupate. Dar, aşa cum spusese cârciumarul, veniră în curând oaspeţi, unul după altul, la mici intervale, luând loc

într-un mod care arăta că sunt obişnuiţi să se întâlnească în acel loc. Se uitară la străin cu priviri scurte, pentru ca apoi să nu-i mai dea atenţie. Conversaţia începută era dusă pe şoptite şi nu se sinchiseau de prezenţa lui. Cei veniţi păreau să fie marinari sau, cel puţin, aşa reieşea din vorbele lor. Conversaţia ajunse repede la vasele aflate în rada portului.

— Aţi aflat că „L'Horrible” a ancorat? întrebă unul. – „L'Horrible”, fostul vas pirat?

— Da. Acum este comandat de locotenentul Jenner. Un vas admirabil, incomparabil ca armătură şi construcţie; căpitanul Caiman a dovedit deseori cât de superior este.

— Păcat de omul ăsta că a trebuit să atârne în ştreang!

— Păcat! Se pricepea la toate şi a făcut mult bine oamenilor săi.

— Poate că el mai puţin, dar se pare că avea un admirabil maestru pentru pânze, care era adevăratul comandant.

— Am auzit şi eu. Se spune că nu era bărbat, ci o femeie, necuratul în persoană. Cred bucuros, căci dacă diavolul vrea să petreacă, se transformă într-o fetişcană.

— Într-adevăr, spuse un al treilea. Se pare că era o fetişcană şi i se spunea Miss Admiral. De altfel, ca să fiu cinstit, eu ştiu cu siguranţă că aşa a fost. Fata era copilul unui bătrân lup de mare, care o luase cu el în toate călătoriile. În felul acesta, fetişcana a crescut ca un adevărat băiat, a învăţat meseria marinărească şi se pricepea mai bine decât mulţi căpitani cu experienţă cum să conducă o corabie. Se ştie că au existat asemenea fetişcane şi că vor mai exista. Şi cine vrea să cunoască mai multe nu are decât să-l întrebe pe Tom-lunganul. Ticălosul ăsta a navigat pe vremuri cu căpitanul Caiman şi cunoaşte bine pe „L'Horrible”.

— Se poate. Dacă aşa este, nu am de ce să-l condamn; căci viaţa de câine de pe corabia de comerţ nu se aseamănă cu viaţa vie de pe un vas de piraţi. Nu vreau să spun mai multe, dar ştiţi toţi la ce mă gândesc!

— Ohoho! Dă-i drumul! Sau, dacă ţi-e frică, să-ţi zic eu: dacă mai trăieşte căpitanul Caiman şi dacă va pune mâna pe „L'Horrible”, merge oricine cu el pe bord. Vă spun asta la toţi şi cred că sunteţi la o vorbă cu mine! În clipa aceea, se deschise uşa şi intră un om înalt, puţin adus de spate, pe care îl salutară mai toţi de faţă.

— Tom-lunganul! Vino încoace, bătrânule swalker. Ancorează pe scaunul ăsta. Vorbeam tocmai de tine.

— Da, de tine şi de „L'Horrible”! confirmă un altul.

— Lăsaţi pe „L'Horrible” să se odihnească pe valuri în port, vidre năpârlite, se aşează acesta pe un scaun, aruncând o privire furişă către omul cu cicatrice. Ce vă mai interesează vasul acesta?

— Nu ne priveşte pe noi, cât mai mult pe-tine. Vorbeam între noi că tu îl cunoşti mai bine; oare nu te-ai plimbat odată pe scândurile lui?

— Nu spun nici da şi nici nu, dar lucrul e posibil. Există multe vase frumoase pe care a trăit Tom şi cine ar avea ceva împotrivă dacă printre acestea a fost şi „L'Horrible”?

— Nimeni. Dar ia spune, este adevărat că maestrul pânzelor de pe acest vas de piraţi era o femeie?

— După câte am auzit, da.

— Hm, atunci trebuie să fi fost o foarte proastă administraţie pe corabie.

— De ce?

— Ei, când o femeiuşcă comandă un vas, nu aş vrea să fiu la faţa locului. Cred că tocmai împrejurarea asta a făcut ca „L'Horrible” să fie capturat.

— Chiar aşa credeţi? se auzi glasul înăbuşit al străinului cu cicatrice.

— Da, aşa cred. Aveţi ceva împotrivă?

— Nu te interesează. Vreau doar să ştiu dacă chiar aşa credeţi!

— Nu mă interesează? Când un străin se amestecă în ceea ce spun eu, cum să nu mă intereseze? Ţine-ţi strânsă limba cu dinţii, căci altfel ţi-o retez eu cu cuţitul.

— Nu prea cred!

— Ce… cum?

Dintr-o săritură, marinarul se găsi în faţa omului cu o palmă mai scund decât el şi se pregătea să-i dea o lovitură, care cu siguranţă că nu ar fi fost o mângâiere. Dar cel ameninţat îl apucă în braţe, îl ridică şi îl trânti cu putere pe duşumea. Marinarul de abia mai putu să se ridice. Sări un altul pentru a răzbuna înfrângerea tovarăşului lor, dar avu aceeaşi soartă: cu o mlădiere de adevărată pisică, adversarul i se strecură printre braţele întinse, îl apucă de picioare şi îl rostogoli la pământ. Un al treilea voia să vină la rând, când Tom-lunganul interveni.

— Stai! strigă el, apucându-l de braţ şi oprindu-l. Nu face o asemenea prostie, bătrâne, căci cel din faţa noastră nu se teme nici de zece ca tine!

— Aş vrea să văd.

— Încearcă, dacă nu crezi, dar sper că datorezi respect unui ofiţer de pe,L'Horrible”!

Ceilalţi doi, care se ridicaseră între timp de pe podea, pregătindu-se să atace iar, se opriră la auzul acestor vorbe.

— Ofiţer înainte sau acum?

— Înainte, fireşte. Nu cumva credeţi că un papă-Lapte de ofiţeraş s-ar aventura în chilia noastră cu gust de mormânt.

— Este adevărat?

Omul cu cicatrice dădu din cap încet în semn că aşa este:

— Se pare că este adevărat. Tom-lunganul mă cunoaşte ceva mai demult, căci am hoinărit pe acelaşi bord multă vreme şi am dat destule lovituri împreună.

— Oh, atunci este altceva! Dacă aşa stă cazul, atunci • sunteţi binevenit. Ne ţinem pumnii acasă.

— Pshaw! exclamă străinul. De pumnii voştri puţin îmi pasă. Cred că nu aveţi nimic împotrivă dacă-mi arunc ancora la masa voastră.

— Cu plăcere. Cearta nu a început de la noi, ci de la dumneata. Ca străin, nu trebuia să te amesteci în vorbă!

— Poate aveţi dreptate. Am obiceiul să pun oamenii la încercare înainte de a-i angaja şi a bate laba cu ei.
— Oamenii? spuse unul.
— Încercare? exclamă altul.
— Angajare? întrebă şi un al treilea.
— Aşa este. Nu aţi spus mai înainte că aţi avea poftă să lucraţi pe „L'Horrible”?
— A fost o vorbă proastă aruncată în vânt. Aţi remarcat condiţia: dacă ar trăi căpitanul Caiman şi el ar comanda vasul…
— Ştiţi cu siguranţă că este mort?
— Pe toţi dracii! Vreţi cumva să spuneţi că mai trăieşte?
— Trăieşte. Puteţi să mă credeţi!
— Tunete şi fulgere! Dar unde se ascunde?
— Asta nu vă priveşte.
— În orice caz, nu se ascunde pe „L'Horrible”.
— Nu. Aici aveţi dreptate. Dar… hm, dacă ar veni înapoi?
— Să vină înapoi? Holla sir, asta ar fi ceva interesant. Ar fi o lovitură ce nu s-a văzut pentru el.
— Şi din partea voastră!
— Din partea noastră? Cum aşa?
— Pentru că şi voi veţi fi alături de el, dacă vreţi? sosi răspunsul.
— Ce vreţi să spuneţi, maşter?
— Vreau să zic că oamenii pe care Tom-lunganul îi numeşte prietenii săi sunt demni de încredere. Am dreptate sau nu?
— Pe toţi dracii, aveţi dreptate! Mergem acolo unde se câştigă un ban. Tom ne poate recomanda!
— S-a şi făcut! răspunse cel pomenit. Acest sir vă cunoaşte la fel ca mine şi l-am chemat aci pentru a vă vedea şi a vorbi cu voi. O să vă spun şi o ultimă noutate…
— Anume?
— Eu voi fi timonier pe „L'Horrible”.
— Timonier? Vrei să ne părăseşti?
— Nici gând! Puteţi şi voi găsi un loc bun, dacă doriţi.

— Dacă vrem! Dar vasul aparţine acum uniformelor' albastre!
— Acum da, dar nu pentru multă vreme!
— Cum aşa?
Tom se întinse peste masă şi şopti:
— Pentru că îl vom lua noi.
— Tunete şi fulgere! iată o lovitură cum n-a mai fost. S-ar vorbi în toate Statele Uniunii şi în toată lumea!
— Vă este teamă?
— Teamă? Pshaw! Ce ne-ar costa? Cu „L'Horrible” sub picioare, nu ne temem de nimeni pe lume…
— Da, şi aţi putea să duceţi o viaţă ca marele Mongol, sau cum îi spune tipului ăsta, care are atât de mulţi dolari, încât ar umple oceanul dacă i-ar veni odată pofta să-i arunce în apă. Nu depinde decât de voi ca să vă îmbogăţiţi.
— De noi? Spune mai departe, sir!
Omul cu cicatrice băgă mâna în buzunar, scoase o pungă plină, luă câteva bancnote şi dădu câte una fiecăruia dintre marinari.
— Primiţi cearşafurile acestea? întrebă el.
— Nu suntem atât de proşti să le refuzăm! Dar ce trebuie să facem pentru ele?
— Nimic. Vi le dăruiesc. Dacă sunteţi însă oamenii la care mă aştept, atunci mâine sau poimâine veţi putea avea de câte cinci ori pe atât!
— Cum?
— Vreţi să facem împreună o excursie în port?
— De ce nu?
— Şi să vizităm niţeluş uniformele albastre?
— Mai încape vorbă?
— Cu acest prilej, vor avea loc câte va lovituri şi împunsături de cuţit!
— Nu face nimic!
— Bineînţeles că după aceea ne statornicim pe vas!
— Se înţelege! Dar cine ne va comanda?
— Cine altul decât căpitanul Caiman?

— Atunci trăieşte într-adevăr?
— Trăieşte şi vă veţi împăca bine cu el, dacă vă faceţi datoria.
— Sir, puteţi conta pe noi!
— Bun! Atunci, ascultaţi ce am să vă spun!
Toţi se strânseră în jur, aşteptând cu răsuflările tăiate.
— Vă cumpăraţi haine mai bune, căci aşa cum arătaţi nu trebuie să vă vadă nimeni!
— Se face, sir.
— Diseară, nu veţi pleca, ci veţi rămâne aci, unde voi veni eu, sau un trimis al meu!
— Cu plăcere, căci afară prea ne adulmecă afurisiţii de copoi.
— Imediat am să trimit după voi, veniţi cu Tom la… la… la locuinţa doamnei de Voulettre.
— Pe toţi dracii! Dar aceasta este o lady distinsă şi bogată. Ce să căutăm noi acolo?
— Îi veţi cunoaşte pe ofiţerii de pe „L'Horrible”.
— Ah!
— Vă veţi angaja pe vas şi veţi fi recomandaţi comandantului.
— Tunete şi fulgere… Chiar doamna aceea distinsă ne va recomanda?… Sir, nu sunteţi în toate minţile!
— Cred că da! Stai să mai beau puţin sifon, că mi-a luat gura foc. Blestemată tărie mai beţi şi voi aici! Marinarii se uitară unul la altul, pe jumătate neîncrezători, pe jumătate uimiţi.
— Atunci o cunoaşteţi puţin pe acea lady?
— Probabil. În orice caz, veţi fi angajaţi şi veţi merge imediat pe bord.
— Aşa cum porunciţi, sir.
— Va fi totul pus la punct ca ofiţerii şi subalternii să coboare pe uscat. Căpitanul Caiman se va prezenta atunci cu oamenii săi şi… Ei, dar restul nu mă mai priveşte; sunt doar agent-ul lui. Ceea ce trebuie să mai ştiţi vă va spune chiar Tom.

Oamenii dădură din cap, în semn că au înţeles. Planul presupusului agent le dăduse mult de gândit, aşa că acum tăceau şi reflectau. Omul cu cicatricea continuă:

— Şi încă ceva: Tom este timonier şi, de-acum înainte, trebuie să-l ascultaţi orbeşte, m-aţi înţeles?

— Yes, sir!

— Dacă sunteţi tăcuţi şi credincioşi, vă puteţi bizui pe bunătatea căpitanului; dar la cel mai mic semn de trădare, sunteţi pierduţi. Aşadar, fiţi atenţi!

— Nici o grijă! Ştim ce ne aşteaptă; de multă vreme aveam dorinţa să ajungem în postul ce ni se oferă acum. Şi, odată ce dorinţa ne-a fost împlinită, vom face în aşa fel, încât să nu ne terfelim fericirea în noroi…

— Iată încă ceva bani pentru băutură. Eu trebuie să plec. La revedere, domnilor!

În vreme ce ceilalţi se ridicară în picioare în semn de respect, străinul întinse mâna lui Tom şi dispăru pe uşă.

— Pe toţi dracii, straşnic om! remarcă unul.

— Şi ceea ce este mai interesant e că are pumnul atât de mic, interveni un altul. Nu pare, dar este un adevărat diavol, deşi nu prea o duce la băutură…

— Staţi jos! le porunci Tom. Mai am câte ceva să vă spun.

Bărbaţii se aşezară iarăşi la masă şi începură să asculte la cele spuse de tovarăşul lor. Acesta era un marinar experimentat şi îndrăzneţ şi se pricepu să-i convingă că, mai ales acum în timpul războiului între Statele de Nord şi cele de Sud, se poate face piraterie pe scară mare şi, în afară de piraterie, pot fi făcute destule alte afaceri pe un vas bun…

CAPITOLUL XIII Doamna Voulettre.

Apartamentele doamnei de Voulettre erau luminate a giorno în seara aceea. Doamna avea o mulţime de invitaţi. În salonul de primire, se dansa în acordurile unui pian. Pe mesele aşezate pretutindeni, se aflau cele mai gustoase delicatese şi băuturi; domnii mai în vârstă se retrăseseră într-o cameră alăturată, unde se vorbea de toate şi

începuse „un joc mic”, În care dolarii erau aruncaţi cu sutele, câştigul şi pierderea alternând. Oricine putea observa că, dintre toate doamnele aflate acolo, coroana frumuseţii era purtată de stăpâna casei. Ghicea dorinţa fiecăruia, astfel că toţi invitaţii erau cuceriţi de atenţiile sale. Acum, se odihnea pe un divan de mătase, într-o atitudine de lenevie, făcându-şi vânt cu evantaiul împodobit cu perle. Ochii săi întunecaţi erau aţintiţi cu o simpatie ostentativă asupra locotenentului de marină Jenner, care îi fusese recomandat de comandantul celui mai puternic vas de război din port.

— Aţi venit tocmai pe la Capul Horn, locotenente? se auzi glasul moale, catifelat.

— Nu direct. Am încrucişat în faţa peninsulei.

— Iată ceva plictisitor, nu-i aşa? Probabil că nici nu aţi avut timp să vizitaţi casele cu femei din port.

— Din nenorocire, aşa a fost. Serviciul pe mare este strict.

— Ştiţi, locotenente, că eu mă simt totuşi foarte atrasă de viaţa de mare?

— Oh! Este drept că marea are totdeauna ceva atrăgător chiar pentru doamne; dar marinăria propriu-zisă este ceva plicticos şi… primejdios, pentru o doamnă…

— Nu este chiar aşa! îl contrazise amfitrioana. Nu orice doamnă se teme de primejdie, după cum nu orice domn este un Paris ori un Hercule. Patria mea este o insulă, înconjurată de mare. Am numeroase rude acolo, am călătorit de multe ori încoace şi încolo, am fost în nenumărate rânduri la New York şi Boston şi am vizitat chiar Capul Bunei Speranţe, toate acestea contribuind la dragostea mea pentru mare, dragoste pe care o aveam încă din copilărie. Chiar ştiinţa nautică, această ştiinţă aridă, această ştiinţă atât de seacă şi de grea pentru cei nepregătiţi, aşa cum spuneaţi şi dumneavoastră, m-a pasionat, i-am dăruit mult timp din viaţa mea şi, dacă vreţi să mergeţi în biroul meu, vă pot arăta cea mai concludentă dovadă că cele spuse de mine sunt şi adevărate.

— Pentru un asemenea sanctuar, poate că piciorul meu este desigur, profan!

— Nu aveţi nici o grijă! Aici, în casa aceasta, ducem toţi o viaţă plină de minciuni convenţionale şi reguli de societate, aşa că oaspeţii mei nu vor socoti că fac o greşeală dacă vă cer să-mi oferiţi braţul! Doamna îşi lăsă lasciv braţul pe dreapta locotenentului şi trecură astfel prin mai multe camere, până ajunseră într-o sală, care nu merita numele de „birou”. Pro-priu-zis, era o săliţă destul de mică dar mobilată cu mult rafinament. Doamna se îndreptă către un dulăpior frumos, deschise un sertar şi scoase la iveală o întreagă colecţie de hărţi maritime dintre cele mai exacte care existau pe vremea aceea. Celelalte sertare erau pline cu instrumentele necesare conducerii unui vas. Jenner nu-şi putu ascunde uimirea faţă de această neaşteptată comoară.

— Trebuie să spun, madame, că în cabina mea nu există hărţi şi instrumente mai bune!

— Se poate. Obişnuiesc să nu păstrez nimic ce nu este de prima calitate.

— Aceste instrumente sunt desigur pentru studiu şi nu vor fi folosite în practică, decât atunci când studiul a fost făcut la cel mai mic amănunt.

— Şi credeţi că o doamnă nu poate studia atât?

— Nu am întâlnit încă nici o femeie capabilă să-mi poată dovedi aceasta.

— Atunci, sunt gata să răspund la un examen!

Ochii săi se uitau veseli la bărbatul din faţa sa. Cineva, care ar fi observat-o atent, ar fi putut vedea însă pe trăsăturile chipului său un zâmbet de ironie.

— Examen? râse locotenentul. Cine ar îndrăzni să vă tulbure liniştea cu întrebări seci? Pe bordul vasului meu, m-aş simţi mai la larg.

— L'Horrible” este un vas admirabil, sir, cel mai bun pe care îl cunosc până acum; ştiţi însă că ar trebui să vă urăsc din pricina lui?

— Să mă urâţi? De ce?

— Pentru că pe el am trăit cele mai amare şi mai îngrozitoare clipe din viaţa mea.

— Aţi fost pe „L'Horrible”? întrebă el, uimit.
— Da. Cunoaşteţi povestea acestui renumit sau, mai bine zis, temut vas?
— Destul de bine.
— Aţi auzit şi despre o doamnă care se găsea pe bord când vasul a fost cucerit?
— Desigur.
— Doamna aceea plecase cu un vas de comerţ către colonia Capului când vasul a căzut în mâinile căpitanului Caiman.
— Aşa este.
— Ei bine, doamna aceea sunt eu!
— Dumneavoastră? Ce întâlnire! Trebuie să-mi povestiţi mai târziu totul despre această aventură atât de interesantă.
— Pot să-mi exprim o dorinţă, sir?
— Vai de mine, doamnă!
— Aş vrea să văd pe „L'Horrible”, aş vrea să mai mă urc o dată pe bordul lui, pentru a mai vedea locurile în care am pătimit atât!
— La dispoziţia dumneavoastră! răspunse el, bucuros că va putea să conducă în mica sa împărăţie pe această frumoasă doamnă.
— Când?
— Când porunciţi!
— Atunci mâine, sir, mâine înainte de amiază!
— Încântat, foarte încântat, madame. Piciorul dumneavoastră va sfinţi vasul care acum este locuinţa mea şi care altădată a fost un izvor de neplăceri pentru dumneavoastră!
— Totodată, vom folosi şi prilejul de a mă supune la un examen de navigaţie, zâmbi doamna. Dar, locotenente, doresc ca vizita mea să nu vă aducă nici o neplăcere. Nu sunt nici amiral şi nici comandor, aşa că nu am nici cel mai mic drept să fac o asemenea vizită!

— Nici o grijă, madame! Chiar dacă aş vrea şi mi-ar fi permis să pregătesc o paradă pe „L'Horrible” pentru primirea dumneavoastră, m-aş lovi de o mulţime de greutăţi, pentru că chiar mâine dimineaţă mă părăsesc câţiva dintre oamenii mei, aşa că trebuie să caut alţii, pentru a nu rămâne cu echipajul descompletat.

— Ah! Să vă fac un serviciu în chestiunea aceasta, sir?

— Aş primi cu cea mai mare mulţumire o asemenea atenţie din partea dumneavoastră!

— Oh, nu! Tot eu ar trebui să mulţumesc! Observaţia dumneavoastră mi-a amintit de câţiva bravi marinari care au fost în serviciul meu şi care ar dori să se angajeze pe un vas bun. Sunt toţi lupi de mare şi garantez pentru ei. Pot să vi-i recomand?

— Recomandarea dumneavoastră îmi este de-ajuns.

— Locuiesc în apropiere. Îi voi chema în antreu, ca să-i puteţi vedea.

— Bunătatea dumneavoastră, miss, mă copleşeşte. Sunt convins că protejaţii dumneavoastră îmi vor da satisfacţie deplină.

— Vă mulţumesc! Acum, permiteţi-mi să dau ordinele necesare!

După aceea, cei doi se înapoiară în saloane. Jenner era vrăjit de drăgălăşenia doamnei, care îi arăta atâta prietenie. El, marinarul simplu, fără experienţă la femei, se simţea mândru. Când fu anunţat că viitorii săi marinari îl aşteaptă în antreu, el se duse în întâmpinarea lor, la braţ cu amfitrioana. Puse câteva întrebări lui Tom – căci acesta cu prietenii săi din tavernă erau marinari recomandaţi locotenentului, – după aceea le dădu nişte bani ca acont şi le porunci ca a doua zi să se prezinte la bordul lui „L'Horrible”.

— Ei, locotenente! îl întrebă căpitanul cuirasatului mai târziu, când plecară de la doamna de Voulettre. Cum vă pare madame?

— Excepţională femeie, răspunse Jenner. Vrea să viziteze „L'Horrible”.

— Da? Şi când?

— Chiar mâine dimineaţă.

— Îţi doresc noroc, locotenente. Să vin şi eu?

— Să vă invit, căpitane?

— Nu, nu, răspunse acesta, râzând. Aş fi un camarad foarte inoportun şi nu doresc să vă stric plăcerea, dar numai cu o condiţie: mă vizitaţi împreună pentru un sfert de oră!

— Ne-am înţeles!

— Top?

— Top!

Cei doi ofiţeri se urcară apoi în barca acostată la ţărm, care îi duse la vasele respective.

* *

A doua zi dimineaţă, activitatea pe „L'Horrible” era mai vie ca de obicei. Echipajul fusese anunţat că o doamnă din înalta societate dorea să viziteze vasul. Ordinea şi curăţenia, care sunt lucrurile obişnuite pe un vas de război, făceau ca pregătirile să nu fie atât de grele, dar toată lumea era ocupată, deoarece Jenner îşi supuse vasul unei examinări atente, ordonând să mai fie frecată podeaua sau alămurile ici şi colo, să se mai facă un anumit aranjament la vintrele şi nenumărate alte nimicuri, pentru ca locuinţa sa să pară cât mai plăcută. De-abia terminase această activitate, când marinarii angajaţi seara trecută îşi făcură apariţia pe bord şi i se prezentară. Locotenentul îi primi, le arătă cabinele şi apoi nu se mai interesă de ei, lăsând ca timonierul să se ocupe de identificarea lor şi înscrierea în registre.

Mai târziu, când apăru şi doamna de Voulettre, Jenner o primi cu cea mai mare atenţie.

— Admirabil vas! spuse doamna, după ce termină vizitarea întregii corăbii şi se opri sub cortul aranjat pe bord de căpitan şi unde bucătarul îi aştepta cu tot felul de bunătăţi.

Trebuie să mărturisesc, sir, că vasul s-a schimbat mult în bine. Tachelajul este acum excelent, astfel încât sunt de părere că a câştigat mult în viteză de când se află în serviciul marinei Statelor Unite.

— Nu cunosc numărul nodurilor pe care le avea înainte, dar sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

Administraţia marinei Statelor Unite posedă destui oameni pricepuţi şi destule mijloace pentru a face ca un vas să fie cât mai eficient.

— Am impresia că „L'Horrible” s-ar putea lua la întrecere cu orice altă corabie, fără teamă de a fi învins.

— Şi în această privinţă sunt de acord, cu o excepţie, o singură excepţie.

— Există vreun vas mai rapid?

— Da.

— Şi care anume?

— Swallow”, comandat de locotenentul Walpole.

— Swallow”? Mi se pare că am mai auzit de el. Ce fel de vas este?

— Este un clipper cu tachelaj de schooner.

— Unde se află în prezent?

— Cu telegrame, pentru alte vase din larg. L-am întâlnit la sud de aci, unde am primit şi eu o asemenea depeşă. Acum încrucişează pe ruta către Japonia, dar va ancora în curând aci.

— Aş vrea să văd acest vas excepţional!

— Poate că dorinţa dumneavoastră se va împlini în curând. Vă rog însă să luaţi şi din bunătăţile acestea, care sunt departe de cele oferite de dumneavoastră. Bucătarul unui vas de război se pricepe rareori la mâncăruri demne de o doamnă.

— Dar o doamnă se pricepe totdeauna să facă mâncăruri bune pentru nişte marinari bravi. Îmi daţi voie să vă mai fac o invitaţie, domnule locotenent?

— Indiferent de ce este vorba, accept dinainte.

— Vă aştept cu plăcere pe dumneavoastră şi subalternii dumneavoastră astă-seară la mine.

— Atât cât ne va permite serviciul, da.

— Vă mulţumesc. Va fi o masă entre nous, în cadrul căreia mă voi strădui să răspund cât mai bine primirii prieteneşti de care m-am bucurat la dumneavoastră.

— O asemenea primire este asigurată pretutindeni doamnei de Voulettre. De exemplu, am misiunea să vă exprim invitaţia de a vizita cuirasatul de alături, vizită care va dura doar puţin timp, pentru a nu vă plictisi. Căpitanul sar simţi onorat de o asemenea atenţie.

— Primesc, dar numai cu o condiţie.

— Care, madame?

— Să mă însoţiţi dumneavoastră.

— Primesc cu plăcere, şi din toată inima, doamnă! După ce mâncară ceva, locotenentul şi doamna de Voulettre se îndreptară spre cuirasat. Nevinovatul ofiţer nu bănuia nici pe departe adevăratul motiv al acestei vizite. Tot atât de puţin ştia şi că marinarii pe care îi adusese pe bord în urma recomandării doamnei aveau în gând lucruri necurate. I-ar fi părut absolut imposibil dacă i-ar fi spus cineva că doamna de Voulettre este aceeaşi persoană cu omul cu cicatrice, care se plimbase ieri pe chei şi apoi tocmise pe aceşti oameni şi mai ales că doamna de Voulettre nu era altcineva decât temuta Miss Admiral, de care nu se mai ştia nimic de multă vreme.

CAPITOLUL XIV.

Dick şi Pitt în pericol.

Vânturile furioase, care aleargă zăbăuce peste savană, se izbesc de zidurile stâncoase ale munţilor şi apoi… se odihnesc. Norii, care merg maiestuoşi prin văzduh sau, ferfeniţaţi de uragane, dansează ca nişte fantome înnebunite în sus şi în jos pe cer, îşi varsă sângele lor leucemic pe pământ, ca apoi… să îşi adune puteri pentru a se ridica din nou în tării. Pârâul, râul, fluviul, torentul foşnitor, cu apele mereu în mişcare din pricina

neîndurătoarei legi a gravităţii, ajung în cele din urmă în mare, unde fuzionează într-o confederaţie lichidă. Mişcarea şi odihna formează singurul conţinut al vieţii generale, inclusiv al vieţii omeneşti. Preeria sălbatică nu cunoaşte cămin, nu cunoaşte familie, unde să se sărbătorească şi să se simtă fericirea. Ca şi sălbaticul, vânătorul se luptă sau se strecoară prevăzător, tăcut, tainic, trece peste savanele întinse, prin faţa, pe lângă sau prin spatele primejdiei şi al veşnicei ameninţări cu moartea. Dar nici el nu poate să se apere tot timpul, căci atunci uriaşa lui putere fizică, rezistenţa lui excepţională şi energia lui neclintită s-ar termina în cele din urmă. Are şi el nevoie de o refacere a forţelor, de odihnă şi de linişte. Şi găseşte toate acestea în locuri căutate cu grijă, care servesc atât pentru odihnă, cât şi pentru depozitarea rezultatelor muncii lui: sunt aşa-zisele hide-spots sau hide-holes…

Trecuseră câteva zile de când Deadly-gun cu trappe-rii şi oaspeţii săi ajunseseră la hide-spot. În ziua aceea, trei oameni călăreau prin preerie, ducând după ei de căpestre nişte catâri.

Unul dintre oameni era scurt şi îndesat, celălalt nesfârşit de lung şi slab, iar al treilea stătea pe cal ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice clipă la un atac de pântecărie.

— Zounds! exclamă acesta din urmă, încercând inutil să se ridice ceva mai bine în şa. Mai bine aş fi rămas în vizuina noastră în loc să fac această cursă îndrăcită cu voi şi să mă bălăbăn jalnic ca o corabie fără busolă şi fără cârmă. Flăcăiaşii noştri spuneau că bizonii zburdă pe aici ca furnicile! Dar iată că navigăm de două zile şi nu am văzut nici un asemenea taur, nici măcar un bou sau o vacă, ba nici cel puţin un nenorocit de viţel! Şi apoi, mârţoaga asta a mea mă clatină în sus şi în jos de parcă aş fi o sticlă cu infuzie, încât mi-am prăpădit oasele şi cred că nici nu mai ştiu cum mă cheamă. Îngrijiţi-vă să ancorăm cât mai curând! Cine vrea carne, să caute singur, eu nu mai vreau nimic.

— Dacă vrei carne sau nu vrei, Peter, e totuna, răspunse burtosul; – dar ce ai să mănânci dacă nu facem rost de carne?

— Nu pot să mănânc altceva decât pe grasul Hammerdull! Nu cumva ai crede că am să mă reped la Pitt Holbers, pe care nu poţi găsi decât oase şi piele tăbăcită?

— Ce spui tu de asta, Pitt Holbers, bătrânule coon? rânji Dick Hammerdull.

— Dacă tu crezi că bătrânul peşte de mare trebuie să se îngrijească doar de el însuşi, atunci îţi dau deplină dreptate. Nu am nici cea mai mică poftă să muşc din el.

— Nici nu aş permite aşa ceva! Cel care vrea să muşte din timonierul Peter Polter, acela trebuie să fie cu totul altfel decât… Tunete şi fulgere! Ia aruncaţi-vă ochii pe jos! Pe-aici a fugit cineva. Dacă a fost om sau dobitoc, nu ştiu, dar cred că, dacă cercetăm iarba, firicelele acestea ne vor spune ce fiinţă a călcat peste ele.

— Ai dreptate, Pitt Holbers! exclamă Hammerdull. Este adevărat; iarba a fost strivită. Cei doi vânători descălecară şi începură să cerceteze terenul cu atâta atenţie, încât parcă viaţa lor ar fi depins de aceasta.

— Hm, bătrânule Pitt, ce părere ai? întrebă Hammerdull.

— Ce părere am? Dacă tu crezi, Dick, că au fost piei roşii, atunci îţi dau dreptate.

— Dacă au fost roşii sau nu, este totuna, dar cu siguranţă că nu au fost albi. Peter Polter, descalecă pentru a nu fi văzut de departe!

— Slavă Domnului, oameni buni, că aţi dat peste aceşti ticăloşi de roşii! în felul acesta, mă mai dau şi eu jos de pe bestia aceasta infernală! răspunse marinarul, coborând de pe cal cu o iuţeală de parcă ar fi căutat să scape de cea mai mare primejdie. Câte puşlamale au fost?

— Cinci cu siguranţă. Şi tot atât de sigur este că sunt ogellallahi.

— Dar de unde vezi şi asta?

— Pentru că patru dintre cai sunt de abia acum prinşi şi cu siguranţă că pentru aceasta a servit calul acela care ne-a scăpat când am tăbărât pe ogellallahi. Pregătiţi-vă de luptă. Trebuie să mergem după ei, pentru a vedea ce vor.

Cei trei oameni îşi pregătiră armele, îşi puseră la îndemână cuţitele şi apoi plecară pe urme. În cele din urmă, ajunseră la un pârâu mic, dar adânc, pe care probabil că indienii îl trecuseră în partea cealaltă, pentru că urma lor se vedea pe malul din faţă.

Hammerdull, ascuns într-un tufiş, cercetă cu atenţie câmpia întinsă din partea cealaltă a pârâului.

— Trebuie să trecem şi noi. Nu-mi miroase a bine şi cred că…

Nu putu să vorbească mai departe. Un lasso şuieră prin aer, i se înlănţui în jurul gâtului şi îl trânti la pământ. Tot aşa se întâmplă şi cu ceilalţi doi. Înainte de a se putea gândi la apărare, se găsiră legaţi în curele, cu sălbaticii aruncaţi peste ei, cu armele smulse şi mâinile legate; îi atacaseră cinci indieni. Marinarul se străduia cu puteri într-adevăr uriaşe să scape din laţ, dar în zadar; curelele din piele de bivol erau prea puternice; în schimb, Dick Hammerdull şi Pitt Holbers primiseră soarta liniştiţi. Stăteau nemişcaţi. Cel mai tânăr dintre sălbatici trecu în faţa lor. Trei pene de vultur îi împodobeau părul adunat într-un coc în creştet, iar de pe umeri îi atârna blana unui jaguar. Se uită la prizonieri dispreţuitor. Începu să vorbească, făcând cu mâna un gest mândru:

— Oamenii albi sunt slabi ca puii lupului din preerie; ei nu vor putea să-şi rupă legăturile.

— Ce spune ăsta? întrebă Peter Polter care nu înţelegea vorba sălbaticilor. Nu primi însă nici un răspuns de la tovarăşii săi de suferinţă.

— Oamenii albi nu sunt vânători. Ei nu văd, nu aud şi nu au minte. Omul roşu i-a văzut venind, a trecut prin apă, pentru a-i păcăli şi apoi s-a înapoiat. Oamenii albi nu au

învăţat nici o viclenie şi acum stau pe pământ ca nişte broaşte râioase.

— Nu vreţi să-mi spuneţi odată ce tot îndrugă rahatul ăsta? strigă cârmaciul, încordându-se zadarnic să-şi rupă legăturile.

Cei întrebaţi tăceau asemeni stanelor de piatră.

— Oameni albi sunt fricoşi ca şoarecii. Ei nu îndrăznesc să vorbească cu omul roşu. Le este ruşine că stau la picioarele lui, la pământ…

— Sfântă grindină! răspundeţi odată, bandiţilor, ce spune puşlamaua asta! urlă Peter Polter, înfuriat mai mult de tăcerea prietenilor decât de situaţia în care ajunseseră din pricina imprudenţei.

— Dacă spune ceva sau nu spune, e totuna, răspunse Hammerdull, dar zice că tu eşti o broască râioasă, proastă şi fricoasă, pentru că ai fost atât de neprevăzător încât te-ai lăsat capturat.

— Prost… fricos… broască râioasă… mă înjură, spârcul ăsta…, pe mine? Oare voi nu sunteţi prinşi? Aşteptaţi niţel, că va vedea el şi veţi vedea şi voi cine este Peter Polter, timonierul! Numai pe mine m-a înjurat, pe mine singur, hahala! Aşteptaţi puţin, că îi voi dovedi eu că numai de mine are de ce să se teamă! Începu apoi să-şi încordeze muşchii. Între timp, indienii se dăduseră ceva mai departe, pentru a se sfătui, neobservând această mişcare.

— Unu… doi… trei!… Adio, Dick Hammerdul… adio Pitt Holbers… navighez înapoi acum!

Încrederea în puterea sa uriaşă se dovedise adevărată. Legăturile se rupseră, Peter sări în picioare, năvăli la cal, se aruncă pe el şi zbură peste savană. Sălbaticii socotiseră imposibil ca vreunul dintre prizonieri să scape, iar mişcările marinarului fuseseră fulgerătoare, aşa că se afla destul de departe când indienii îşi luară puştile. Gloanţele nu-l mai ajunseră. Doi indieni încălecară pentru a-l urmări. Ceilalţi trei rămaseră lângă cei doi prizonieri. În tot cursul acestei întâmplări, nu se auzise nici un cuvânt, nici un strigăt.

Acum însă, tânărul roşu, care vorbise şi mai înainte, se apropie de vânători.

— Cunoaşteţi pe Deadly-gum, vânătorul alb?

Cei întrebaţi nu-l învredniciră cu nici un răspuns.

— Îl cunoaşteţi, pentru că este căpetenia voastră. Dar voi l-aţi cunoscut şi pe Matto-Sin, Labă-de-Urs, al cărui sânge este mânjit de mâinile voastre. El se găseşte în veşnicele câmpii de vânătoare. În faţa voastră stă fiul său, spre a răzbuna moartea lui. El şi cu fiii bătrânilor războinici care voiau să prindă calul-de-foc au mers pe urmele lor şi au văzut de două ori leşurile fraţilor săi. Pentru indienii scăpaţi din luptă au fost prinşi alţi cai şi acum vam prins pe voi şi vă vom lega la stâlpul torturilor.

Terminând ceea ce avea de spus, indianul plecă. Cei doi vânători fură legaţi pe cai. După aceea, grupul trecu pârâul, către pădurea ce se vedea de-a lungul orizontului presărat cu coline.

Când ajunseră la pădure, se făcuse seară. Călăriră prin lizieră apoi cotiră în pădure şi se opriră într-o poiană plină de tineri indieni, care zăboveau în jurul unui foc. Deşi nu erau războinici în puterea cuvântului, erau comandaţi de fiul căpeteniei, având misiunea de a-i ajuta să aducă prada furată din tren. Ajungând însă la calea ferată, văzură acolo dezastrul. Atunci hotărâră să răzbune moartea indienilor şi acum erau fericiţi văzând că sunt aduşi prizonierii. Ascultară cu atenţie cele povestite de tânărul conducător, care, stând în picioare şi cu capul sus, relata despre capturarea albilor. Părea că vorbele sale au făcut impresie, căci tinerii războinici răspunseră printr-un,uff!” general. Atunci însă, singurul alb care se găsea printre ei trecu în faţă să fie văzut de toţi.

— Marele Spirit să deschidă urechile fraţilor mei roşii, pentru ca ei să înţeleagă ceea ce vreau să le spun!: Deadly-gun este un mare vânător; el este puternic ca ursul muntelui şi înţelept ca pisica ce trăieşte pe sicomor, dar el este duşman al omului roşu şi a luat peste o sută de

scalpuri. El a ucis pe Matto-Sin, renumita căpetenie a ogellallahilor, a zdrobit jumătate din bărbaţii tribului şi apoi s-a eliberat după ce căzuse în mâinile noastre. Deadly-gun a ascuns aurul muntelui în wigwamul său şi nimeni nu ştie unde locuieşte. El este duşmanul meu şi de aceea am luat oamenii mei cu mine pentru a găsi wigwamul său şi a-i lua aurul. Atunci ne-am întâlnit cu fraţii noştri roşii, ne-am aliat cu ei şi ne-am înţeles, ca ei să ia sângele duşmanilor, iar noi să luăm aurul lor. Dar cerul nu a avut pentru noi stele prielnice. Oamenii albi au fost ucişi toţi, afară de mine, iar dintre fraţii roşii, numai câţiva au rămas în viaţă. Fără arme şi cai, am fi fost pierduţi, dacă nu am fi întâlnit tinerii războinici ai tribului, care vor să arate că sunt demni de a lupta alături de cei mai viteji. Ei vor răzbuna pe cei morţi şi vor lua scalpurile duşmanilor, dar altfel decât vrea tânăra căpetenie…

Un strigăt de încordare răsună din cercul indienilor. Vorbitorul continuă:

— Eu am descoperit intrarea în wigwamul duşmanului. El trăieşte într-o peşteră al cărei drum de intrare este o apă, astfel că nu se poate cunoaşte nicăieri urma piciorului său şi a cailor săi. Fraţii mei vor intra acolo în întunericul nopţii şi îi vor ucide în timp ce dorm. Dar războinicii roşii trebuie să ţină seamă că ascunzătoarea lor este păzită! şi că unul dintre aceşti oameni albi a scăpat, aşa că ar putea anunţa pe marele nostru duşman. Dar eu mai ştiu un drum şi mai bun.

— Omul alb să vorbească!

— Apa care curge în wigwam, desigur că nu rămâne acolo, ci trece mai departe. Eu am găsit locul pe unde se scurge apa şi voi duce pe tânăra căpetenie ca să-i arăt cum se poate ajunge în wigwam pe sub pământ. Să fie întrebaţi cei doi prizonieri dacă ştiu de acest al doilea drum!

Propunerea fu primită cu entuziasm. Cercul indienilor se rupse şi conducătorul se îndreptă către Pitt Holbers şi Dick Hammerdull, legaţi de mâini şi de picioare şi cu căluşe în

gură. Cei doi auziseră tot ceea ce se vorbise. Părerile trapperului duşman erau juste, dar nu ştiau nimic despre o a doua intrare în hide-spot. Ascunzătoarea lui Deadly-gun consta dintr-o peşteră, scobită în interiorul muntelui din calcar. Intrarea către acest cazan se făcea prin albia unui pârâu care se prăbuşea în fundul văgăunii într-o prăpastie adâncă şi întunecată, a cărei ieşire nu era cunoscută de nimeni. Părerea tuturor era că pârâul se prăvăleşte în interiorul muntelui, în vreun lac subteran oarecare. Deadly-gun descoperise singur această văgăună, o aranjase în formă de ascunzătoare şi nu spusese nimănui nimic decât că se poate merge dincolo de cascada pârâului.

Indienii luară acum căluşele prizonierilor, formară un cerc şi începu interogatoriul, luat de către trapperul alb:

— Sunteţi oameni ai lui Deadly-gun? Hammerdull nu-l învrednici nici măcar cu o privire, ci se întoarse către prietenul său.

— Pitt Holbers, bătrânule coon, tu ce zici: să răspundem unui ticălos trădător?

— Hm, dacă tu crezi, Dick, că nu avem de ce ne ruşina, şi de ce ne teme, atunci aruncă-i câteva cuvinte în ureche!

— Dacă îi arunc un cuvânt sau nu, e totuna; deoarece însă ar putea să creadă că ne-a pierit glasul de teama indsmenilor, să le răspundem din când în când!

Trapperul nu spuse nimic când i se zise „ticălos trădător”, ci îşi continuă întrebările:

— Aparţineţi asociaţiei lui Deadly-gun?

— Noi da, dar voi nu, căci colonelul are obiceiul să se întovărăşească numai cu oameni cinstiţi.

— Insultaţi cât vreţi, dar să nu credeţi că aceasta v-ar putea aduce ceva bun. Cum vă numiţi?

— Dacă acum douăzeci de ani aţi fi trecut dincolo de Mississippi şi apoi aţi fi căutat timp de patruzeci de ani, poate că aţi fi întâlnit pe cineva care să vă spună cum mă numesc. Acum însă este prea târziu.

— De altfel, nici nu mă interesează. Aveţi aur în hide-spot?

— Mult, foarte mult, chiar mult mai mult decât aţi putea căra voi.
— Unde se află îngropat?
— Îngropat sau nu, e totuna, dar de găsit nu-l veţi găsi.
— Câţi membri are asociaţia voastră?
— Suntem atât de mulţi, dar mai ales suntem atât de puternici, încât fiecare dintre noi ar putea să vă trimită pe lumea cealaltă.
— Cum se numeşte indsmanul care l-a ajutat pe colonelul?
— Cu aproximaţie, numele lui este Winnetu.
— Apaşul?
— Apaş sau nu, e totuna; cu siguranţă însă că el este.
— Câte ieşiri are ascunzătoarea voastră?
— Atâtea câţi oameni sunt în ea.
— Adică?
— Pentru fiecare, una şi aceeaşi; nu este aşa, Pitt Holbers, bătrânule coon?
— Dacă tu crezi, Dick, eu nu am nimic împotrivă!
— Descrieţi-mi văgăuna.
— Vizitaţi-o, pentru a vă da seama mai bine!
— Cum vreţi! V-aţi fi putut uşura situaţia, dar se pare că nu vreţi altceva decât să vă prăjiţi la stâlpul torturilor. Veţi fi duşi în tabăra ogellallahilor şi ceea ce vi se va întâmpla acolo vă puteţi închipui!
— Prăjit sau nu, e totuna; deocamdată însă ne aflăm aici şi ar trebui să aveţi grijă ca nu cumva să căpătaţi o ciomăgeală bună, pentru a vă prăji mai bine când veţi cădea în norocul care s-a abătut acum asupra noastră. Trapperul se înapoie.
— Fraţii mei roşii să întărească legăturile prizonierilor. Amândoi vor pieri la stâlpul torturilor.
Hammerdull şi Holbers fură după aceea legaţi şi mai strâns şi aruncaţi pe pământ. Focul ardea încă, dar era întreţinut cu atâta zgârcenie şi la intervale atât de lungi, încât fumul nu se putea răspândi decât pe o distanţă mică. Amurgul întins pe deasupra codrului cedase pasul în faţa

nopţii depline. Sub coroanele pomilor, domnea o beznă atât de adâncă, încât era nevoie de ochii experimentaţi ai unui westman sau ai unui indian pentru a distinge obiectele din jur, ce căpătaseră dimensiuni de tenebre…

CAPITOLUL XV Misterul văgăunei.

După câtva timp, trapperul plecă cu tânărul conducător al indienilor, pentru a-i arăta ascunzătoarea lui Deadlygun. Ceilalţi rămaseră pe loc. Tânăra căpetenie păşea fără zgomot pe urma albului. Drumul pe care trapperul îl urma, chiar prin acest întuneric, ducea în linie dreaptă prin pădure, printre tulpinile uriaşe ale stejarilor seculari. Cei doi ajunseră la un curs de apă, pe care-l urmară în amonte un timp. Merseră astfel până în locul în care părea că izvoarele râului ţâşnesc din poalele muntelui. Locul era înconjurat de tufişuri încâlcite. Trapperul intră întrunul din aceste tufişuri, dădu arbuştii la o parte şi dispăru, urmat de indian. În curând se găsiră într-o peşteră scundă, unde descoperiră albia pârâului şi începură să urce încet rampa apei.

Era un drum extraordinar de greu. Trapperul păşea înainte, iar după el indianul. Merseră astfel aproape o jumătate de oră prin interiorul muntelui, făcând numeroase coturi şi căţărându-se din stâncă în stâncă prin curentul apei, până când începură să audă un bubuit, la început uşor, apoi din ce în ce mai tare, ce se transformă curând într-o adevărată larmă, care nu ar fi putut fi întrecută nici chiar de cel mai puternic strigăt omenesc. Ajunseră la cascadă, acolo unde pârâul se prăbuşea din ascunzătoarea trapperilor în peştera din interiorul muntelui. Deasupra lor se găsea deci acel hide-spot al lui Deadly-gun, iar în faţa lor cazanul destul de adânc scobit în albia pârâului de apa căzătoare care pornea apoi la vale. Dacă această cascadă forma într-adevăr o a doua ieşire din văgăună, atunci trebuia să existe ceva acolo-care să facă posibilă coborârea sau căţărarea. Trapperul începu să caute, iar aşteptările sale nu fură înşelate, căci în curând dădu peste o frânghie

dublă, destul de tare, cu noduri la anumite distanţe, astfel încât să înlesnească coborâtul sau căţăratul pe ea. Îşi anunţă tovarăşul de această descoperire şi încercă dacă frânghia este solidă; Apoi începu să se caţăre. Efortul era destul de mare, practicând o gimnastică primejdioasă. Continuară să urce pe frânghie, pe lângă cascadă, ai cărei stropi îi făcuseră ciuciulete, şi al cărei zgomot îi năucise de cap. În urma lor se căsca un hău necunoscut, iar deasupra, poate că-i aştepta un duşman necruţător. Merseră aşa, unul împins de lăcomia pentru aur, celălalt împins de dorul răzbunării.

În cele din urmă, ajunseră sus şi puseră piciorul în albia superioară a pârâului. Bubuitul cascadei îi împiedica să audă zgomotele din faţă: începură să meargă cu mare prevedere înainte, până când cascada nu se mai auzi decât ca un fâşâit. Trapperul se opri; i se păruse că a desluşit glasuri omeneşti. Scoase cuţitul, despiedică revolverul, învelit cu grijă din pricina apei, strecurându-se fără zgomot, alături de indianul, care se pregătise şi el de luptă. Glasurile începură să fie mai clare. Cei doi se lungiră la pământ şi ascultară cu atenţie pe cineva vorbind:

— Blestem! Curelele mi-au tăiat carnea de parcă ar fi făcute din lame de cuţit. Să-l ia dracu' pe acest Dea-lygun şi pe tovarăşii lui!

— Nu te plânge, căci nu te vei simţi mai bine în felul acesta. Noi suntem vinovaţi de situaţia în care ne găsim. Winnetu este un diavol, colonelul este un Hercule, iar ceilalţi sunt bărbaţi care au simţit deseori împunsături de cuţit. Am totuşi o speranţă: nu ne vor ucide. Aşa că ne putem aştepta şi la lucruri bune. În curând, voi avea mâinile libere şi atunci mă voi socoti cu ei, căci…

— Mertens… Maşter Mertens… Voi sunteţi? răsună un glas din fundul scobiturii în care se găseau Mertens şi Letrier.

— Cine este acolo? se arătă Mertens surprins în cel mai înalt grad.

— Spuneţi mai întâi dacă sunteţi voi!

— Henric Mertens şi Pieter Woolf, nimeni altcineva. Suntem legaţi. Duşmanii noştri sunt departe şi nu ne pot auzi. Cine sunteţi voi?

— Veţi afla imediat. Întindeţi mâinile să vă dezlegăm. După câteva clipe prizonierii erau eliberaţi. Cei patru bărbaţi se recunoscură, apoi se înţeleseră în câteva cuvinte:

— Cum aţi ajuns în peşteră? îi iscodi Mertens. Peştera merge doar până la cascadă!

— Aşa spune doar un prostănac, care nu poate gândi mai mult. Eu m-am gândit şi astfel am dat de urma lui Deadly-gun. În definitiv, era imposibil ca pârâul să se înece în munte.

— Ah!

— Trebuia să aibă o ieşire, un loc pe unde să curgă la vale.

— Fireşte. Cum de nu m-am gândit la asta?

— Această ieşire a fost descoperită de mine.

— Mai departe, se arătă curios Mertens.

— Pe lângă peretele peşterii, în care cade apa, se găseşte o frânghie. Cu ajutorul ei se poate ajunge la albia râului subteran, apoi în aer liber. Desigur că veţi merge cu noi!

Mertens se gândi câteva clipe.

— Bucuroşi, foarte bucuroşi, dar nu este prea uşor.

— De ce nu? Vă temeţi să vă căţăraţi pe o frânghie?

— Pshaw! Poate că în viaţa noastră ne-am căţărat mai mult pe frânghii decât voi. Dar dacă vă urmăm, dăm de râpă planul vostru, punându-vă şi viaţa în primejdie.

— Cum aşa?

— Este mai înţelept să ne legaţi şi să ne lăsaţi aici până când vă înapoiaţi cu indsmenii.

— Credeţi că asta v-ar face plăcere?

— Dacă aş avea de ce să mă tem, atunci m-aş feri să mai rămân aici. Dar ia gândiţi-vă ce grămezi de aur au fost adunate aici. Dacă fuga noastră este descoperită, curând, atunci când ne vom înapoia pentru a pune mâna pe aur, cei de aci ne vor fi pregătit o primire care să ne taie orice poftă de îmbogăţire.

— La dracu', aveţi dreptate! Puteam să mă gândesc şi eu! Vom avea nevoie de mai multe ore înainte de a ne înapoia, aşa că între timp s-ar putea ca totul să fie pierdut. Aveţi într-adevăr curajul să rămâneţi până ne înapoiem?

— Inutilă întrebare! Numai să nu ne abandonaţi.

— Nici vorbă de aşa ceva! Gentlemenii roşii au o vorbuliţă cu Deadly-gun şi oamenii lui şi eu nu sunt atât de prost încât să las neconfiscat metalul galben strâns aici.

— Bine! Legaţi-ne din nou!

— Veniţi încoace! Legăturile nu vor fi strânse şi, pentru orice eventualitate, iată un cuţit, cu care vă ajutaţi la nevoie. Aşa, acum, gata!

Cei doi îndrăzneţi dispărură fără zgomot. Prizonierii îşi luară locurile de mai înainte; se simţeau mult mai siguri şi mai veseli decât cu câteva minute mai înainte…

CAPITOLUL XVI.

Planuri dejucate.

În vreme ce aceste evenimente se petreceau în văgăuna prizonierilor, Ben Cunning se afla la intrarea în hidespot, căţărat într-un copac, fiind atent la orice zgomot care înjunghia liniştea nopţii. Făcea de gardă pentru siguranţa întregii echipe. Deodată, i se păru că aude un clipocit, ca şi cum cineva ar fi mers desculţ prin pârâu. Se aruncă la pământ pentru a vedea pe cel ce se apropia fără ca el să fie văzut. Necunoscutul se oprise şi încerca să străpungă întunericul.

— Have-care… Attention… Atenţie! Este vre’un om pe bord? întrebă el.

— Peter Polter, tu eşti?

— Ei, dar cine aş putea să fiu altul decât Peter Polter? Dar pe cine a pus colonelul de pază? Nu se poate vedea nici măcar catargul din faţă!

— Cine sunt? Peter Polter nu cunoaşte pe Ben Cunning, deşi se află numai la două lungimi de cizmă de el şi stă nemişcat ca un trunchi de hikory… Dar unde sunt ceilalţi?

— Care ceilalţi, bătrânule swalker?

— Ei, Hammerdull şi Holbers! Şi ce este cu carnea pe care trebuia s-o aduceţi?

— Găsiţi voi carnea grasului şi a slăbănogului. Amândoi se află la indsmenii de dincolo de apă, dacă între timp nu vor fi plecat mai departe.

— Indsmeni?… La apă? Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu am timp să întind pânzele cu tine! răspunse Peter Polter scundului Ben Cunning.

Trebuie să mă duc la colonel. Vei putea auzi de la el tot ce te interesează. Intră apoi în hide-spot, unde vânătorii se găseau în jurul unui foc. Deadly-gun recunoscu pe cel ce se apropia.

— Ai şi sosit, cârmaciule? îl luă în primire. Ceilalţi vin şi ei cu carnea mai pe urmă?

— De venit nu vin, dar poate să li se roşească destul de mult carnea, sir! Sunt prizonieri şi vor fi spânzuraţi sau împuşcaţi, sau mâncaţi de vii, oscior cu oscior…

— Prizonieri? Cine i-a luat? Dă-i drumul! strigară mai multe voci.

— Voi povesti. Dar daţi-mi o înghiţitură de apă şi o îmbucătură de mâncare. Am navigat cu o şalupă de poştă şi acum sunt niţel naufragiat, pierzându-mi aproape toată călăfătuiala! Să mă ia dracu' dacă mai vin vreodată în nenorocita asta de preerie pentru a mă legăna iarăşi pe spinarea fierăstruită a vreunui animal, cum este calul meu, care m-a făcut să-mi pierd direcţia şi să nu o mai găsesc o veşnicie. Dacă bestia nu ar fi mirosit singură drumul spre hide-spot, aş fi navigat zece ani prin pustiul de iarbă şi nu aş mai fi ajuns aici!

I se dădu ceva de mâncare şi apoi marinarul începu să povestească, provocând impresie, deşi vânătorii obişnuiţi cu tăcerea şi cu stăpânirea nu se exteriorizau.

— Hammerdull şi Holbers prizonieri? reluă colonelul. Trebuie să fie eliberaţi cât mai curând cu putinţă, căci sălbaticii vor face proces scurt cu ei şi le iau scalpul.

— Plecăm imediat! se decise Treskow, căruia îi deveniseră foarte dragi cei doi trapperi atât de originali şi dorea să le vină în ajutor repede.

— Da, interveni Thieme. Trebuie să plecăm imediat, altfel indienii vor avea faţă de noi un avans pe care nu-l vom putea recupera.

Deadly-gun zâmbi:

— Şi totuşi, va trebui să aşteptăm până la revărsarea zorilor, căci în întuneric este imposibil să descoperim urmele. Nu prea cred că timonierul ar putea să ne conducă la apa aceea unde au fost aruncaţi.

— Eu!… La apă!… strigă Peter Polter, îngrozit. Ce îmi pasă mie de apa aceea nenorocită unde am naufragiat? Las să fiu tăiat cu fierăstrăul din creştet şi până în tălpi dacă pot să spun că balta aceea se află la dreapta sau la stânga de aici. Nu am nici busolă nici sextant şi tot timpul am fost remorcat de burtos şi de lungan, astfel că nu mi-am dat nici cea mai mică osteneală să observ latitudinea şi longitudinea. Iar mai târziu, bestia îndrăcită de cal m-a zgâlţâit, de mi-a amestecat creierii şi mi-am pierdut auzul şi vederea. Ce pot să ştiu despre apă?

— Hininini, râse Ben Cunning, venit între timp. Călăreşte omul prin preerie şi nu ştie unde a fost! Aşadar, trebuie mai întâi să ne ducem după urmele lui, ca după aceea să descoperim urmele indienilor.

— Ţine-ţi pliscul, jumătate de făptură! tună timonierul, supărat de glumă. Dacă mă aflu pe bordul unui vas, ştiu latitudinea şi longitudinea pe care mă aflu. Aici în savană şi încă pe spinarea unui animal ciumat, m-am umplut de venin, puteam face un atac de inimă. Dacă vrei să pui mâna pe „redmeni”, atunci caută-i!

— Cred că nu este nevoie nici să ne ţinem pe urma timonierului şi nici să căutăm amprentele indienilor, zise Deadly-gun.

— Tinerii ogellallahi sunt porniţi împotriva noastră. Au găsit cadavrele războinicilor roşii şi ard de dorinţa

răzbunării. Cu siguranţă că au căutat un loc ascuns pentru popas şi au dus prizonierii acolo. Vor căuta apoi să afle unde se găseşte ascunzătoarea noastră; dar Hammerdull şi Holbers mai bine mor decât să ne trădeze. De aceea, indsmenii se vor lovi de mari inconveniente căutând să dea peste noi; cred că ceilalţi ogellallahi care au scăpat i-au descoperit, deoarece bănuiesc unde ne este ascunzătoarea. Plănuiesc un atac, care poate fi aşteptat în orice moment. Din acelaşi motiv, ei se află probabil pe drum, aşa că îi putem aştepta, pregătiţi. Prin urmare, posturile exterioare trebuie puse în funcţiune şi dublate. Toţi ceilalţi rămânem gata de luptă. Aşadar, să stingem focul, copii! Faclele din interiorul peşterilor pot rămâne aprinse. Deocamdată mă duc să cercetez ce fac prizonierii.

— Merg şi eu, unchiule! propuse Thieme. Am cel mai bun prilej să mă conving încă o dată că îi avem în mână. Luă el o ramură răşinoasă, o aprinse şi plecă după colonel.

Ajunşi la prizonieri, Deadly-gun aruncă o privire cercetătoare asupra lor. În primul rând, ochii săi se aţintiră pe pământul umed şi, oarecum moale, al peşterii. Pe chipul său trecu un fulger de surpriză, care ar fi putut fi greu observat, deoarece flăcările roşii ale ramurei răşinoase îl luminau numai într-o parte.

— Este totul în regulă. Vino! spuse liniştit şi părăsi locul cu însoţitorul său. Dar ajunşi lângă trapperi, îi adună pe toţi în jurul său.

— Ascultaţi, bănuiala mea s-a adeverit. Indsmenii ne-au descoperit ascunzătoarea din hide-spot.

O teamă justificată se întipărise pe chipurile trappe-rilor. Îşi pregătiră febril cuţitele şi revolverele. Colonelul continuă:

— Trebuie să vă destăinuiesc un secret pe care l-am păstrat până acum pentru siguranţa tuturora. Ascunzătoarea noastră mai are o ieşire tainică.

Câteva expresii de surpriză se auziră în jur.

— Am descoperit această ieşire, continuă Deadly-gun, în aceeaşi zi în care am descoperit şi văgăuna. Apa pârâului ce cade în adâncimea din fundul peşterii, a ros stânca şi a format acolo un cazan, din care se poate ieşi printr-un canal subteran. Am prins de stâncă în interiorul cascadei o frânghie solidă, am coborât până în fundul căderii de apă, şi am descoperit o ieşire prin albia pârâului. Frânghia se află acolo. Şi astăzi este tot în stare bună. Acum, când m-am dus la prizonieri, am văzut urme proaspete de picioare pe pământ; iar cei doi prizonieri aveau legăturile slăbite…

— Este de necrezut, se minună Treskow. Chiar eu i-am legat şi încă aşa de solid, încât ar fi fost imposibil să fie dezlegaţi fără ajutorul cuiva.

— Indienii au trimis iscoade, care au reuşit să descopere ieşirea. Au pătruns pe acolo, s-au căţărat pe frânghie, au găsit prizonierii, le-au lărgit legăturile şi probabil că le-au dat şi arme. După aceea, s-au înapoiat pentru a aduce pe ceilalţi.

— Dar atunci, de ce nu au luat pe Caiman şi pe Letrier? întrebă Thieme.

— Pentru că în felul acesta ne-ar fi trădat planul lor, în caz că am fi descoperit absenţa prizonierilor. În primul rând, trebuie să facem nevătămători pe aceşti doi, legându-i din nou cât mai strâns. Înainte, nepoate! Noi mergem în faţă şi ceilalţi ne vor urma, pentru ca, dacă cei doi flăcăi se vor opune, să se arunce asupra lor. Trebuie să încercăm a evita orice vărsare de sânge!

CAPITOLUL XVII.

Noua lovitură a piraţilor.

Între timp, în peştera prizonierilor avusese loc de asemenea o conversaţie.

— Mare, ai văzut privirea lui Deadly-gun? întrebă Mertens în şoaptă, când colonelul şi nepotul său se îndepărtaseră.

— Care privire?

— Privirea aruncată de colonel când cerceta pământul.

— Nu; nici nu m-am uitat la el.

— A înţeles totul.
— Nu se poate! A plecat liniştit.
— Se prefăcea! A văzut urmele vânătorului şi ale indianului; am observat bine aceasta, deşi lumina era mică. La un moment dat, chipul lui a trădat uimire; după aceea a aruncat o privire scurtă, dar atentă asupra legăturilor noastre şi acel „este totul în siguranţă”, spus când a plecat, mi-a întărit bănuiala că ne-a descoperit.
— Pe toţi dracii! Acum a plecat doar pentru a aduce oameni şi a ne lega din nou. Îmi vine să înnebunesc!
— Cu siguranţă că se va înapoia.
— Mă voi apăra până la ultima picătură de sânge, căci, dacă suntem din nou legaţi, atunci totul este pierdut. Ne vor duce în altă peşteră şi vor primi pe indsmeni în locul nostru!
— Cu siguranţă! Dar nu este nevoie de luptă.
— Cum aşa?
— Drumul cel mai simplu şi totodată singurul pentru scăparea noastră este să fugim imediat.
— Căpitane, dacă te înşeli?
— Nu face nimic. Cu siguranţă că dacă nu au observat, nu vor mai veni înainte de sosirea indienilor, astfel că fuga noastră şi planul de atac nu vor fi descoperite. Să ne pregătim. Am auzit cum trebuie să ajungem jos. Repede, înainte de a fi prea târziu!
Îşi aruncară legăturile şi se ridicară în picioare. Merseră apoi în direcţia unde se auzea zgomotul cascadei şi găsiră, după cercetări înfrigurate, frânghia pe care se lăsară deasupra apei clocotitoare a cazanului. Mertens începu să caute cu picioarele, stând agăţat de frânghie, locuri stabile pe care să se poată sprijini. Găsi o deschizătură laterală, prin care se învolburau apele pârâului. Sări în mijlocul apei; întinse apoi frânghia, pentru a arăta acolitului său direcţia în care să-şi facă vânt. Era o clipă primejdioasă pentru fugari, care nu-şi puteau vorbi din pricina bubuitului

cascadei. Expediţia lor însă reuşi. În curând, se găsiră în libertate, uzi până la piele, dar… liberi.

De abia acum putură să respire în voie, după ce merseră aplecaţi prin coridorul subteran.

— Să aşteptăm aici până când vin indsmenii, propuse Letrier.

— Nu se poate. Colonelul ne va urmări după ce va observa fuga noastră. Trebuie să ne îndepărtăm mai mult.

— Dar nu ştim unde se află tabăra indienilor!

— Nu face nimic. Este nevoie să căutăm un ascunziş bun prin apropiere, aşteptând să vedem ce se mai întâmplă.

— Aşa este, căpitane, căci dacă am da acum peste roşii, ar trebui să ne înapoiem cu ei, ceea ce nu prea aş avea poftă. În orice caz, este mai bine să-i aruncăm pe ei în foc în locul nostru, în vreme ce noi vom aştepta, rezultatele.

— Aşa zic şi eu! Vino!

Intrară în tufişul din apropiere şi se ascunseră în mărăcinişul des. Acolo rămaseră nemişcaţi, ascultând cu încordare zgomotele nopţii. În curând, auziră un foşnit uşor, ca fâşiitul unei şopârle prin iarbă.

— Indienii! şopti Mertens. •

Nu se înşelară. Roşii se apropiau fără de vânătorul alb, în frunte cu fiul lui Matto-Sin. Veneau unul după altul, într-un şir lung, care se mişca ritmic înainte, cu mare precauţie. Se opriră pentru sfat,la intrarea tainică. Dispărură apoi unul după altul în deschizătură. Numai doi rămaseră de pază.

Trecu un timp destul de lung. Cerul, care mai înainte nu putea fi distins de întunecimea coroanelor copacilor, începu să se lumineze. Mai întâi începură să se distingă trunchiurile copacilor, apoi crengile şi la urmă chiar frunzele; ici şi colo, câte o pasăre trezită din somn scotea un ciripit vesel, salutând zorile şi cerul darnic ce-şi lepăda mantia-i cernită.

Cei doi indieni de pază stăteau nemişcaţi pe malul pârâului, acolo de unde apele ieşeau din inima muntelui. Cu. siguranţă că erau îngrijoraţi de lunga absenţă a

tovarăşilor lor, dar nici o trăsătură de pe chipul lor tânăr şi bronzat nu trăda nerăbdarea. Stăteau rezemaţi de ţevile puştilor, aşa cum sunt prezentaţi indienii prin cărţile pentru copiii albilor.

Dar iată că bubuiră două împuşcături în acelaşi timp încât se părea că a fost un singur foc. Cei doi paznici se prăbuşiră la pământ, cu ţestele găurite, în clipa următoare, apărură lângă ei două umbre omeneşti, care se apropiaseră pe nesimţite până la grota subterană. Erau Deadly-gun şi micul Ben Cuming.

— Hininini! râse acesta. Şi-au luat prea repede zborul copiii aceştia. Nici măcar nu învăţaseră cum să deschidă ochii şi urechile. Nu-i aşa, colonele, că am avut dreptate? Au uitat să-şi şteargă urmele, aşa că vom găsi tabăra în care se lăfăiesc, cu mâinile şi picioarele legate, burtosul şi uscatul.

— Crezi că te poţi urca singur înapoi în ascunzătoare, Ben?

— De ce nu? Nu cumva credeţi că Ben Cunning se teme de câţiva stropi de apă, pe care îi poate foarte bine bea?

— Atunci înapoiază-te şi spune celorlalţi să vină aici prin partea cealaltă a muntelui, în vreme ce eu voi merge după aceste urme. Să rămână doar un paznic, căci locul este acum curăţat. Eu merg înainte şi voi veniţi după mine. Dar să vă siliţi pentru a mă ajunge!

Micul trapper dispăru în susul pârâului, iar Deadly-gun începu să urmărească amprentele. Acestea erau atâtde clare, încât colonelul mergea după ele fără să le dea prea mare atenţie, aruncând numai priviri fugare terenului din jur. În felul acesta, omul cu ochii atât de pătrunzători trecu pe lângă urmele celor doi fugari şi dispăru în desişul pădurii, pe urma indienilor.

Mai trecu o bucată de vreme, apoi căpitanul Caiman ajuns pe alt drum lângă indienii morţi şopti:

— Păcat, mare ghinion am avut! Aceşti tineri indieni s-au căţărat cu siguranţă pe frânghie în sus, dar acolo au fost

doborâţi unul după altul. Acum, ne găsim doar noi doi împotriva lui Deadly-gun şi a oamenilor săi!

— Nu ar fi mai bine, căpitane, dacă l-am urmări într-ascuns? întrebă Mare Letrier. Dacă vrem să scăpăm cu faţa curată, trebuie să facem rost de cai. Nu ne putem bizui decât pe caii indienilor.

— Nu se poate. Vânătorii vin după el şi ne-ar descoperi urmele.

— Dar ce ne împiedică să facem nevătămător pe bătrân o dată pentru totdeauna? Doar avem un cuţit!

— Mare, am făcut multe lucruri grele şi de necrezut, dar westmeni nu suntem. Colonelul are un auz foarte fin şi ne dovedeşte cu armele lui. Chiar dacă am reuşi să implântăm odată cuţitul în el şi să ajungem la cai, peste câteva minute ne-am pomeni cu întreaga tabără pe urmele noastre.

— Dacă scăpăm de bătrân, de ceilalţi nu trebuie să ne mai fie frică. Cârmaciul nebun, Thieme, spionul poliţist, toţi aceştia nu se pricep la preerie şi sunt…

— Dar Winnetu, apaşul? îl întrerupse Mertens.

— Drace, la ăsta nu m-am gândit! Cher Dieu, numai apaşul singur ar fi în stare să ne găsească oriunde şi să ne zdrobească cu tomahawkul lui blestemat. Dar ce facem? Nu putem rămâne pe loc o veşnicie?

— Eşti un prostănac, Mare. În hide-spot se află o adevărată avere, aurul adunat de ei. Aşteptăm până când pleacă vânătorii…

— Şi apoi?

— Apoi, şopti căpitanul, deşi nu era nimeni în apropiere pentru a-l auzi, – apoi ne înapoiem pe acelaşi drum pe care am venit încoace.

— Drace! în ascunzătoare?

— Se înţelege!

— Şi ne lăsăm prinşi din nou în cursă!

— Da sau nu. Ai auzit că va rămâne de pază un singur om. Cu siguranţă că va sta la marginea pârâului, dincolo de intrarea în ascunzătoare, aşa că nu ne va observa.

— Adevărat. Colonelul a făcut o mare greşeală, când nu a pus şi aici la ieşirea din văgăună un post de pândă.
— Fireşte. Aşadar, ne înapoiem în hide-spot.
— Ne înapoiem în hide-spot! repetă celălalt înfrigurat, încălzit de perspectiva unei noi aventuri.
— Vom căuta aurul…
— Aurul…
— Îl luăm şi…
— Şi?
— Ne înarmăm, căci în hide-spot găsim puşti, pistoale şi pumnale.
— Într-adevăr, un adevărat arsenal.
— Omorâm apoi pe paznic.
— Bineînţeles.
— Luăm pentru fiecare din noi câte un cal bun.
— De unde iei caii, căpitane?
— Nu ştiu încă, dar îi vom găsi. Vânătorii călăresc mereu prin pârâu, aşa că trebuie să fie vreun loc în apropierea acestuia, unde se află caii legaţi. Dacă cercetăm bine malurile apei, cu siguranţă că vom da peste cai.
— Şi după aceea? iscodi Mare Letrier.
— După aceea plecăm. Indiferent unde. În orice caz către vest. Dacă punem mâna pe aur, sau pe bani, vom căuta să ajungem la San Francisco…
Se opri din vorbă, pentru că auzise un fâşiit persistent în apropiere, în curând se auzi zgomot de paşi, Ben Cunning pătrunse prin tufiş, urmat, de toţi ceilalţi din hide-spot, afară de paznicul rămas la intrarea în văgăună. Era şi Winnetu cu ei. Fără să se oprească mergeau pe urmele lăsate intenţionat de Deadly-gun. Cei doi fugari îşi opriseră respiraţia. Erau în mare pericol. Oricând Winnetu le putea descoperi ascunzătoarea. Dar primejdia trecu, din fericire pentru ei. Winnetu nu se uita după urme, lăsând totul în grija trapperilor.
— Grace a Dieu! Slavă Domnului exclamă Letrier, când, trosnetul crengilor se îndepărtă. A fost totul în joc, şi, deşi

eram ud până la piele, am transpirat de parcă m-aş fi găsit într-o baie de aburi.

— Acum este timpul să intrăm în horă. Mai înainte însă să ştergem cu grijă orice urmă.

Avură mult de lucru cu această treabă istovitoare pentru ei; astfel că trecu destul timp până dispărură în albia pârâului. Cunoşteau drumul pe care îl mai făcuseră şi ajunseră la cascadă. Letrier, care se căţărase pe frânghie după stăpânul său, tocmai pusese piciorul pe pământ, când se simţi oprit de Mertens. Se aflau în faţa unui adevărat morman de cadavre omeneşti. Pipăind în dreapta şi în stânga, se convinseră că erau tineri indieni ucişi. Îşi făcură drum printre cadavre şi ajunseră la peştera în care stătuseră legaţi. Letrier se cutremură.

— Brrr, căpitane, sărmanii copii au fost curăţaţi unul după altul. A fost un noroc pentru noi că am rămas ascunşi. Astfel am fi împărtăşit soarta lor!

— Nu avem acum timp de asemenea reflecţii. Înainte, la arme!

Se întoarseră în hide-spot, în peştera părăsită de trapperi. Numai un singur om stătea de pază afară, în cealaltă parte.

Din camera principală a ascunzătorii dădeau mai multe cămăruţe. Una dintre acestea era plină cu tot felul de arme, necesare supravieţuirii în west. De asemenea, găsiră praf de puşcă, plumb şi matriţe pentru gloanţe. Într-o altă peşteră principală ardea un opaiţ cu untură de urs, care lumina anemic încăperile. Cei doi oameni luară ce aveau nevoie, apoi căutară bogăţiile ascunse.

Cercetările lor fură zadarnice. Timpul ardea ca iasca şi cu toate străduniile lor înfrigurate n-au găsit nimic.

— Bogăţiile sunt ascunse foarte bine, Mare, spuse Mertens, intrând în ultima cameră rămasă de cercetat. Şi chiar dacă am descoperi comoara, cum să o ducem? Aurul este greu.

— Îl încărcăm pe şaua calului.

— Ar fi singura posibilitate, dar fuga noastră ar fi mult stingherită. Ar trebui să călărim la pas. Aha, se pare că odăiţa aceasta este chiar locuinţa colonelului!

Camera era plină de piei argăsite atârnate pe pereţi, pentru a opri umezeala stâncilor. Mai erau acolo câteva scaune primitive, mai multe lăzi, asupra cărora cei doi se repeziră cu lăcomie. Dar nici acolo nu se afla aurul, ci numai haine şi diferite alte obiecte. Toate acestea fură aruncate pe pământ, până când căpitanul scoase deodată un strigăt de bucurie. Găsise un portofoliu vechi şi rupt, care fusese lăsat în fundul unei lăzi ca un obiect inutil.

— Nu am găsit aur, dar poate am dat peste ceva mai valoros! desfăcu el portofoliul în pragul peşterii, unde era lumină.

— Ce este în el, căpitane? iscodi nerăbdător Letrier.

— Nimic, absolut nimic, m-am înşelat răspunse liniştit acesta.

În sinea sa însă era extraordinar de mulţumit, căci în portofoliu găsise mai multe chitanţe de depozit, de mare valoare. Deadly-gun depusese cantităţi mari de aur la diferite bănci din răsărit şi primise scrisori de valoare pentru sumele respective. Posesorul acestor scrisori putea să le transforme în bani la orice bancă. Letrier nu trebuia să afle nimic.

Sumele reprezentate de scrisorile de depozit nu aparţineau numai colonelului, ci întregii asociaţii; tocmai de aceea erau atât de mari. În orice caz, cu siguranţă că în hide-spot se mai afla o cantitate importantă de aur şi de nuggeis – bucăţi de aur pur.

Tocmai când cei doi sporovăiau dezamăgiţi despre acest lucru, auziră un zgomot. Era paznicul, care cobora în peşteră. Mertens, fără să ezite îl împuşcă.

— Să plecăm acum! spuse el, după aceea. Să sperăm că vom găsi un cal!

Luară totul cu ei şi plecară prin intrarea din faţă. Ajunşi dincolo de hide-spot, merseră de-a lungul pârâului,

ajungând la o potecă ce ducea într-o poiană, unde se găseau caii vânătorilor. Puseră şeile pe doi dintre cai, căci şei şi frâuri se găseau, încălecară şi plecară în galop…

*

Între timp, toţi vânătorii, cu excepţia paznicului care căzuse jertfă fugarilor, merseră pe urmele tinerilor indieni, pentru a-l salva pe Dick Hammerdull şi Pilţ Holbers. Deadly-gun, care plecase înainte, fu ajuns în curând. Colonelul voise să fie mulţi pentru că nu ştia cu câţi roşii se vor întâlni în tabără. El şi cu Winnetu mergeau înainte, „citind urmele”. Deoarece indienii merseră noaptea, urmele erau destul de clare, aşa că vânătorii nu aveau mult de lucru pentru a nu le pierde din ochi. Totuşi, de-abia mult mai târziu văzură în faţa lor pădurea unde poposiseră roşii şi unde Hammerdull şi Holbers fuseseră duşi cu o zi înainte de către fiul căpeteniei ogellallahilor. Nu se îndreptară direct către tabără, pentru că ar fi putut fi văzuţi. Dimpotrivă, făcură un ocol până ajunseră la pădure într-un loc la un sfert de oră de mers de punctul unde urmele indienilor intrau în pădure. Ajunşi sub copaci, se-ndreptară tot pe ocolite către presupusul loc al taberei, de care se apropiau nu din faţă ci lateral. Cu fiecare pas înainte, trebuiau să fie acum şi mai prevăzători. Oamenii săreau din tufiş în tufiş, de la un copac la altul, căutând mereu să rămână ascunşi vederii celor din faţă, până când Winnetu se opri şi făcu un semn celor din urma lui. Auzise glasuri şi se strecură înainte, însoţit numai de Deadly-gun. În curând, văzură tabăra în faţa lor. Totodată, colonelul îşi dădu seama că fusese prea prevăzător, luând toţi oamenii, căci lângă cei doi prizonieri întinşi pe pământ se găseau numai trei persoane, doi indieni şi albul care condusese pe fiul lui MattoSin la hide-spot. În câteva minute, tabăra fu înconjurată, înainte ca Winnetu şi Deadly-gun, care ar fi preferat să nu se verse sânge, să poată interveni, cei trei fură împuşcaţi, iar prizonierii eliberaţi.

— Tare neprevăzător trebuie să fi fost, Dick Hammerdull, lăsându-vă luaţi prizonieri! spuse Deadly-gun.

— Prevăzători sau nu, e totuna, răspunse grasul, frecându-şi încheieturile. Au dat peste noi şi nu mai aveam ce face. Tu ce crezi, Pitt Holbers, bătrânule coon?

— Hm! răspunse lunganul. Dacă tu crezi, Dick, că nu era nimic de făcut, atunci ai dreptate, căci nici nu am făcut nimic.

— Şi era şi un alb cu ei! se miră colonelul.

— Da, răspunse Hammerdull. Ba chiar acesta a descoperit ascunzătoarea noastră. El l-a condus acolo pe tânărul fiu a lui Matto-Sin, dar când a fost vorba de atac, a rămas aici. Ce s-a întâmplat, căci indienii nu s-au mai înapoiat?

— Au fost toţi lichidaţi; cum s-a întâmplat, vei afla pe drum. Acum trebuie să plecăm, deoarece am lăsat un singur om acasă.

Ce greşeală mare făcuse colonelul prin aceasta, văzu de-abia când caravana se înapoie la hide-spot. Găsiră cadavrul paznicului şi descoperiră imediat că toate încăperile ascunzătoarei fuseseră devastate. Cât despre autorii acestei fapte nu aveau nici o îndoială. Spre bucuria sa, colonelul se convinse în curând că foarte preţioasa cantitate de nuggets şi praf de aur nu fusese descoperită; în schimb, se înfurie vârtos când constată că lipseşte portofoliul cu scrisorile de depozit. Supărarea lui era împărtăşită de toţi ceilalţi şi hotărâră în unanimitate ca Mertens şi tovarăşul său să fie urmăriţi şi…

Banii le-ar fi uşurat acestora fuga de ar fi ajuns într-un loc cu oameni. De aceea, trebuia ca urmărirea să nu mai întârzie nici o clipă; dar trapperii trebuiau să ia cu ei provizii şi aur, pentru a nu suferi de foame şi a nu întâmpina piedici în urmărirea lor. Aşadar, cu toată nenorocirea, era totuşi o fericire că ticăloşii piraţi nu descoperiseră provizia de aur…!

CAPITOLUL XVIII.

San Francisco.

Cine vine călare dinspre răsărit către San Francisco, mai întâi se opreşte în Oakland, pentru că de aici începe golful San Francisco, lat de unsprezece kilometri. Totuşi, apa nu constituie o piedică, chiar pentru cei care vor să transbordeze caii, pentru că există destule ambarcaţiuni, printre care chiar şi vase cu aburi. Cu unul dintre aceste vase, navigară şi doi călăreţi, care nu se dăduseră jos din şa nici în timpul călătoriei pe vapor. Caii lor păreau de rasă, dar erau istoviţi. Călăreţii păreau că nu mai veniseră de mult în contact cu binefacerile civilizaţiei. Bărbile le atârnau sălbatice pe piept; pălăriile de vânătoare, cu boruri largi, deveniseră fără formă şi marginile atârnau jalnic în faţă şi în spate; hainele de piele păreau făcute ca din coajă uscată de copac, iar aspectul lor le arăta aventurile nemaipomenite pe care le trăiseră. Se îndepărtară de vas, aproape veseli.

— În sfârşit… Grace a Dieu! răsuflă unul din ei uşurat.

— Am ajuns, Mare, şi cred că am scăpat şi de necazuri. Celălalt clătină gânditor din cap.

— Iertare, căpitane, dar eu nu sunt atât de încrezător. Mă voi simţi în siguranţă numai pe bordul unui vas la câteva mile de ţărm. Să mă ia dracu' dacă acel colonel cu toţi oamenii lui nu s-au luat după noi…

— Posibil, dar puţin probabil să ne mai ajungă. L-am păcălit, făcându-i să creadă că am trecut munţii spre Columbia britanică. Cu siguranţă că nu am făcut în zadar acest ocol.

— Aş vrea, sir, să nu vă înşelaţi, dar îmi este teamă că aceşti trapperi blestemaţi se găsesc la zece paşi de noi. Cred că lucrul cel mai bun ce ne rămâne este să ne ducem cât mai repede pe bordul unei corăbii şi să nu mai auzim de nenorocitul de uscat!

— În primul rând, ar trebui să căpătăm iar un aspect omenesc.

— Pentru asta ne trebuie bani.

— Exact. Ia te uită colo!

Arătă cu dreapta către o baracă, pe al cărei acoperiş scund se afla o scândură cu inscripţia„Jonathan Livingstone, horse-haggler”.

— Un negustor de cai? întrebă Mare. Nu ne va oferi prea mult pentru caii noştri pe jumătate morţi de foame. —• Să încercăm.

Îşi îndreptară caii spre localul acela. Un om, care se vedea de la o mie de paşi că este geambaş, ieşi în uşă.

— Cu cine doriţi să vorbiţi, gentlemeni? li se adresă.

— Cu stimatul maşter Livingstone, sir.

— Eu sunt.

— Cumpăraţi cai?

— Hm… da… dar nu de aceştia, răspunse el, aruncând o privire cu dispreţ, dar totuşi atentă, asupra mărfii.

— Well, atunci good bye 1, sir!

În clipa următoare, Mertens era din nou călare şi dădu să plece.

— Încetişor, maşter, încet, încet; să ne mai uităm o dată la animale!

— Dacă nu cumpăraţi de „aceştia”, atunci am terminat, în faţa voastră nu se află un greenhorn!

— Aşa, aşa! Mai descălecaţi puţin! Hm, mizerabili, nespus de mizerabili! Veniţi din savană?

— Yes!

— Nici nu ştiu cât să ofer, continuă el, examinând şi mai prudent caii. Cât cereţi?

— Cât oferiţi?

— Pentru amândoi?

— Pentru amândoi!

— Hm, treizeci de dolari, nici un ban mai mult sau mai puţin. Imediat Mertens încălecă iar şi plecă fără să răspundă.

— Stop, sir! încotro plecaţi? Credeam că vreţi să vindeţi.

— Da, dar nu du mi tale.

— Totuşi, veniţi! Ofer patruzeci!

— Şaizeci!

— Patruzeci şi cinci!
— Şaizeci!
— Cincizeci!
— Şaizeci!
— Imposibil! Cincizeci şi cinci şi nici un cent mai mult!
— Şaizeci şi nici un cent mai puţin. Cu bine!
— Şaizeci? Nu, nu pot accepta, dar… stop… aşteptaţi, hei! O să vă dau cei şaizeci de dolari, deşi animalele nu valorează atât!

Mertens se înapoie zâmbind şi descălecă flegmatic.

— Cu frâu şi şa cu tot!
— Poftiţi înăuntru, maşter. Între timp, celălalt să păzească animalele.

Geambaşul îl conduse într-o mică gheretă, împărţită în două printr-o perdea de bumbac. Dispăru după cortină şi se înapoie cu banii.

— Iată şaizeci de dolari. Arunc banii pe fereastră!
— Pshaw, vă faceţi de râs! Dar…, hm… cunoaşteţi oraşul?
— Aşa s-ar părea.
— Aţi putea să-mi daţi o lămurire…?
— Unde se află vreo cârciumă bună?
— Nu, nu. Mă interesez de o bancă sau un institut de schimb, serios.
— Schimb? Hm, de ce este vorba? Aveţi vreo scrisoare de depunere?
— Nu interesează!
— Ba interesează. Sir, dacă vreţi să căpătaţi informaţia cerută…
— Vreau să vând o hârtie de valoare.
— Ce depozit?
— Praf de aur şi nuggeţi.
— Drace! Ia arătaţi-mi despre ce este vorba!
— N-are nici un rost!
— De ce nu? Dacă hârtia este bună, o cumpăr chiar eu. Fac şi asemenea afaceri, dacă este o treabă corectă.
— Chiar mult de câştigat!

Mertens scoase portofelul găsit în hide-spot şi alese de acolo o scrisoare de depozit, pe care o întinse negustorului. Acesta arătă o mutră plină de uimire şi aruncă o privire plină de respect asupra omului cu haine jerpelite, care era posesorul unei asemenea bogăţii.

— Douăzeci de mii de dolari, plătibili la posesor, depozit la Charles Brockmann, Omahal. Scrisoarea este bună. Cât cereţi pe ea?

— Cât oferiţi?

— Jumătate.

Mertens îi luă hârtia din mână şi se îndreptă spre ieşire.

— Bun rămas, maşter Livingstone!

— Cât cereţi? îl reţinu.

— Optsprezece îmi va număra orice bancher imediat şi încă în bani peşin. Dar sunt aici la dumneata şi mă grăbesc. Dă-mi şaisprezece şi primeşti scrisoarea.

— Imposibil. Nu ştiu dacă dumneata eşti adevăratul…

— Well, sir, nu mai vreau nimic, şi cu asta am terminat!

Negustorul îl apucă de mână; oferta lui crescu tot mai mult, până când în cele din urmă trecu după cortină şi aduse suma cerută. Făcea parte din acea categorie de negustori care în ciuda aspectului lor sărăcăcios şi a clădirii neimpunătoare în care îşi exercita comerţul, nu era lipsit de sume destul de mari cu care să facă faţă oricărei tranzacţii.

— Poftiţi banii. Ziua de astăzi a fost o zi cu ghinion pentru mine. Mai aveţi şi alte scrisori de depozit pentru vânzare?

— Nu. Cu bine!

Mertens plecă. Livingstone îl întovărăşi până afară şi luă caii în primire. După aceea, cei doi străini se îndepărtară. Un om de serviciu veni pentru a lua şeile şi frâurile cailor.

— Bună afacere am făcut, mormăi geambaşul. Rasă admirabilă, bine crescuţi; au călătorit mult, dar se vor reface repede.

Era încă ocupat cu întreţinerea cailor, când auzi tropot de copite pe străduţă. Doi călăreţi, veniţi cu vaporul următor, intrau în galop pe stradă. Unul era indian, iar celălalt alb,

cu părul fluturându-i ca o coamă pe spate. Şi ei păreau că au în spatele lor o călătorie lungă, dar în atitudinea lor şi a splendidelor animale pe care călăreau nu se vedea nimic care să pară oboseală.

Din fuga calului, indianul aruncă la întâmplare o privire către curtea negustorului, şi în aceeaşi clipă îşi opri calul.

— Fratele meu alb să se uite la caii aceia! spuse el.

Celălalt îl urmă lângă baracă. O privire scurtă şi văzu firma şi omul cu care aveau de-a face. Veni apoi călare lângă geambaş.

— Good day, sir! Aţi cumpărat caii aceştia?

— Yes, maşter, răspunse geambaşul.

— De la doi oameni care arătau astfel…

Urmă apoi o descriere a luii Mertens şi a lui Woolf.

— Exact, maşter.

— Oamenii aceştia mai sunt aici?

— Nu.

— Unde se află?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează!

— Dar trebuie să ştiţi cel puţin direcţia în care au plecat!

— Au cotit după colţul de colo. Mai mult nu ştiu nimic.

Omul care întreba se gândi o clipă, apoi aruncă o privire tăioasă şi cercetătoare către negustor:

— Cumpăraţi numai cai?

— Cai şi multe altele.

— Şi nuggeţi?

— Şi. Aveţi cumva?

— Nu aci, dar vin după noi. Vă pot oferi?

— Dacă nu este nevoie de plată imediată, da. Am dat toţi banii lichizi.

— Celor doi oameni?

— Unuia din ei.

— V-a vândut cumva o scrisoare de valoare?

— Da.

— Cât?

— Douăzeci de mii de dolari.

— Sunteţi atât de bun, sir, să-mi arătaţi şi mie hârtia?

— De ce?

— Pentru a vedea dacă este vorba de gentlemanul cu care am dori să ne întâlnim.

— Hm, aşa! Veţi vedea scrisoarea, dar nu vă las să puneţi mâna pe ea.

Intră apoi în baracă şi se înapoie cu hârtia. Străinul se uită atent la ea şi apoi dădu din cap.

— Aţi cumpărat numai scrisoarea aceasta de la el?

— Numai.

— Mulţumesc, sir! Oamenii aceia nu vor mai veni. Dar dacă se va întâmpla aşa ceva, atunci să nu mai cumpăraţi nimic de la ei, ci să-i daţi pe mâna poliţiei. Scrisorile de depozit îmi aparţin mie şi mi-au fost furate. Poate că voi mai vorbi cu dumneavoastră. Îşi întoarse calul, indianul îl urmă şi plecară amândoi în galop.

— Fratele meu roşu a stat alături de mine pe urmele hoţilor de-a lungul întregii savane. Va mai rămâne lângă mine dacă voi fi silit să mă urc pe vreun vapor?

— Winnetu merge cu Deadly-gun pe tot pământul şi chiar pe apa cea mare. Howgh!

— Probabil că hoţii vor să dispară pe mare; se vor interesa deci de vapoarele care pleacă. Vom face şi noi acelaşi lucru şi vom păzi corăbiile, căci în felul acesta vom pune mâna pe ei.

— Fratele meu să facă aceasta şi să rămână aici lângă apă, ca să ştiu unde îl pot găsi. Winnetu însă se va înapoia la marginea oraşului, pentru a aştepta pe vânători şi a-i aduce aici, când vor veni mai târziu, deoarece caii lor au obosit şi nu au putut ţine pasul cu ai noştri.

— Fratele meu este înţelept. Să facă ceea ce a spus! zise Deadly-gun, dând-din cap în semn că este de acord.

După aceea, descălecă şi lăsă calul pe seama unui băiat de la un han aflat în apropiere. Apaşul se înapoie pe drumul oraşului, pe care veniseră.

CAPITOLUL XIX.

Căpitanul Caiman.

În vreme ce pe chei se petrecea această scenă, căpitanul Caiman, sau Bretigny, sau Mertens, şi Mare Letrier sau PieterWoolf îşi urmau drumul. Pe o străduţă, văzură un om mergând legănat; trecând prin faţa lor şi căutând să ajungă în partea cealaltă a străzii. De o statură sub-mijlocie, dar foarte sprinten şi suplu, el era îmbrăcat ca un digger care vine din mină pentru a se odihni puţin după munca grea şi a vizita oraşul. O pălărie de paie cu boruri largi şi ferfeniţite îi acoperea aproape în întregime faţa, dar nu reuşea însă să acopere o cicatrice roşie şi urâtă, care se întindea de la ureche de-a curmezişul obrazului până la nas.

Bretigny se opri uimit şi apucă braţul tovarăşului său.

— Mare, cunoşti pe omul acela? îl întrebă el pe neaşteptate.

— Pe omul acela? Nu, căpitane.

— Uită-te mai bine.

— Nu.

— Te-am întrebat intenţionat pe ocolite. De fapt, ar fi trebuit să te întreb: o cunoşti?

— Pe cine? O femeie? Pe toţi dracii, statura, atitudinea, mersul... căpitane, aproape că nu-mi vine să cred!

— Ea este, cu siguranţă, şi nimeni altcineva! Noi arătăm ca nişte sălbatici acum, aşa că de la distanţa aceasta este imposibil să ne cunoască. Un noroc nemaipomenit ne-o aduce în faţă. Trebuie să vedem ce face. Porniră pe urmele bărbatului cu cicatrice, care după scurtă vreme intră într-o cârciumă, deasupra căreia era scris cu cretă „Taverne of fine brandy”. Înaintea şi în urma acestei „firme”, se afla desenată câte o sticlă concludentă de tărie.

— Ce caută în cârciuma aceasta? Are destui bani, şi cu siguranţă că trăieşte pe picior mare. Costumul ei este o simplă travestire, iar plimbarea pe aici are desigur un scop misterios.

— Să o urmărim, căpitane!

— Asta nu mai merge, Mare. Cu tot aspectul nostru de sălbatici, tot ne-ar recunoaşte. Dar pereţii acestui han sunt făcuţi din scândură. Din faţă, nu ne putem apropia. Poate însă că vom găsi o gaură de nod sau o crăpătură, prin care să vedem ce se petrece înăuntru. Tu rămâi şi păzeşti intrarea, în caz că părăseşte localul, vii şi mă anunţi. După ce spuse acestea, plecă ocolind cârciuma. Norocul îl favoriza. Baraca nu mai avea nici o ieşire şi era despărţită de o altă clădire printr-o alee de un metru. Bretigny se strecură acolo şi găsi un loc prin care vedea cea mai mare parte a cârciumii, plină acum de numeroşi oaspeţi. Omul cu cicatrice luase loc lângă soba mare, dar dispăru imediat. Bretigny îşi spuse că probabil mai exista o altă cameră cu intrarea lângă sobă, cameră care servea pentru întâlniri secrete. Se strecură spre direcţia în care putea să fie acea cameră, până când ajunse lângă un perete subţire, din spatele căruia se auzeau glasuri. Puse urechea lângă o scândură şi ascultă.

— Unde ne întâlnim, sir? auzi pe cineva.

— Nu aici, ci în micul golf, lângă coliba pescarului.

— Şi când?

— Voi trebuie să fiţi adunaţi către ora unsprezece. În orice caz, nu faceţi nimic înainte de venirea mea.

— Bun. Va fi o luptă straşnică să putem pune mâna pe vas.

— Nu chiar atât cât credeţi. Ofiţerii şi subalternii sunt invitaţi astă seară pe uscat, iar la bord va avea loc o petrecere, ceea ce pentru noi este foarte nimerit.

— Prea bine. Pe vas avem prieteni?

— Tom-lunganul şi alţi câţiva care ne aşteaptă.

— Pe toţi dracii, dar bine aţi pus la punct lucrurile! Aşadar, căpitanul Caiman va fi prezent?

— Desigur. Vom ridica ancora imediat; vântul este bun, fluxul favorabil şi, dacă se iveşte vreo piedică, atunci se vor povesti multe în viitor despre „L'Horrible”.

— Vă puteţi bizui pe noi, sir. Vom fi treizeci de oameni; cu ofiţeri pricepuţi. Cu un asemenea vas nu ne e teamă de

toată marina din lume!

— Aşa zic şi eu! Iată nişte bani ca acont şi încă ceva pentru băutură. Căutaţi să nu fiţi beţi, pentru ca nu cumva lovitura să dea greş din pricina aceasta.

Bretigny auzi apoi cum un scaun este dat la o parte şi cum răsună paşii unor persoane care plecau. După glas, recunoscuse pe Clairon, deşi ea vorbea prefăcut. Cele auzite aveau o importanţă excepţională, aşa că rămase vreme îndelungată dus pe gânduri, şi poate că ar mai fi stat multă vreme aşa, dacă un „psst” nu l-ar fi trezit. Mare Letrier apăruse între cele două clădiri şi-i făcea semn cu mâna.

— A plecat chiar acum! Repede, repede!

Căpitanul ieşi cu greutate din locul strimt în care intrase, şi văzu pe omul cu cicatrice dispărând după colţ. Cei doi se grăbiră şi-l urmăriră prin uliţele noroioase şi sordide ale mahalalei şi pe străzile largi ale centrului.

Ajunseră la gardul cu zăbrele al unei grădini singuratice. Omul se uită cercetător în toate părţile şi apoi, cu multă agilitate, dintr-o săritură, trecu peste gard. Spionii mai rămaseră la pândă o oră, dar zadarnic, căci străinul cu cicatrice nu se mai înapoie.

— Probabil că locuieşte aici, Mare. Să ne interesăm a cui este casa şi grădina asta nemaipomenită.

Pentru a afla cele dorite, fură obligaţi să se ducă pe strada paralelă, dar în care corespundea grădina. Ajunşi acolo, observară o trăsură strălucitoare, oprită în faţa unei uşi principale a casei. O doamnă tocmai se urca în trăsură, făcând un semn vizitiului. Cei doi se retraseră după un colţ. Berlina bogată trecu în goană prin faţa lor, dar izbutiră totuşi să vadă trăsăturile chipului doamnei.

— Ea este! strigă Mare.

— Da, ea este. De data aceasta, e imposibil să ne mai înşelăm. Eu rămân pe loc, dar tu să te duci în casă şi să cauţi să afli sub ce nume se ascunde.

Letrier dădu urmare poruncii şi se înapoie la scurtă vreme.

— Ei?

— Doamna de Voulettre.

— Ah! Unde locuieşte?

— A închiriat tot etajul întâi al clădirii.

— Vino în port. Acolo putem vorbi în linişte. Plecară în direcţia dorită, oprindu-se pentru scurt timp într-un „store of dressing” – magazin de îmbrăcăminte, – pe care îl părăsiră absolut schimbaţi. Merseră apoi încet prin furnicarul de oameni de pe chei. Deodată însă, chipul lui Letrier se încruntă şi păli. Apucă pe căpitan de braţ şi-l trase după o grămadă de baloturi de marfă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— Priviţi drept în faţă, căpitane, şi vedeţi dacă cunoaşteţi pe omul de sub macara?

— Ah… pe toţi dracii, colonelul, Deadly-gun! Aşadar, nu s-au lăsat înşelaţi, ci ne-au urmărit până aici. Unde se vor fi ascunzând ceilalţi?

— Cu siguranţă că blestematul acela de poliţist i-a postat prin diferite coclauri ale oraşului, pentru a descoperi unde ne ascundem.

— Cu siguranţă. Bătrânul ne-a observat?

— Cred că nu. Se uita în altă parte atunci când l-am văzut şi, aşa schimbaţi cum suntem, nu ne-ar recunoaşte decât din apropiere.

— Ai dreptate. Dar ia uită-te acum dincolo, în radă! Cunoşti corabia de lângă cuirasat?

— Hm… da… este… tunete şi fulgere… este „L'Horrible” al nostru. L-am recunoscut imediat, deşi a fost oarecum schimbat la pânze şi vergi.

— Vino!

Îşi făcură drum prin furnicarul omenesc şi căutară un han mai îndepărtat, unde să li se dea o cameră specială. Acolo, puteau sta de vorbă nestingheriţi.

— Aşadar, ai recunoscut pe „L'Horrible” al nostru îl întrebă Bretigny-Mertens.
— Imediat, căpitane.
— Ştii cine îl comandă?
— Nu.
— Şi ştii cine îl va comanda mâine, pe vremea asta?
— Desigur că tot cel care îl comandă astăzi.
— Nu…
— Va fi o schimbare, neprevăzută de personal.
— Da. Comandantul de azi „va bea din ceaşca mare”, iar în locul lui va fi mutat un anume Caiman sau dacă vrei căpitanul Caiman.
Mare Letrier zâmbi.
— Atunci, Miss Admiral va fi iarăşi secund pe corabie? întrebă el, făcând o glumă şi o aluzie destul de dureroasă.
— Desigur.
— Şi iar va pune în aplicare pe bord pisica cu nouă cozi, ca în vremurile ei bune?
— Da sau nu. Această panteră va fi domesticită. Te asigur că aşa va fi.
— Dar credinciosul Mare Letrier ce post va primi?
— Se va găsi curând ceva bun şi pentru el.
— Păcat de frumoasa cabină a hărţilor!
— Dar dacă nu va mai fi o cabină a hărţilor, ci o clădire sigură şi imposibil de cucerit?
Letrier era absolut impresionat de tonul serios şi convingător al stăpânului său. I se uită drept în ochi şi mormăi – Hm! în lumea aceasta, multe lucruri imposibile au fost posibile, cel puţin pentru noi.
— Desigur. Dar acum, Mare, ascultă ce am să-ţi spun!
Îi povesti apoi ceea ce auzise când spionase lângă scândurile hanului şi făcu apoi diferite presupuneri trăgând anumite concluzii, care îl umplură de uimire pe Mare.
— Drace, de la femeiuşca aceasta ne putem aştepta la orice.
— Va reuşi, te asigur că va reuşi.

— Dar noi?

— Nu ţi-am spus că mâine eu voi fi comandant pe „L'Horrible” ceea ce înseamnă că trebuie să mă găsesc pe bordul lui chiar din seara aceasta?

— Bine, dar se va apăra.

— Pshaw! Am fost mai demult superiorul ei şi voi fi şi acum. Ea a rămas aceeaşi. Să fure o corabie! Din mijlocul portului San Francisco! Nemaipomenit! Pentru noi însă este extraordinar de favorabil. Ce noroc că am văzut-o şi am recunoscut-o cu toată travestirea ei!

CAPITOLUL XX.

Piraţii recuceresc „L'Horrible”

În vreme ce era dusă această conversaţie încordată, în locuinţa doamnei de Voulettre se făceau pregătiri nu mai puţin înfrigurate pentru o serată strălucită. Prăjituri din toate soiurile, vinuri din toate zonele îşi dăduseră întâlnire aici, iar stăpâna casei, care se înapoiase de multă vreme din plimbare, se ocupa personal de ultimele pregătiri. Deschise o mulţime de sticle, turnă în ele un praf alb şi fin şi apoi le astupă cu grijă la loc. Începuse să se însereze şi în curând se întunecă. Din ferestrele locuinţei sale ţâşneau valuri de lumină, lăsând ca felinarele de pe stradă să pară nişte palide opaiţe.

Oaspeţii, printre care şi comandantul cuirasatului, alături de ofiţerii invitaţi de pe celălalt vas, gustară din toate bunătăţile. O mulţime de pierde-vară şi oameni obişnuiţi era adunată în stradă, pentru a iscodi interiorul împodobit sau să-şi satisfacă poftele uitându-se la bogăţia din faţa lor. În mulţimea aceasta se găseau şi doi oameni în haine de marinari. Stăteau tăcuţi unul lângă altul şi îşi aruncau priviri nepăsătoare. Atenţia lor părea că este îndreptată mai ales asupra uneia din ferestre, căci se uitau ţintă mai tot timpul la ea. În cele din urmă, o perdea fu lăsată, iar umbra unei mâini trecu de câteva ori într-o parte şi alta a ferestrei. Imediat apoi se stinse lumina.

— Acesta este semnul, şopti primul.

— Vino! răspunse celălalt.

Plecară amândoi şi cotiră după colţ. La poarta grădinii se afla un cufăr şi lângă el un om. Era atât de întuneric, încât nu se putea vedea amănunţit, dar se putea observa că omul era de statură mijlocie şi că avea barbă mare. Nu era însă altcineva decât doamna de Voulettre, care se travestise din nou. Lada conţinea instrumentele sale nautice.

— Aţi adus trăsura? se interesă omul cu barbă.

— Da.

— Înainte!

Glasul era poruncitor, ca şi cum ar fi fost învăţat să comande din copilărie. Cei doi marinari apucară cufărul şi plecară, urmaţi de cel scund. La colţul străzii, îi aştepta o trăsură. Cufărul fu ridicat pe capră, iar cei trei oameni intrară înăuntru. Trăsura plecă apoi imediat în trapul cailor către periferia oraşului. Ajunşi afară din oraş, se opriră. Pasagerii coborâră, doi dintre ei apucară cufărul şi plecară, în vreme ce trăsura se înapoie goală în oraş. Cei trei se îndreptară spre ţărmul mării. Erau încă departe de plajă, când un glas răsună din spatele unui tufiş.

— Stai! Cine este!

— Căpitanul Caiman.

— Bun venit!

Un grup de chipuri întunecate înconjură cu respect pe bărbos.

— Bărcile sunt gata? întrebă el.

— Da.

— Armele?

— Totul este pus la punct.

— Lipseşte cineva?

— Nimeni.

— Atunci, come-on. Eu iau prima barcă.

Cufărul fu suit în barcă şi oamenii începură să vâslească. Lopeţile le aveau înfăşurate în cârpe, astfel că barca luneca aproape fără zgomot. La început, se îndreptară spre larg, până trecură de „L'Horrible, apoi îl înconjurară pe la

babord şi se apropiară de vas dinspre mare. Pe „L'Horrible” nu se vedeau decât două lumini, o lanternă în vârful catargului şi una la proră.

Erau atât de aproape de vas, încât ar fi putut fi observaţi fără mare efort. Cel care se numise” căpitan stătea în picioare la cârmă cu ochii ţintiţi la corabie. Era o clipă hotărâtoare, aşa că trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Se auzi ţipătul strident al unui pescăruş, iar oamenii din barcă răsuflară uşuraţi. Era semnalul convenit cu Tom lunganul, prin care acesta anunţa că totul este bine pe bord. Câteva frânghii atârnau în partea dinspre mare a vasului. Cu siguranţă, Tom pusese stăpânire pe corabie.

— Prindeţi-le şi sus pe bord! răsună o scurtă comandă. Peste câteva clipe, se aflau toţi pe punte. Tom îi aştepta.

— Ce se aude? întrebă bărbosul.

— Bine. Eu şi ai noştri suntem stăpâni. De fapt, noi suntem acum de gardă, pe când ceilalţi sunt închişi în cabina de lângă catargul cel mare sau sunt beţi în cabinele lor.

— Jos cu ei! Cruţaţi-i însă. Să fie legaţi şi închişi într-o cabină mai mare. Mai târziu îi vom face să vină alături de noi şi să ne jure credinţă. Cu cât avem mai multe braţe, cu atât va fi mai bine.

Porunca fu împlinită repede şi fără zgomot. Adevăraţii marinari ai vasului, ameţiţi de grog şi nebănuind nimic, fură legaţi fedeleş şi duşi în camera cea mare, în fundul vasului. După aceea, fu transportat şi cufărul în cabina căpitanului, iar bărcile cu care veniseră de la ţărm, fură legate cu frânghii şi ridicate la înălţimea bordului. Corabia putea să plece… se găsea în mâna corsarilor. Pe bord, omul cu barbă neagră adună oamenii în jur şi îi arătă fiecăruia locul pe care îl va ocupa.

— Plecăm pe mare. Ungeţi lanţul ancorei şi robiţele frânghiilor de la pânze cu ulei, pentru a nu se produce zgomote inutile. De comandat nu pot comanda, căci aş putea fi auzit de dincolo, de pe cuirasat. Sper însă că fiecare ştie ce trebuie să facă.

Oamenii din echipaj se împrăştiară. Comandantul trecu de la un post la altul, pentru a da comenzi cu glas încet. Ancora se ridică, pânzele se desfăşurară, şi vântul începu să le umfle. Vasul ascultă de cârmă; se întoarse încet în jur, spintecă valurile, îndreptându-se spre marea deschisă.

De-abia atunci, bubui de pe bordul cuirasatului un foc de tun… un al doilea… un al treilea. Echipajul cuirasatului ştia că ofiţerii de pe „L'Horrible” sunt pe uscat, dar manevrele corăbiei fuseseră observate prea târziu. Bineînţeles că bănuiră imediat că se petrece ceva neobişnuit, poate chiar ilegal, aşa că trăseseră cele trei lovituri, în semn de alarmă generală.

Noul comandant de pe „L'Horrible” se duse pe puntea de cart. Tom-lunganul stătea lângă el.

— Auzi, Tom, au observat că fugim, spuse el.

Tom ridică o privire cercetătoare către pânzele ce se profilau albe pe cer.

— Nu face nimic. Au deschis prea târziu ochii. Dar… De unde ştiţi cum mă numesc, sir?

— Cred că este firesc ca numele tău să fie cunoscut de căpitanul Caiman. Ai navigat destulă vreme alături de mine.

— Alături de dumneata? Nu-mi luaţi în nume de rău, sir, sunteţi un ofiţer foarte priceput, aşa cum se vede mereu de câteva clipe, dar Caiman nu sunteţi, căci pe acesta îl cunosc.

— Pshaw, dar voi fi!

— Nu va merge prea uşor. Oamenii nu vor să servească decât sub el, iar omul cu cicatricea roşie, vreau să spun agentul care ne-a tocmit – ne-a promis că faimosul căpitan va fi chiar în seara aceasta pe bord, căci este în viaţă.

— Omul cu cicatrice? Chiar nu l-ai recunoscut?

— Recunoscut?… Nu l-am văzut pe omul ăsta niciodată.

— Ba l-ai văzut de mii de ori, Tom. De mii de ori, Îţi spun, l-ai văzut sau, ai văzut-o. Ia gândeşte-te!

— L-am văzut?… Am văzut-o?… Tunete şi fulgere! Oare… oare… să fi fost… Miss Admiral?

— Ea a fost! Ei, acum crezi că ea este în drept să joace rolul căpitanului Caiman? Uimit la culme, lunganul se dădu câţiva paşi înapoi.

— Pe toţi dracii, sir… domnişoară voiam să spun, iată o poveste extraordinară! Credeam că aţi fost spânzurată când „L'Horrible” a fost prins de tunicile gudronate.

— Nu a fost chiar aşa. Dar ascultă: aici pe bord, tu eşti singurul care-l cunoşti bine pe căpitan; vei tăcea şi nu vei spune nimic, mai ales că eu şi cu agentul am fi aceeaşi persoană. Îi laşi pe oameni să creadă că eu sunt Caiman. Ne-am înţeles?

— Absolut!

— Nu te vei simţi prost în situaţia aceasta?

— Hm, îmi este totuna dacă primesc comandă de la un sir sau de la o miss, dar numai să fie vorba de o pradă bună. Vă puteţi bizui pe mine.

— Bun. Dar ia priveşte cum luminile din port şi din radă încep să fie în număr tot mai mare. Probabil că trimit vase în urmărirea noastră. Pshaw, peste două ore le-am pierdut din vedere chiar cu viteza noastră. Bărbosul porunci apoi să se ridice toate pânzele, astfel că vasul, aplecat mult pe o parte, despica valurile cu viteză dublă. Comandantul stătea rezemat de o parâmă, plin de mulţumire, simţind admirabila corabie ascultând de fiecare mişcare a cârmei.

De abia când începu să se crape de ziuă şi când prezenţa lui nu mai fu necesară pe bord, coborî pe scară în interiorul vasului şi intră în cabină. Acolo, se afla cufărul său, iar pe o măsuţă ardea o lampă.

— Hm, mormăi, privind mulţumit de jur împrejur; Jenner acela nu era chiar atât de prost cum credeam; a aranjat splendid cabina aceasta. Dar, în primul rând, trebuie să văd dacă sertarul meu secret, pe care nu-l ştia nici Caiman, mai este la locul său.

Spunând acestea, dădu la o parte o oglindă şi apăsă pe un buton de-abia vizibil. O dublă uşiţă se deschise imediat şi

lăsă să se vadă o scobitură, în care erau aşezate mai multe hârtii, pe care bărbosul le scoase febril.

— Extraordinar! Totul a rămas neatins! Ascunzătoarea este bună, aşa că o voi folosi din nou.

Scoase o cheie şi deschise cufărul. Într-o despărţitură nu erau altceva decât fişicuri de monezi şi pachete de bancnote. Puse toate în ascunzătoare, închise uşiţele şi aşează din nou oglinda la locul ei. După aceea, luă din cufăr tot felul de rufe şi haine, le aşează în şifonierul din cabină şi scoase instrumentele nautice care uimiseră pe locotenentul Jenner, când i le arătase doamna de Voulettre.

„Dacă tânărul locotenent ar fi ştiut de ce frumoasa lui doamnă se ocupă cu aceste „plictisitoare” instrumente! Pe toţi sfinţii, este cea mai frumoasă lovitură din viaţa mea. Aş vrea numai să ştiu cam ce-ar spune căpitanul Caiman, dacă s-ar afla aici şi…

— Ar spune „bravo!”, Clairon, răsună atunci un glas în spatele ei, în vreme ce o mână i se lăsă grea pe umeri. Îngrozită, Miss Admiral se întoarse ca o sfârleză şi deschise ochii mari, văzând lângă ea chipul celui pe care tocmai îl pomenise.

— Cai… Cai… Caiman! bâlbâi ea, fiind aproape pe cale să-şi piardă cunoştinţa.

— Chiar căpitanul Caiman! se înclină piratul, cu un rân jet cu multiple semnificaţii.

— Nu se poate! Spiritul său…

— Ohohoho! Crede secundul de pe „L'Horrible” în spirite?

— Dar cum… când… de unde… cum ai venit la Frisco şi cum de ai ajuns aici, pe bord?

— Pentru „cum”, îţi voi răspunde mai târziu. Aş vrea să-ţi spun „pentru ce”, dar acest lucru îl ştii singură.

— Nu ştiu nimic!

— Nu ştii nici de casa mea de bani, care a dispărut atunci când tu te-ai hotărât să mă părăseşti ca pe o epavă naufragiată?

— Nimic.

— Aşa! Din nenorocire pentru tine, eu sunt însă în fericita situaţie de a mă prezenta în faţa ta cu toate dovezile. Mai întâi să discutăm chestiunile mai importante. Tu ai reuşit să scoţi din port pe „L'Horrible”. Miss Admiral nu răspunse nimic.

— Şi pentru aceasta, ai tocmit oameni… Miss Admiral tăcea mereu.

— Le-ai promis însă că vor lucra sub comanda căpitanului Caiman.

Femeia se cutremură vizibil de groaza pricinuită de această neaşteptată apariţie, de vorbele pe care i le spunea şi de faptul că ştia tot.

— Pentru a-ţi da prilej să-ţi poţi ţine cuvântul, am venit pe bordul vasului înaintea lor şi m-am ascuns sub colacii de frânghie până când am găsit timp să mă prezint în faţa ta. Eşti într-adevăr o femeiuşcă îndrăcită şi, pentru că ai reuşit atât de bine această ispravă, îţi voi permite pentru un timp, până când ne vom socoti în final, să-ţi reiei postul tău vechi de maestru al pânzelor. Aşadar, dă-ţi barba jos! Te jenează; şi pe „Caiman” nu poţi niciodată să-l reprezinţi.

Căpitanul vorbise cu glas liniştit şi cântărind fiecare cuvânt. Dar tocmai această stăpânire făcuse ca Miss Admiral să simtă cum i se urcă sângele în obraji şi cum îi lucesc ochii ca unei pisici în călduri.

— Maestrul al pânzelor, eu? Dar dacă nu te cunosc? scrâşni ea.

— Atunci mă cunosc Tom-lunganul şi Mare Letrier. Ei sunt ataşaţi mult mai mult de mine decât de pantera din carton, numită Miss Admiral.

— Mare Letrier? Unde este?

— Aici pe bord. A venit odată cu mine şi tocmai vorbeşte cu Tom-lunganul, spunându-i că într-adevăr eu mă găsesc pe bord.

— Această situaţie nu-ţi va ajuta nici ţie şi nici lui, îi spuse ea cu glas tunător.

În acelaşi timp, îşi smulse revolverul de la brâu şi îl îndreptă spre el. Dar o lovitură fulgerătoare cu pumnul îi aruncă arma din mână. După aceea, Caiman o apucă de umeri şi îi apăsă trupul ei zvelt şi mlădios până la perete, ţinându-o lipită de parcă ar fi fost bătută în cuie.

— Miss Admiral, ascultă şi ţine minte toată viaţa! Ai dorit moartea mea şi viaţa mea se va afla în primejdie atâta vreme cât voi avea încredere în tine. Eu sunt căpitanul corăbiei mele, iar tu… tu vei fi făcută inofensivă. O lovitură cu pumnul în tâmpla ei albă o făcu să se prăbuşească leşinată. După aceea, o legă cu aceleaşi sfori cu care fusese legat cufărul, apoi urcă pe punte.

Zorii explodaseră pe cer, astfel încât putu să-şi dea seama de situaţie. Oamenii se adunaseră pe punte şi formaseră un cerc în jurul lui Tom-lunganul şi al lui Letrier, care păreau că le spune ceva. Iată însă că acesta îl zări pe căpitan, sări la o parte, arătă cu mâna întinsă spre el şi strigă:

— Acesta este, oameni din echipaj! Trăiască renumitul căpitan Caiman!

Pălăriile zburară în aer. Strigătul a fost repetat de mai multe ori din gâtlejuri în briza sărată a mării. Piratul le răspunse cu un semn din cap şi apoi veni în mijlocul lor. În scurt timp, primi jurământul de la toţi şi fiecare luă o sumă de bani ca acont pentru solda şi participarea la prada viitoare. Posturile de gardă la pânze şi la tunuri au fost împărţite între oameni, s-a stabilit verbal regulamentul corăbiei şi apoi căpitanul se duse cu Letrier în cabina sa, pentru a vedea ce face Miss Admiral. Aceasta îşi recăpătase cunoştinţa, dar închise ochii cum văzu intrând pe cei doi. Caiman se aplecă asupra ei şi întrebă:

— Unde sunt banii pe care mi i-ai furat? Pleoapele ei se deschiseră, şi din ochi îi ţâşni o rază plină de ură. Căpitanul repetă întrebarea.

— Întreabă cât vrei, dar nu vei primi răspuns.

— Cum îţi place! Bineînţeles că o parte mare din bani s-a topit; evident că madame de Voulettre a făcut, desigur

cheltuieli mari. Dar restul se află aici pe bord, căci te cunosc prea bine.

— Caută!

— Chiar aşa voi face. Şi, dacă nu găsesc nimic, există un mijloc să te fac să vorbeşti. Mare!

— Căpitane?

— Femeiuşca rămâne legată şi va fi dusă în propria mea cabină. Paznicul ei voi fi doar eu; nimeni nu are voie să intre în acea cabină, nici chiar tu. Şi cel ce ar face cea mai mică încercare de a veni în apropierea ei, va primi un glonte. De altfel, nimeni altul afară de tine nu trebuie să ştie unde se află… Iar acum, aduceţi unul după altul pe oamenii din fostul echipaj al lui „L'Horrible”! Vreau să văd dacă se poate face ceva din oamenii aceştia! Mare plecă. Căpitanul trase pe prizonieră în cabina vecină, unde o legă cu alte sfori, mai strâns. O cunoştea destul de bine şi, deşi se afla în puterea lui, îşi lua toate măsurile…

CAPITOLUL XXI.

Deadly-gun şi Winnetu.

Se făcu seară, apoi noapte, bătu de zece, apoi trecură şi alte ore. Deadly-gun stătea mereu pe chei plimbându-se încoace şi încolo, pentru a nu scăpa din ochi niciuna din bărcile care plecau spre mare sau veneau la ţărm. Această supraveghere era, pentru o singură persoană, foarte grea, dacă nu chiar imposibilă şi, într-adevăr, mai multe bărci plecară către larg fără ca trapperul să aibă timp să vadă pe omul sau oamenii din ele. Era foarte întuneric şi lanternele de pe stradă sau luminile vaselor străpungeau numai în câteva locuri bezna din jur. Deadly-gun stătea mereu pe ţărm când, chiar lângă picioarele sale, un om începu să urce treptele digului, după ce legase o barcă de un stâlp.

— Good evening, omule, dincotro vii? întrebă el.

— Dinspre mare.

— De pe care vas?

— De pe niciunul.

— De pe niciunul? Te-ai plimbat singur?

— Nici pomeneală! răspunse barcagiul, oprindu-se lângă el şi făcând un semn cu mâna. Trapperul începu să devină atent.
— Atunci ai dus pe cineva?
— Probabil că da, maşter.
— Dar, nu l-ai depus pe nici un vas şi totuşi nu l-ai mai adus înapoi. Nu cumva l-ai înecat? Barcagiul începu să hlizească ştirb.
— Cam aşa ceva. Mai aşteaptă însă o oră cu întrebările şi apoi îţi voi răspunde.
— Dar de ce nu mai curând?
— Pentru că nu am voie.
— Şi de ce nu ai voie?
— Aşa am promis.
Omul părea că simte plăcere să i se pună întrebări şi să răspundă în doi peri. Însă vânătorul începu să devină mai înfrigurat. Era împins de instinctul lui de trapper să se intereseze mai departe.
— Şi pentru ce ai promis asta?
— Pentru că, pentru că… ascultă, omule, pui întrebări prea iscoditoare… ei, uite, pentru că oricine primeşte bucuros un bacşiş.
— Ahaha! Vasăzică, din pricina unui bacşiş nu trebuie să spui ceea ce ai dus cu barca?
— Aşa este.
— Dar vei spune dacă eu îţi dau un bacşiş mai bun? Barcagiul aruncă o privire neîncrezătoare asupra îmbrăcămintei zdrenţuite a celuilalt.
— Un bacşiş mai bun? Te-ai ruina!
— Cât ai primit?
— Plata şi pe deasupra un dolar.
— Adică în total?
— Lasă totalul! îţi cad cumva dolarii din hăurile buzunarelor tale peticite?
— Dolari? Nu. Nu am bani, am aur!
— Zău? Eşti omul meu atunci!

Pescarul ştia din experienţă că mulţi căutători de aur poartă haine peticite şi rupte, dar au în buzunare punga cu comori nebănuite.

— Dacă este aşa, arată-mi un nugget! Deadly-gun se duse lângă lumina unei lămpi de stradă şi arătă pescarului un grăunte de aur.

— Pe toţi dracii, maşter, grăuntele acesta valorează cinci dolari, bătuţi pe muche! se exaltă omul.

— Aşa este! Vei căpăta acest grăunte, dacă îmi spui ceea ce ar trebui să nu spui decât peste o oră.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt. Aşadar, pe cine ai dus în barcă?

— Doi bărbaţi.

— Cum erau îmbrăcaţi? Ca nişte vânători?

— Nu. Mai mult ca nişte marinari. Hainele erau noi.

— Se poate. Cum arătau la chip?

Barcagiul făcu o descriere a pasagerilor săi, descriere care îi zugrăvea cu fidelitate pe Caiman şi Letrier, deşi aceştia îşi schimbaseră îmbrăcămintea.

— Unde voiau să se ducă?

— În larg, în apropiere de „L'Horrible”, care se află ancorat. Deadly-gun începu să fie şi mai atent.

— L'Horrible…”? Şi ce vorbeau între ei?

— Nu am putut să înţeleg!

— De ce?

— M-au întrebat dacă ciripesc franţuzeşte şi când eu le-am spus că nu, au început să boscorodească într-o limbă care îmi zgâria urechile.

— Ei sunt! Unde au plecat din barcă?

— Au sărit în apă, când au ajuns în apropierea vasului.

— Nu se poate!

— Ba chiar aşa şi nu altfel! Spuneau că fac parte din echipajul vasului şi că au plecat puţin de acolo pe uscat, fără voie, pentru a da o raită prin oraş. Acum voiau să nu fie observaţi la înapoiere şi de aceea aveau de gând să înoate până lângă vas şi apoi să se caţăre pe bord.

— Şi ţi-au spus să le promiţi…
— Să nu vorbesc nimic o oră despre ceea ce am văzut.
Mai înainte ca Deadly-gun să poată pune o altă întrebare, simţi o mână pe umăr.
— Fratele meu să vină cu mine! apăru Winnetu, care îl trase câţiva paşi mai la o parte şi îl întrebă: Cum se numeşte marea kanoe 1 care pluteşte colo pe apă?
— L'Horrible”.
— Şi cum se numea acea kanoe pe care albul ce îşi spunea Mertens fusese căpitan? – „L'Horrible”. Este acelaşi vas.
— Oare albul nu a pus să fie dus cu barca acolo pentru a pune din nou mâna pe corabia lui? Deadly-gun simţi un fior şi întrebă:
— Cum a ajuns fratele meu roşu la această părere?
— Winnetu a părăsit odată postul său pentru a vedea unde te găseşti tu. El a venit încoace cu o trăsură pe care se găseau şi oameni albi şi care vorbeau despre această kanoe. După ce au părăsittrăsura, albii au aşteptat puţin timp şi apoi s-au urcat cu alţi oameni şi cu un bărbos în mai multe bărci.
— Fratele meu a auzit ce vorbeau acei oameni?
— Ei voiau să ajungă pe marea kanoe şi să ucidă pe oamenii de acolo, deoarece trebuia să vină căpitanul Caiman.
— Şi au plecat încolo pe mare?
— Da. Aveau cuţite şi securi la brâu. Deadly-gun se gândi câtva timp şi apoi spuse:
— Fratele meu să se ducă înapoi la postul său; vânătorii trebuie să sosească înainte de revărsatul zorilor.
Apaşul plecă din nou către oraş. Barcagiul dispăruse între timp, cu nuggetul în buzunar, aşa că pe chei rămase din nou numai colonelul.
Urma într-adevăr să se producă ceva neobişnuit pe,L'Horrible”? Cu siguranţă că Winnetu nu se înşelase. Dar dacă vasul va fi într-adevăr atacat, cum putuseră oamenii aceştia să afle atât de repede de sosirea celor pe

care îi urmăreau vânătorii? în vreme ce se gândea la tot felul de probleme, în legătură cu cele spuse de Winnetu, din radă bubuiră trei lovituri de tun, una după alta şi, deşi era atât de târziu, cheiul se populă cu o mare mulţime de oameni, care voiau să afle motivul acestei alarme. Întunericul nu permitea să se distingă vasele aflate în port şi în radă, dar mişcarea luminilor de pe vapoare şi corăbii era un semn sigur că se întâmplase ceva neobişnuit.

O şalupă de război cu un echipaj de şase oameni şi comandată de un subofiţer acostă în apropierea vânătorului. Un timonier, aflat pe ţărm şi care era dator să răspundă unui subofiţer, se prezentă şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat în port, sir?

— L'Horrible", a plecat în larg cu toate pânzele întinse… • – Şi apoi?

— Ce apoi? Toţi ofiţerii vasului se găsesc pe uscat! Este vorba de un act pirateresc şi am primit ordin să anunţ imediat ofiţerii respectivi.

— Cine a tras loviturile de tun?

— Noi, cei de pe cuirasat. Căpitanul nostru se găseşte la un loc cu ofiţerii de pe „L'Horrible", Good night, sir! apoi subofiţerul plecă spre locuinţa doamnei de Voulettre.

Deadly-gun auzise cuvintele, aşa că îl urmă aproape fără voie şi ajunse la casa locuită de doamna de Voulettre. Şi aici, domnea mare fierbere. Stăpâna casei dispăruse fără urmă şi aproape toţi oaspeţii se aflau adormiţi şi fără cunoştinţă în saloanele de primire. Medicii constatară că un puternic narcotic fusese turnat în vin. Odată cu doamna de Voulettre mai dispăruse şi o importantă colecţie de hărţi maritime şi instrumente nautice. Trapperul auzi toate acestea, pentru că erau povestite din gură în gură. Medici, poliţişti şi marinari intrau şi ieşeau din casă, în vreme ce în faţa clădirii se adunase o mulţime imensă. De data aceasta, Deadly-gun fusese cuprins de înfrigurare. Nu-şi putea lămuri ce legătură există între Mertens şi această doamnă de Voulettre, dar era sigur că cei doi se ajutaseră pentru

furtul lui „L'Horrible”, deşi îi era tot atât de imposibil să-şi precizeze în minte amănuntele loviturii. Nu trebuia oare să anunţe poliţiştilor observaţiile făcute de apaş? în felul acesta s-ar fi ajuns la cercetări şi interogatorii, ceea ce ar fi dus la pierderea timpului. Ar fi determinat o stingherire a scopului lor. Nu exista decât o singură soluţie rapidă şi sigură, pe care poliţia să o admită: „L'Horrible” trebuia imediat pus în urmărire. Deadly-gun se hotărî să facă aceasta pe contul lui. Însă pentru a reuşi planul, îi trebuia în primul rând aur şi bani spre a închiria Un vas cu aburi cât mai rapid, iar pentru a avea aceşti bani, trebuia să aştepte sosirea oamenilor săi, care aduceau cu ei aurul ascuns în hide-spot. Misiunea sa pe chei era acum inutilă, aşa că se putea înapoia la Winnetu.

Plecă dincolo peste Oakland, îl căută pe Winnetu şi se aşeză lângă el. Winnetu dormea şi el rămase de veghe. Gândul că hoţii se găseau pe mare în siguranţă, pe când el, care îi urmărise pas cu pas prin savană, îndurând şi suferind multe, se afla ţintuit pe ţărm şi silit să-i lase să scape, îl făcea să-şi piardă orice linişte, încât se sculă şi începu să se plimbe, numărând minutele care îl despărţeau de sosirea oamenilor săi. După socotelile sale, vânătorii trebuiau să sosească către dimineaţă, aşa că Deadly-gun aşteptă cu înfrigurare revărsarea zorilor. Stelele nu ascultă de dorinţele oamenilor. Ele călătoresc liniştite pe calea lor, pe care merg de milioane de ani. În cele din urmă, dispărură şi stelele iar lumina biruitoare a zilei îşi revărsă razele trandafirii. Deadly-gun invidia pe apaş pentru somnul lui liniştit şi adânc şi tocmai se gândea că este timpul să-l trezească, când Winnetu sări în picioare, se uită cu ochi limpezi şi atenţi împrejur şi apoi se aşeză din nou pe locul său.

— Fratele meu să lipească urechea de pământ! îl povăţui pe Deadly-gun.

Trapperul făcu şi el experienţa şi auzi un zgomot îndepărtat. Winetu auzise acest zgomot chiar în somn şi de

aceea sărise în picioare. Apaşul ascultă şi el din nou.

— Se apropie nişte călăreţi pe cai obosiţi. A auzit fratele meu nechezatul unui cal? Este animalul rău al omului străin care a călătorit mult pe mare.

Winnetu voia să spună că este acea groaznică mârţoagă pe care călărea Peter Polter, cârmaciul. Deadly-gun fu uimit de extraordinara agerime a simţurilor apaşului.

După câtva timp, dintr-un tufiş ascuns vederii, apărură cei aşteptaţi. În frunte se afla Tieskou cu nepotul colonelului. Înapoia lor călărea timonierul, care, ca de obicei, avea mult de furcă cu calul lui. La urmă, veneau vânătorii Dick Hammerdull, Pitt Holbers şi Ben Cunning. Ceilalţi fuseseră lăsaţi la hide-spot pentru pază. Fiecare dintre ei avea unul sau mai mulţi catâri legaţi de căpestre, târându-i într-un şir lung. Animalele păreau încărcate cu greutate mare.

— Vedeţi cuibul din faţă? strigă Peter Polter. Cred în sfârşit că este San Francisco, oraş pe care nu-l cunosc din partea asta, pentru că nu l-am văzut decât de pe mare.

— Dacă vedem sau nu, e tot una, zise Hammerdull; dar Pitt Holbers, bătrânule coon, tu ce părere ai?

— Dacă tu crezi că este Frisco, dragă Dick, atunci nu am nimic împotrivă, am fost atacaţi de roşii, lângă apă şi apoi legaţi şi duşi în tabăra lor, nu credeam c-o să mai văd vreodată această regiune.

— Da, bătrână prăjină de ridicat pânzele! interveni cârmaciul. Dacă nu ar fi fost de faţă Peter Polter, timonierul, cu siguranţă că v-aţi fi pierdut scalpurile ce au şi chelie, aţi fi stat cuminţi în sânul lui Avraam. Ia uitaţi-vă spre babord! Mă las legat de camera maşinilor şi uns cu catran dacă acela nu este colonelul şi…

— Winnetu, apaşul! interveni Treskow, care dădu pinteni calului, astfel încât ajunse curând lângă cei numiţi.

— Slavă Domnului că aţi ajuns, strigă Deadly-gun. V-am aşteptat cum aşteaptă bizonul ploaia.

— Nu a mers prea repede, unchiule, răspunse Thieme. Am călătorit toată noaptea, uită-te la sărmanele noastre

animale; de abia se mai pot ţine pe picioare.
— Ce se aude, colonele? întrebă Treskow. I-aţi ajuns?
— Am venit cu o clipă mai târziu. Ne-au scăpat.
— Cum, când şi încotro? Deadly-gun povesti cele întâmplate.
— Aţi fost la poliţie? se interesă Treskow.
— Nu. Aceasta ar fi făcut să ne întârzie.
— Este drept. Nu există decât o singură cale: închiriem imediat un vapor şi plecăm în urmărirea corăbiei.
— Asta a fost şi părerea mea şi de aceea v-am aşteptat cu nerăbdare. Pentru a închiria un vapor, aveam nevoie de aurul adus cu voi, pentru a-l schimba în bani.
— Eu nu am prea multe speranţe, afirmă cârmaciul, spre surpriza tuturor.
— Cum aşa?
— N-am nevoie de vapor. Aceste vase sunt cele mai mizerabile din toate câte există pe lume. O corabie bună găseşte vânt totdeauna; dar un vas fumegător are nevoie de cărbuni, care nu se găsesc pretutindeni. Atunci, stă ancorat într-un port sau lâncezeşte în mijlocul mării, fără să se poată urni.
— Dar încărcăm o provizie suficientă de cărbuni.
— Dragă colonele, dumneata eşti un vânător bun, fără îndoială, dar marinar nu eşti. În primul rând, trebuie să găsim vaporul şi nu se ştie dacă există vreunul prin apropiere. Şi, după aceea, trebuie să ştiţi că aceşti yankei se tocmesc o zi întreagă până când îţi închiriază vasul.
— Dau imediat atât cât mi se va cere!
— Bine! Totuşi, mai trebuie încărcate provizii, muniţii şi cărbuni, pentru ca vaporul să poată ţine la o călătorie lungă. După aceea, vasul mai suferă o inspecţie generală, pentru a se vedea dacă, aşa încărcat cum este, poate să înfrunte marea, şi în felul acesta trec zile întregi, iar „L'Horrible” poate să înconjoare între timp America de Sud.
Ceilalţi tăceau.

— Nu ştiu dacă trebuie să ne îndoim de cele spuse de Peter Polter, îi dădu dreptate Treskow. Dacă stăm aici şi ne zgâim la mare, nu facem nimic. În orice caz, vasul este urmărit, aşa că avem o mângâiere. Să plecăm totuşi şi noi.

— Dar încotro?

Ceilalţi se uitară întrebători la cârmaci.

— Nu este chiar atât de uşor de stabilit itinerariul. Dacă „L'Horrible, are suficiente provizii, cu siguranţă că s-a îndreptat către Japonia sau Australia. Într-acolo, oceanul este liber. Dacă însă vasul nu are destule provizii, atunci s-a îndreptat spre sud, pentru a face escală în vreun port de pe coasta occidentală a Americii spre a se aproviziona cu cele necesare.

— Deci, avem o bază de plecare. Înainte.! încurajă Treskow pe camarazii săi.

Plecară spre Oakland, şi trecură cu un ponton golful. Ajunşi la San Francisco, colonelul vându tot aurul unei bănci.

— S-a făcut, spuse el. Fiecare dintre voi trebuie să primească partea ce i se cuvine. Dick Hammerdull avea cu totul altă părere.

— Dacă primim sau nu, e totuna, colonele; dar ce să fac eu cu hârtiile astea? Nu am nevoie de ele, pe când dumneavoastră aveţi. Pitt Holbers, bătrânule coon, ce părere ai? •

— Dacă tu crezi, Dick, să lăsăm hârtiile colonelului, n-am nimic împotrivă. O labă grasă de urs sau o halcă de bizon fripte pe un jăratec bun îmi sunt mai folositoare. Ţie nu, Ben Cunning?

— S-a făcut! exclamă acesta. Eu nu mănânc hârtie şi nici pe calul meu nu vreau să-l mănânc, hininini.

— Vă mulţumesc pentru hotărârea voastră, răspunse colonelul. Dar nu ştiu cum vor decurge evenimentele. Vă dau ce aveţi de primit, iar mie îmi rămâne destul. Dacă mai am nevoie, voi sunteţi lângă mine, bineînţeles dacă aveţi de gând să mă urmaţi pe mare.

— Dacă avem de gând sau nu, e totuna, colonele… Eu însă merg!

— Şi eu! interveni Holbers.

— Şi eu! strigă micul Ben.

— Vom vedea mai târziu, răspunse Deadly-gun, râzând. Deocamdată, să împărţim banii.

Fiecare dintre vânători băgă în buzunar ceea ce i se cuvenea. După aceea, ieşiră din clădirea băncii, încălecară şi se îndreptară spre port.

CAPITOLUL XXII Pe „Swallow”

În afară de corăbiile ancorate, nu erau în port decât • câteva vase cu aburi, greoaie vase de marfă. Toate steamurile mai uşoare părăsiseră portul, pentru a însoţi vasele de război care plecaseră în urmărirea lui „L'Horrible”. Numai cuirasatul rămăsese pe loc, căci comandantul lui se afla adormit pe uscat.

Poliţia reuşise să facă oarecare lumină în bezna evenimentelor întâmplate în noaptea trecută. Un locuitor de la parterul casei al cărei prim etaj era locuit de doamna de Voulettre se găsise întâmplător în grădină când trei oameni ieşiseră din casă cu un cufăr. De asemenea, fusese găsit şi birjarul care dusese pe cei trei şi cufărul până în port. Proprietarul colibei de pescari venise de bună-voie în poliţie, pentru a denunţa faptul că în noaptea trecută câteva bărci fuseseră trase la ţărm în apropierea colibei lui. Văzuse cum urcă în ele peste patruzeci de bărbaţi, al căror conducător, însoţit de alţi doi oameni, venise cu un cufăr mare şi răspunsese la somarea paznicului cu parola „Căpitan Caiman”.

Aceste declaraţii, puse în legătură cu cele cunoscute mai de mult, şi anume că secundul căpitanului Caiman fusese o femeie, cum şi în urma găsirii unor documente în locuinţa doamnei de Voulettre, determinară poliţia să aibă o părere exactă asupra celor petrecute şi a persoanelor implicate.

Toate acestea fură aflate de vânători pe chei, de la mulţimea adunată de ştirea că un căpitan de piraţi furase

din port un vas de război al Uniunii. Timonierul se uită cu o privire piezişă la vasele ce se mai aflau în radă.

— Ei? izbucni nerăbdător colonelul.

— Niciunul care să se potrivească dorinţei noastre. Butoaie de sare sau de peşte sărat, care în zece luni poate că parcurg două mile. Nici colo în depărtare…

Se opri. Probabil că voise să spună că nici în depărtare nu se mai vede vreun vas potrivit scopului lor, dar ochiul său căzuse pe un punct nevăzut de ceilalţi, fapt care îl făcuse să-şi întrerupă şirul vorbelor.

— În depărtare… Ce-i în depărtare? îl somă colonelul.

— Hm, să nu mi se spună Peter Polter dacă la orizont nu se zăreşte o pânză.

— Aşadar, aici în port nu găsim vreun vas potrivit?

— Niciunul. Aceste butoaie navighează ca broaştele ţestoase şi apoi nu vedeţi că descarcă mărfuri?

— Dar colo la câteva mile?

— Trebuie să mai aşteptăm. Poate că trece, poate să vină încoace. Să nu ne facem mari speranţe! Dacă este un vas de război, va pleca imediat în căutarea piratului, iar dacă este vas de comerţ, poate fi rechiziţionat de autorităţi tot pentru urmărire. În plus, s-ar putea ca stăpânii lui să nu ne ceară o sumă uriaşă.

— Totuşi, vom încerca. Este unica speranţă ce ne rămâne. Cât timp ar putea trece până ce vasul ajunge aici?

— O oră, poate chiar două, după cum este construit şi după cum este condus.

— Atunci, avem timp. Dacă găsim un vas, plecăm imediat pe mare; dacă nu găsim, aşteptăm rezultatul urmăririi. Numai după aceea ne hotărâm asupra celor ce vom avea de făcut. Dacă am fi ajuns cu zece minute mai devreme, am fi pus mâna pe ticăloşi. Deocamdată trebuie însă să ne punem caii la adăpost şi să căutăm un store, unde să ne schimbăm hainele astea zdrenţuite, cu o îmbrăcăminte mai bună!

Se duseră la un han, îşi legară animalele de stănoagă şi-şi potoliră foamea şi setea. Intrară apoi într-un store, unde

găsiră tot ce le trebuia. În felul acesta, trecu destul timp. Se înapoiară apoi în port, căutând cu privirile corabia pe care o văzuseră. Nu venise încă. Timonierul, când ajunse într-un loc unde avea vederea liberă asupra mării, se opri ca pironit şi scăpă un strigăt de uimire.

— Behold! Ce corabie! Intră în port ca un… Miile tonneres, sacre Dieu. Sfinte catarge! Un clipper cu tachelaj de schooner… Este „Swallow” ura! „Swallow” uraa! Uraa!

De bucurie, îşi strânse degetele mâinilor care îi pocniră ca nişte împuşcături. Apucă cu un braţ pe Hammerdull,- iar cu celălalt pe Holbers, şi începu să danseze cu ei, încât mulţimea privi ca pe urs grupul vânătorilor.

— Lasă-mă în pace, monstrule marin! Ce legătură avem noi cu „Swallow” al tău? încercă Hammerdul să scape.

— Ce legătură? Foarte multe legături, replică Peter Polter, dând drumul celor doi. „Swallow” este un vas de război, singurul superior lui „L'Horrible” în ce priveşte puterea pânzelor. Comandantul este locotenentul Walpole, pe care îl cunosc. O spun cu toată siguranţa, acum nu ne mai pot scăpa ticăloşii. Putem zice că am pus mâna pe ei!

Bucuria timonierului molipsi şi pe ceilalţi. Nu mai era nici o posibilitate să se înşele. Sub bordul vasului zăriră sculptura unei rândunici albastre, cu aripi aurite şi ascuţite. Locotenentul Walpole era un marinar iscusit şi îndrăzneţ, iar marinarii săi nişte oameni pe care se putea bizui, pentru că nu coborâse nici măcar o singură pânză, deşi corabia ajunsese la intrarea în port. Aplecată pe o parte, corabia cu ciocul ascuţit înainta cu o viteză de parcă ar fi fost mânată cu aburi. Iată, se zări un norişor de fum lângă turela superioară; bubuiră focurile de tun pentru salut. Din port i se răspunse. Apoi glasul puternic şi sonor al comandantului:

— Timonier, la babord!

Corabia descrise un arc scurt şi îndrăzneţ.

— Pânzele, băieţi! Jos!

Pânzele începură să coboare de pe catarge şi frânghii, strânse în suluri. Vasul se ridică cu prora din apă, apoi cu

pupa, se clătină de câteva ori pe o parte şi pe alta şi îşi făcu mai departe drum prin valurile portului.

— Ura, „Swallow”, ura! răsunară ovaţii din zeci de piepturi!

Toată lumea cunoştea această admirabilă corabie sau cel puţin auzise de ea. Aşa că toţi erau siguri că va pleca la vânătoare, împotriva piratului, care pusese în fierbere întreg San Francisco.

Doi bărbaţi în uniforme de marinari îşi făcură loc prin mulţime. Păreau mânioşi şi abătuţi. Unul avea galoane de locotenent, iar celălalt de timonier. Fără să întrebe pe cineva, săriră într-o barcă, desfăcură legătura de pe stâlpul din dig, apucară vâslele şi se îndreptară ca o săgeată către „Swallow”. Comandantul acestuia stătea rezemat de balustrada prorei şi se uita la cei ce veneau.

— Ahoi, locotenent Jenner, dumneata eşti? Unde este „L'Horrible”? întrebă el.

— Repede o frânghie sau o scară, sir, răspunse acesta. Trebuie să mă urc imediat pe bord. Li se azvârli o scară de frânghie, pe care se căţărară la bord.

— Perkins, timonierul meu! prezentă Jenner pe însoţitorul său. Sir, trebuie să-mi dai imediat vasul dumitale! izbucni el, cuprins de înfrigurare.

— Vasul meu? Cum… de ce?

— Trebuie să plec după „L'Horrible”.

— Trebuie… nu te înţeleg.

— Vasul meu a fost furat, răpit! Walpole se uită la el ca la un nebun.

— Iată o glumă ciudată, locotenente.

— Glumă? La dracu' cu gluma! Nu am poftă de glume! Otrăvit, torturat de medici, torturat de poliţie, insultat de autorităţile din port, toate astea nu înseamnă glumă!

— Vorbeşti în enigme, locotenente.

— Să vă povestesc atunci întâmplările…

Înfuriat la culme, cu vinele de pe frunte umflate, Jenner povesti parascovenia şi termină cu întrebarea:

— Cum am spus, trebuie să-mi dai vasul dumitale.
— Nu se poate, sir.
— Ce nu se poate? strigă Jenner, cu ochii scăpărători.
— Swallow” mi-a fost încredinţat, locotenente Jenner. Nu pot preda corabia decât conform unui ordin superior.
— Dar asta e ruşinos, e laş, e…
— Domnule locotenent!
La auzul acestui glas ameninţător, Jenner făcu câţiva paşi înapoi. Se strădui să-şi stăpânească mânia, în vreme ce Walpole continuă cu glas liniştit:
— Voi trece peste insulta adusă, căci mânia nu este un bun sfetnic. Cunoaşteţi legile şi regulamentele tot atât de bine ca mine şi ştiţi că nu pot încredinţa nimănui comanda vasului meu. Totuşi, fiţi liniştit. Voi pleca în urmărirea lui „L'Horrible”. Vreţi să mă însoţiţi?
— Dacă vreau? Trebuie să merg, chiar dacă ar urma să trec prin mii de iaduri!
— Bun! „L'Horrible” era bine aprovizionat?
— Pentru cel mult o săptămână.
— Atunci nu are altceva de făcut decât să plece către Acapulco. Pentru a ajunge la Guayaquil sau Lima, i-ar trebui provizii mai multe.
— Atunci îl vom ajunge repede. Chiar acum câteva zile am avut dovada că „Swallow” este superior lui „L'Horrible”. Ridicaţi ancora, sir. Înainte, înainte!
— Nu atât de grabnic, camarade! Prea multă grabă, de multe ori, poate să însemne ceva mai rău decât o treabă făcută cu linişte. Mai întâi am câteva afaceri de lichidat aici.
— Afaceri? Cine se mai poate gândi la afaceri într-o asemenea situaţie? Să ne avântăm pe mare imediat.
— Nu. Trebuie să cobor pe uscat, să iau ordine pentru urmărirea piraţilor. Totodată, nu am proviziile necesare, nici apă şi nici muniţii. Câte tunuri are „L'Horrible”?
— Opt pe fiecare parte, două la proră şi unul deasupra pupei.
— Da, îmi este superior ca guri de foc… Forster!

— Aici, sir! răspunse timonierul venind lângă comandant.

— Plec pe uscat să raportez superiorilor şi totodată să comand cele necesare urmăririi. Să trimiţi un om cu şalupa din faţă, care să ne aducă totul pe bord. Nu voi întârzia mai mult de o oră.

— Well, sir!

— Vă lipseşte ceva care ar trebui pe bord?

— Nu ştiu nimic, capt'n. Ştiu însă destul de bine că dumneavoastră vă gândiţi la toate! Walpole voia să se îndrepte din nou către Jenner, când unul dintre marinari raportă:

— O barcă la scara de frânghie, sir!

— Ce fel de barcă?

— O barcă civilă, sir!

— Cine se află în ea?

— Opt persoane, printre care se pare că se găseşte şi un indian. Căpitanul se apropie de balustradă, se uită în jos şi întrebă:

— Ce doriţi?

Treskow ceru voie în numele tuturor să urce la bord. Cererea le fu îndeplinită. Când ajunseră pe punte, Deadlygun explică de ce se găsea acolo. Deşi Walpole nu avea într-adevăr timp, ascultă povestirea şi apoi dădu satisfacţie rugăminţii celor veniţi de a participa la vânătoarea împotriva piraţilor. Erau opt persoane: colonelul, nepotul său, timonierul, Holbers, Hammerdull, Cunning, Winnetu şi Treskow.

— Vă va arăta chiar cârmaciul locurile unde veţi fi instalaţi, zise Walpole. Acum plec pe uscat, dar peste o oră, cel mai târziu, ridicăm ancora.

— Luaţi-mă şi pe mine, se rugă locotenentul Jenner. Aş putea să dau o mână de ajutor la aprovizionare, căci dacă rămân pe bord, mor de nerăbdare!

— Atunci, vino!

Cei doi se urcară în barca cu care venise Jenner şi luară doi marinari care începură să vâslească spre ţărm. De abia

se îndepărtaseră de vas însă, şi pe bordul acestuia se desfăşură o scenă veselă, dar şi mişcătoare. Peter Polter se îndreptase către timonier.

— Forster, John Forster, bătrânule swalker, am impresia că ai devenit cârmaci aici, strigă el. Cel întrebat se uită uimit la omul cu faţa arsă de soare şi barba neagră.

— John Forster!… Bătrân swalker!… Omul ăsta îmi cunoaşte numele, deşi eu nu ştiu cine este. Hei, cum te cheamă?

— Heigh-day, băieţaşul nu mai cunoaşte pe fostul său timonier, de la care a primit atâtea bobârnace şi… ei, drace! În acest timp se îndreptase către Perkins, pe care de abia acum îl vedea.

— Iar ăsta este maşter Perkins, sau cum naiba îl mai cheamă, omul pe care l-am întâlnit în Hoboken şi pe care lam adus pe „Swallow” şi care pentru a-mi mulţumi a făcut un chef la maica Dodd de am stat o zi întreagă sub masă! •

Şi Perkins se uită uimit la el. Nu era însă de mirare că nu mai putea fi cunoscut, căci viaţa în preerie îi schimbase mult chipul. Tot echipajul corăbiei era strâns acum în jurul lui, iar Peter trecea vesel de la unul la altul.

— Ia uite şi pe Plowis, pe Miller, pe Oldstone, pe Baldirigs cocoşatul, pe…

— Timonierul Polter! strigă atunci cineva, care ghicise în sfârşit cine este acest străin uriaş.

— Polter!… Polter!… Uraa! Peter Polter!… Uraa, sus cu el! Uraa, uraa.

Aşa ţipau, strigau şi urlau toţi; şaizeci de braţe se întinseră către el; fu prins din toate părţile şi ridicat în sus.

— Hol-la, hol-la, hol-la! începu unul, cu un glas puternic de bas; hol-la, hol-la, repetară ceilalţi, în tact. Tot grupul se puse în mişcare şi cu hol-la, hol-la, hol-la, omul fu purtat pe sus de mai multe ori jur împrejurul vasului.

Peter blestema, înjura şi zbiera; prin toate acestea, nu făcea altceva decât să se roage să fie lăsat jos; totul fu zadarnic, până când cârmaciul se aşează în mijlocul

grupului, îl prinse pe Peter În braţe şi îl ajută să se dea jos din mâinile celorlalţi, punându-l pe propriile lui picioare.

— Jos de pe tron, Peter Polter, şi vino în castel! Trebuie să ne povesteşti pe unde ai mai navigat, bătrânule rechin!

— Da, da, voi povesti, cum de nu, voi povesti tot; dar lăsaţi-mă odată liber, altfel mă sufoc, copii îndrăciţi! strigă el, dând cu braţele-i puternice în jur, încât marinarii zburară ca nişte copii neputincioşi. Tot în triumf, cu strigăte şi urale, fu condus până la proră, unde începu să povestească din cele trăite de el în ultima vreme. Prin acestea însă, serviciul pe vas nu avu nimic de suferit. Timonierul îndeplini toate ordinele primite şi trimise la diferite servicii pe mulţi dintre oamenii adunaţi în jurul lui Peter, deşi aceştia ar fi stat cu mai mult drag să-l asculte pe fostul timonier al corăbiei.

Vânătorii fuseseră martorii tăcuţi ai celor întâmplate. Se bucurau de triumful bravului marinar, pentru care prinseseră toţi dragoste, şi îşi făcură apoi loc pe punte cât mai comod cu putinţă, după împrejurări. Indianul nu mai fusese niciodată pe un vas. Se sprijinea pe puşcă, şi se uita cu ochi impasibili la obiectele ce-l înconjurau şi care îi erau atât de străine. Dar cine îl cunoştea, ştia că această nepăsare ascundea o uluitoare agerime, unită cu o atentă observaţie, astfel că era imposibil să-i fi scăpat cel mai mic amănunt de pe această uriaşă „Kanoe”…

CAPITOLUL XXIII Lupta cu piraţii.

Nu trecuse nici jumătate din ora pe care locotenentul o luase pentru a pune la punct aprovizionarea cu alimente şi muniţii, când de pe chei porniră mai multe bărci încărcate cu provizii, pentru corabie. Când se înapoie şi Walpole, opera era terminată, iar un vaporaş scotea nori de fum, fiind gata să remorcheze pe „Swallow” până afară din port.

Pentru manevră, căpitanul şi echipajul trebuiau să stea la posturile lor; când însă corabia ajunse în marea deschisă, iar vaporaşul îşi luă rămas bun şi pânzele fură ridicate, putură să mai stea puţin de vorbă. Ceea ce avuseseră de discutat cei doi locotenenţi, discutaseră cât timp fuseseră

împreună, în oraş, după provizii. Acum însă, Walpole se duse la cârmă, unde Peter Polter stătea lângă Forster.

— Dumneata eşti deci Peter Polter? întrebă el, cu o aură de mister în glas.

— Yes, sir, Peter Polter, răspunse cel întrebat, în poziţie reglementară de drepţi. Marinar pe vasul de război al Majestăţii Sale Britanice „Nelson” şi apoi cârmaci pe clipperul Statelor Unite „Swallow”…

— Iar acum cârmaci par honneur pe aceeaşi corabie, îl întrerupse locotenentul, zâmbindu-i cu bunăvoinţă.

— Capt'n! strigă Polter plin de bucurie şi îşi făcu curaj, pentru a ţine o cuvântare de mulţumire, când comandantul făcu un semn de apărare şi îl opri.

— Bine, bine, timoniere! Ce părere ai de direcţia pe care o fi luat-o „L'Horrible”?

Peter Polter observă că locotenentul îi pusese întrebarea pentru a-i examina priceperea navală. Polter se simţea complet în elementul său şi răspunse scurt, aşa cum se răspunde unui ofiţer:

— Din pricina lipsei de alimente, spre Acapulco.

— Îl vom ajunge până acolo?

— Da. Vântul este favorabil şi noi navigăm cu mai multe mile pe oră decât el.

— Vrei să împarţi cârma cu Forster?

— Bucuros.

— Atunci, priveşte bine busola şi harta, pentru a menţine direcţia bună!

Voia să se îndepărteze, dar fu oprit de o întrebare neaşteptată, pusă de Peter Polter.

— Spre Acapulco sau spre Guayaquil, sir?

— De ce Guayaquil?

— Pentru a-i întrece şi a-i ataca din faţă. Atunci vor fi ai noştri cu siguranţă, căci nu aşteaptă decât urmăritori din spate.

În ochii lui Walpole străluci un fulger.

— Timoniere, văd că eşti un om priceput. Ai dreptate şi-ţi voi urma fără zăbavă sfatul, deşi comandantul lui „L'Horrible” ar putea să se gândească la un moment dat să se îndepărteze către insulele Sandwich.

— Atunci, trebuie să încrucişăm pe ruta dinspre sud şi vest până când îi vom vedea.

— Este drept! Două grade mai spre vest, Forster. Voi ridica toate pânzele. Drumul meu duce mai departe către New York, aşa că mica întâmplare cu „L'Horrible” nu contează decât drept un incident. Vorbea atât de liniştit, încât, o călătorie pe la Capul Horn până la New York şi prinderea unui vas pirat părea să fie îndeletniciri de fiecare zi. După ce termină de vorbit cu cei doi timonieri, se îndreptă către grupul vânătorilor, cărora le ură încă o dată bun venit şi îi invită să-i arate şi lui locurile pe care le primiseră. Indianul părea că-l interesează în cel mai mare grad.

— Nu-i este dor lui Winnetu de patria apaşilor? îl întrebă cu o doză de respect şi emoţie în glas.

— Patria apaşului este lupta! răspunse acesta mândru.

— Lupta pe mare este mai grea decât sfada pe uscat.

— Căpetenia marelui kanoe nu va vedea pe Winnetu tremurând!

Walpole dădu din cap. Ştia că indianul spusese adevărul. Înfrigurarea pe care o adusese ziua aceea începu să scadă odată cu trecerea zilei şi viaţa pe bordâncepu să devină cea obişnuită. Trecu zi după zi; una semăna atât de mult cu cealaltă, încât vânătorii obişnuiţi cu nemărginita libertate a preeriei simţeau că lâncezesc şi că se plictisesc.

Latitudinea pe care se afla Acapulco fusese depăşită de o zi şi Walpole porunci să se schimbe direcţia corăbiei, astfel încât să poată fi supravegheată atât ruta către Guayaquil cât şi către insulele Sandwich. O briză destul de puternică îi întâmpinase în această regiune, iar soarele se cufundă în mare, între doi nori mici, întunecaţi.

— Mâine vom avea o mână bună de vânt. capt'n, spuse Peter Polter lui Walpole, când acesta trecu pe lângă cârmă.

— Ar fi bine pentru noi, în caz că dăm peste piraţi. Vasul lor nu ar putea fi manevrat pe furtună cu aceeaşi uşurinţă cu care va fi manevrat al nostru.

— Pânză la orizont! răsună atunci glasul sentinelei din vârful catargului.

— Unde?

— Nord-est, spre nord.

În clipa următoare, locotenentul era sus pe catarg şi luă luneta din mâna marinarului pentru a observa şi el mai bine vasul anunţat. După aceea, se coborî cu vizibilă grabă până pe punte, unde îl aştepta Jenner.

— La frânghiile pânzelor! ordonă el.

— Cine este? întrebă Jenner.

— Nu se poate vedea prea bine, dar se cunoaşte în orice caz că este o corabie cu trei catarge, ca „L'Horrible”. Vasul nostru este mai mic şi ne-am aflat până acum sub strălucirea soarelui, aşa că nu am putut fi văzuţi. Voi schimba pânzele.

— Cum? Walpole zâmbi.

— O mică invenţie a mea, care dă posibilitatea vasului să rămână aproape invizibil când se găseşte la o depărtare mai mare. Sus la vergi!

Ca nişte pisici, marinarii se căţărară până la pânzele vergelor.

— Luaţi cele trei pânze superioare şi pânza de la proră!

Ordinul fu îndeplinit cât ai bate din palme. Vasul înainta acum cu viteză înjumătăţită.

— Pânzele negre! Fiţi atenţi!

Câteva pânze întunecate fură pregătite pe bord.

— Schimbaţi pânzele principale de la cele trei catarge.

După câteva minute, pânzele întunecate se găseau în locul celor strălucitoare. „Swallow” era acum invizibil pentru vasul care se apropia.

— Timonier, către sud-vest!

„Swallow” trecu încet în faţa celuilalt vas. Echipajul se strânsese pe punte. Walpole se urcă însă din nou pe catarg,

pentru a observa. Trecu mai bine de o jumătate de oră şi întunericul se lăsase între timp până când căpitanul coborî din nou. Faţa lui arăta că este cât se poate de mulţumit.

— Toţi oamenii pe punte!

De fapt, comanda aceasta se dovedi inutilă, căci toţi oamenii se aflau în jurul lui.

— Băieţi, este „L'Horrible”! Fiţi atenţi la ceea ce vă spun!

Plini de curiozitate şi nerăbdare, se strânseră toţi mai aproape.

— Voi evita lupta bord contra bord. Ştiu că niciunul dintre voi nu se teme, dar vreau să pun mâna pe vas fără stricăciuni. Căpitanul Caiman s-a pus singur în afara legilor şi va fi tratat ca hoţ. Vom cuceri pe „L'Horrible” prin viclenie.

— Ay, ay capt'n, aşa este bine!

— Este lună nouă, aşa că marea rămâne întunecată. Vom naviga numai cu pânza principală, astfel că cei de dincolo vor socoti că ne aflăm în primejdie şi vor crede că au făcut o captură bună.

— Aşa este! răsunară glasurile tuturor, în semn de aprobare.

— Înainte de a veni lângă noi, ne coborâm toţi în bărci, pe corabie rămânând doar timonierul cu şase oameni. Noi ceilalţi vâslim până lângă cealaltă corabie şi, în vreme ce oamenii de dincolo vor fi adunaţi la proră pentru a începe atacul împotriva presupusului nostru vas pe cale să naufragieze, noi ne urcăm pe punte, pe la pupă. Acum, pregătiţi-vă!

În vreme ce „Swallow” naviga încet printre valuri, „L'Horrible” înainta cu viteza lui obişnuită. Se făcuse noapte, nici o pânză nu le ieşise încă în cale şi echipajul se simţea absolut sigur.

Căpitanul piraţilor tocmai avusese o convorbire cu prizoniera sa, inutilă ca şi până acum, şi se pregătea să se ducă la culcare, când auzi o bubuitură de tun dintr-o

depărtare nu prea mare. Se urcă repede pe punte. În curând se auzi o a doua lovitură, urmată de o a treia.

— Semnal de alarmă, capt'n! zise Tom-lunganul, care se afla în apropiere.

— Dacă ar fi în urma noastră, s-ar putea să fie o viclenie de război, dar deoarece vasul se află înainte, acest lucru este imposibil. Probabil că este vorba de vreun vas pe cale să naufragieze, şi, desigur că vasul nu mai are catarge, căci altfel l-am fi văzut în cursul serii. Tunar, o rachetă şi trei lovituri.

Racheta se ridică în văzduh şi loviturile de tun bubuiră. Celălalt, vas răspunse cu focurile de alarmă.

— Să ne apropiem mai mult, Tom; va fi o pradă bună şi nimic altceva.

După aceea, luă o lunetă de noapte şi începu să cerceteze orizontul în partea dinspre care se auziseră bubuiturile.

— Exact, se află acolo! reluă el, arătând cu mâna. Vasul are numai o singură pânză. Vântul bate puţin pieziş, dar vom cârmi pentru a putea vorbi cu cei de dincolo!

Dădu poruncile necesare; pânzele căzură; corabia făcu un cerc şi ajunse la o mică depărtare de,Swallow”.

— Ahoi, ce vas este? răsună o întrebare de dincolo.

Între timp, aproape tot echipajul lui „L'Horrible” se adunase la babord.

— Crucişător nord-american. Dar dincolo, ce vas este?

— Cliperul nord-american „Swallow”, locotenent Walpole răsună atunci un glas de la pupa vasului, în loc să vină de pe bordul lui „Swallow”.

O salvă de focuri bine ţintită răsună în mijlocul piraţilor şi apoi un şir de chipuri întunecate se prăbuşiră asupra lor, care nu se aşteptaseră la nici un atac şi nu erau deloc pregătiţi de luptă sau înarmaţi. Planul lui Walpole reuşise pe deplin.

Numai o singură persoană observase apropierea bărcilor: Miss Admiral. De abia închisese căpitanul uşa în urma lui, când ea se ridică, deşi cu mare greutate şi cu dureri de

nespus se apropie de peretele cabinei, unde descoperise un cui lung ascuţit. De multe nopţi se ocupasede propria ei evadare, frecând legăturile de vârful cuiului, sperând că în seara aceasta legăturile Vor fi rupte total. Era în plină activitate când bubuiră cele trei lovituri de alarmă; imediat după aceea auzi fâşâitul unor bărci prin apă, bărci care păreau că se apropie de corabie.

Ce se întâmpla? Un atac? O luptă? Salvarea naufragiaţilor? Oricare din aceste presupuneri putea fi adevărată. După cinci minute de încordări extraordinare, Miss Admiral era din nou cu mâinile libere; dar atunci răsunară pe punte pocnete de revolver şi zgomotul luptelor corp la corp. Nu se întrebă ce se întâmplă. Ştia doar atât: Căpitanul Caiman era încă sus. Cu o lovitură puternică dărâmă uşa cabinei şi luă de pe peretele de alături toate armele de care avea nevoie, pentru a fi gata pentru orice eventualitate. După aceea, aruncă o privire cercetătoare prin ferestruica dinspre pupă, pe apă. Trei bărci erau legate de o frânghie.

— Atac! murmură ea. Dar de cine am fost atacaţi? Ah, dar acum vine pedeapsa! „L'Horrible” este pierdut din nou şi chiar eu voi da pe căpitan cuţitului. Nu au ajuns încă la prizonieri! îi voi elibera şi apoi voi fugi. Ne găsim acum, probabil, pe latitudinea portului Acapulco. Dacă ajung neobservată la o barcă, peste două zile sunt pe uscat!

Într-un colţ al cabinei se găsea un mic geamantan de mână. Luă un pachet plin cu biscuiţi şi două sticle cu limonadă, aflate pe o masă; după aceea deschise sertarul secret, luă comoara de acolo şi o ascunse în geamantan. Numai după aceea se strecură până la înălţimea ferestrei, pentru a observa mai bine care este situaţia. Piraţii fuseseră respinşi către pupă şi trebuiau să se predea dintr-o clipă într-alta.

Se strecură din nou sub punte, intră în sala centrală şi învârti cârligele care închideau uşa cabinei prizonierilor.

— Sunteţi treji? întrebă ea pe foştii membri ai echipajului de pe „L'Horrible”, acum ţinuţi prizonieri aici de piraţi.

— Da, da. Ce se petrece sus?

— Piraţii au fost atacaţi. Sunteţi legaţi?

— Nu.

— Atunci, plecaţi repede sus. pentru a vă face datoria! Dar, staţi: dacă mai găsiţi în viaţă pe căpitanul Caiman, spuneţi-i că i-a trimis salutări „Miss Admiral”!

După aceea, se înapoie repede în cabină, luă geamantanul şi se urcă pe bord, de unde ajunse neobservată până la scara de frânghie. Cu o mână pe mânerul geamantanului, tocmai voia să apuce cu cealaltă mână frânghia scării, când fu prinsă de umăr. Peter Polter o văzuse şi o pironise lângă balustradă.

— Stai, puştiule! strigă el. Unde vrei să navighezi cu cufăraşul ăsta? Mai rămâi un pic pe loc!

Fata nu-i răspunse, luptându-se însă din toate puterile să scape, strădanie de altfel zadarnică. Nimeni nu se putea opune puterii lui de uriaş. O ţinu aşa pironită, până când câţiva camarazi îi veniră în ajutor şi Miss Admiral fu legată. Căpitanul piraţilor fusese surprins de atac, dar se reculesese imediat.

— Repede la mine! strigă el. sărind către catargul principal, pentru a apuca o poziţie mai favorabilă. Câţiva dintre oamenii lui îl urmară.

— Cine are arme să rămână pe loc şi să reziste! Ceilalţi să coboare în interiorul vasului şi să ia armele ce se mai găsesc acolo.

Era singura cale de scăpare a piraţilor. În vreme ce câţiva, asupra cărora exista din întâmplare vreo armă, se aruncară asupra năvălitorilor, ceilalţi se repeziră în fundul corăbiei şi se înapoiară cât ai clipi din ochi cu pumnale şi securi. Deşi primul atac se soldase cu multe jertfe, piraţii erau încă superiori numericeşte oamenilor de pe „Svallow”; atunci, se încinse o luptă, care era cu atât mai îngrozitoare, cu cât nimeni nu vedea mai departe de un pas.

— Aduceţi facle! urlă Caiman.

Şi această poruncă fu îndeplinită. Dar de abia se răspândi lumina tremurătoare asupra scenei sângeroase când căpitanul Caiman făcu un pas înapoi, ca şi cum ar fi văzut un strigoi.

La câţiva paşi de el, Tom-lunganul, cu pistolul în mână, încercase să-l oprească pe un indian. Glonţul din revolverul acestuia a întârziat pentru că Winnetu i-a implântat adânc cuţitul în piept. Tom s-a agăţat de el horcăind, iar privirile lui Caiman şi ale lui Winnetu se încrucişară, între ei nu se mai găsea în viaţă nimeni. Fără milă, cu tomahawkul în dreapta şi cu cuţitul de scalpat în stânga, îl ameninţa Winnetu, apaşul, iar alături de el flutura părul ca o coamă al lui Deadly-gun.

— Şarpele-alb îşi va vărsa veninul! strigă primul, aruncând la o parte pe Tom-lunganul ce se rostogoli fără suflare, înşfăcându-l pe pirat de gât.

Acesta voi să scape de duşmanul său, dar nu reuşi; dimpotrivă, fu apucat şi de colonel şi la câteva secunde îl ferecă în legături durabile.

Atacul se dezlănţuise asupra piraţilor ca un coşmar de neocolit şi plin de groază. Surpriza îi paralizase în parte, iar căderea comandantului le smulse şi ultimul rest de rezistenţă.

În clipa aceea se deschise uşa dinspre interiorul corăbiei, şi apărură prizonierii echipajului de pe,L'Horrible'. Primul om văzut de aceşti marinari fu locotenentul Jenner.

— Ura, locotenentul Jenner, uraa! Pe ticăloşi! Fiecare apucă o armă din apropiere, la nevoie făcând din orice alt obiect o armă; piraţii se găseau acum între două focuri. Şansele de rezistenţă scădeau considerabil. În mijlocul corsarilor luptau strălucit doi oameni, stând spate la spate. Cine se apropia de ei era un om mort. Era cunoscutul sandwich Dick Hammerdull şi Pitt Holbers. Cel lung întoarse atunci capul într-o parte, pentru a putea fi auzit de celălalt şi spuse:

— Dick, dacă tu crezi că în colţul acela se află ticălosul căruia i se spune Pieter Woolf, eu nu am nimic împotrivă.

— Pieter… blestemat nume! Niciodată nu am să ajung să-l rostesc! Unde este?

— Colo. lângă tulpina pomului căruia oamenii aceştia ciudaţi îi spun catarg.

— Catarg sau nu, e totuna. Vino, bătrânule coon, să-l prindem în viaţă.

Încă o persoană observase pe Letrier, şi anume Peter Polter, timonierul. Acesta aruncase Cuţitul, revolverul şi securea şi apucase o lopată, care i se potrivea de minune în mână. Cu fiecare lovitură, întindea un pirat, pe scândurile punţii. În felul acesta făcuse o spărtură destul de adâncă în rândul piraţilor, până când văzu pe Mare Letrier. În clipa următoare, era lângă el.

— Miile tonnerres, Mare! Mă cunoşti, ticălosule? strigă el.

Cel întrebat lăsă mâna să-i cadă ca paralizată pe lângă corp şi se îngălbeni ca un cadavru, când văzu cine este adversarul său.

— Vino încoace, flăcăiaşule! Vreau să-ţi spun cât a bătut ceasul! Îl prinse el de grumaz şi de coapse şi, ridicându-l deasupra capului, îl aruncă cu putere în catargul principal, în jurul căruia continua încă lupta; catargul trosni, iar omul se prăbuşi zdrobit. Cei doi vânători veniră prea târziu.

Piraţii văzură în sfârşit că nu mai există nici cea mai mică speranţă pentru ei şi depuseră armele, deşi ştiau prea bine că nu se pot aştepta la iertare sau milă din partea judecătorilor.

Un „ura” scos din mai multe piepturi răsună pe bord. „Swallow” răspunse cu trei lovituri de tun. Corabia adăugase o nouă faptă de arme în cartea sa de aur…

CAPITOLUL XXV.

O glorioasă ispravă navală.

Şi iată-ne din nou în saloon, la maica Dodd, în Hoboken. Buna şi brava femeie era mereu aceeaşi. Dacă se schimbase ceva, apoi acea schimbare nu era decât în legătură cu

volumul corpului său, care mai căpătase câţiva centimetri în circumferinţă. Era târziu după-amiază, şi în cârciumă se adunaseră destui clienţi. Conversaţia generală era în legătură cu ştirile politice şi de război ale zilei. Norocul, pe care sudiştii îl avuseseră până acum, îşi schimbase faţa. Fiecare succes înregistrat pe câmpurile de bătălie era primit cu urale de cei care atât în gândurile lor cât şi în părerile lor politice erau cu totul de acord cu preşedintele Abraham Lincoln. Uşa cârciumii se deschise larg. Câţiva marinari intrară cu zgomot, astfel încât atraseră atenţia tuturor asupra lor.:- Hei, marinari, vreţi să auziţi o noutate importantă? întrebă unul dintre ei, trântind pumnul în masă pentru a atrage atenţia.

— Ce este?… Ce s-a întâmplat?… Dă-i drumul! Povesteşte! se auzi din toate părţile.

— Ce este sau, mai bine zis ce a fost? Hei, o luptă navală, o ciocnire cum nu s-a mai văzut de multă vreme.

— O luptă navală! O ciocnire! Unde… când… cum… Între cine…?

— Nu ştiu ziua, dar în orice caz foarte curând.

— Şi între cine?

— Ei, ia ghiciţi.

— Între noi şi rebeli! strigă unul.

Izbucniră toţi în râs. Noul sosit râse şi el şi strigă:

— Trebuie să fii tare deştept dacă ai ghicit un lucru atât de greu! Că lupta a fost între noi şi sudişti, aceasta e limpede ca apa mării. Dar cum se numesc vasele? Iată unde ar trebui să fie pusă la încercare înţelepciunea ta.

— Ce vas a fost? Şi ce vas al sudiştilor a luat parte? Cine a învins? răsunară întrebările din mai multe locuri.

— Vasul sudist a fost „Florida”, vasul acela cu pinten, care acostează şi împunge corăbiile noastre. – „Florida”, copii! îl întrerupse maica Dodd, făcându-şi drum cu braţele grase printre oaspeţi, pentru a ajunge mai aproape de cel ce povestea. – „Florida” este cel mai nou, cel mai puternic şi cel mai mare vas al sudiştilor. Nimeni nu-i poate rezista

pintenului său diavolesc. Este construit numai din fier. Cine ar îndrăzni să atace acest monstru asasin…?!

— Hm, cine? Un mic locotenent, cu un vas tot atât de mic. vas care nu este decât un Clipper şi care avea în spate o călătorie obositoare, pe la Capul Horn. Este vorba de „Swallow”, corabia locotenentului Walpole. – „Swallow”… locotenent Walpole?… Imposibil! împotriva „Floridei” nu rezistă nici zece vase de linie, aşa că nu văd cum un clipper, ar fi putut ataca un asemenea uriaş, sări unul.

— Stop! interveni maica Dodd. Termină odată cu cliipperu'l tău, căci nu te pricepi la nimic! Eu cunosc şi pe „Swallow” şi pe Walpole, amândoi fac mai mult decât toate cele zece vase de linie ale tale. Dar „Swallow” ştiam că este în apele Californiei?!

— A fost, a fost, însă a primit ordin să se înapoieze în New York pe la Capul Horn. Trebuie să fie un vas cu mult curaj şi multă îndrăzneală. Cu siguranţă aţi auzit toţi ce s-a întâmplat cu „L'Horrible”, pe care căpitanul Caiiman îl furase din rada portului San Francisco şi pe care Walpole l-a recucerit atât de spectaculos. Atât „Swallow” cât şi „L'Horrible” au plecat apoi împreună spre sud, au ocolit Capul Horn şi s-au urcat spre nord de-a lungul Braziliei, până în regiunea Chariestown, unde au dat peste „Florida”, vas care a început imediat vânătoarea acestor două corăbii. Walpole comanda ambele corăbii. El a trimis pe „L'Horrible”, mai departe, ca să lase impresia că fuge, în vreme ce „Swallow” a lăsat pânzele în jos, astfel încât dădea impresia că era atât de avariat de furtună, încât nu mai poate naviga şi va fi o pradă uşoară pentru „Florida”.

— Mare viclean este acest Walpole! oftă maica Dodd.

— Mai departe, mai departe! îl rugă să povestească.

— Vasul de război al sudiştilor s-a lăsat ca fraierul păcălit şi a urmărit pe „Swallow” până în regiunea bancurilor de nisip de la Blacki'oll. Acolo, Walpole a ridicat din nou pânzele, a chemat pe „L'Horible” şi a început un bombardament, să te ţii, asupra colosului de fier, care a

încercat să manevreze, dar s-a împotmolit în nisip. Apa fiind destul de adâncă pentru o corabie uşoară, dar nu pentru un vas greu de război. Una dintre primele lovituri a smuls oirnia vasului cu pinten. A fost apoi acostat şi S-a desfăşurat o luptă crâncenă. Acum, „Florida” se odihneşte pe fundul apei, în vreme ce celelalte două vase au părăsit locul şi pot arunca ancora aici în orice clipă.

— Aproape de necrezut. De unde ştii toate acestea?

— Am auzit la amiralitate, unde cu siguranţă că s-ar fi aflat mai de mult ştirea, dacă liniile telegrafului nu ar fi fost distruse de rebeli.

— La amiralitate? Atunci trebuie să fie absolut adevărat, îmi pare foarte bine, mai ales pentru sărmanul Jenner de la „L'Horrible”, care a reuşit să şteargă umilinţa provocată lui de către căpitanul Caiman.

— Da, este o veste care îţi umple inima de bucurie şi sufletul de mândrie, interveni cârciumăreasa. Ascultaţi, băieţi, vă voi da la fiecare câte o sticlă de bere gratis; de altfel, puteţi să beţi cât vreţi, căci vă mai pun la dispoziţie şi un butoiaş de bere. Beţi pentru Statele Unite, pentru preşedinte, pentru „Swallow” şi… şi… şi…

— Şi pentru maica Dodd! strigă unul, ridicând paharul.

— Trăiască „maica Dodd! răspunseră toţi din toate colţurile sălii.

— Trăiască maica Dodd, vivat, bătrână şalupă, se auzi un glas tunător de bas, din pragul uşii.

Toţi îşi îndreptară privirile spre omul care avea plămânii atât de puternici. De-abia îl văzu hangiţa, că se şi repezi spre el cu braţele deschise şi cu un strigăt de plăcută surpriză:

— Peter, Peter Polter, fii de o mie de ori bine venit în Hoboken! De unde ai ajuns aci, bătrâne lup de mare, din west?

— Da, de o mie de ori să fiu bine venit în Hoboken! răspunse acesta. Vino; vreau să te strâng încă o dată în braţele mele; dă-mi şi un pupic. Halte-lă, heigh-day! Hei,

lăsaţi-mă odată, oameni, să ajung la ea! Vino la pieptul meu, mon bijou!

Aruncă la o parte pe cei ce stăteau în faţa lui, apucă hangiţa de talia ei voluminoasă, o ridică nu fără oarecare greutate până la el şi o pupă răsunător pe obraji.

Femeia îndură dovezile de dragoste, fără să crâcnească, jovială, deşi erau atâţia martori, ca şi cum o asemenea explozie de bucurie ar fi fost ceva obişnuit şi normal. Apoi repetă întrebarea rămasă fără răspuns.

— De unde? Ei, de unde aş putea veni, dacă nu de pe „Swallow” şi dinspre Capul Horn?

— De pe „Swallow”? răsunară cuvintele de pe buzele tuturor.

— Da, chiar dacă vă place sau nu vă place!

— Aşadar, eraţi pe vas când s-a dat lupta cu „Florida”?

— Se înţelege! Sau nu cumva credeţi că lui Peter Polter timonierul i-ar fi fost frică de „Florida”?

— Povestiţi, maşter, povestiţi. Deci eraţi pe corabie? A venit sau…

— Stop! Vă ţâşnesc întrebările din gură ca apa din pompă şi ca uneltele ucenicului de bord când este biciuit. Vreau să-mi pun mai întâi pânzele în ordine. Eu sunt Peter Polter, fost marinar pe vasul de război al Maiestăţii Sale Britanice „Nelson”, apoi timonier pe clipperul Statelor Unite „Swallow” şi după aceea poliţist adjunct în preerie, ca să devin din nou timonier şi încă par honneur pe „Swallow', iar acum.

— Bine. bine, dragă Peter! îl întrerupse maica Dodd. Pentru asta mai avem vreme şi mai târziu. În primul rând îţi voi pune câteva întrebări, mai importante decât orice. Ce s-a întâmplat cu oamenii care erau cu tine? Unde se află acum? Ce este cu Thieme, Henric Mertens şi Pieter Woolf? Ce este cu „L'Horrible” şi căpitanul Caiman? După câte ştiu voi toţi îi căutaţi pe aceştia în vest şi iată că acum aud că tu vii de pe mare şi încă de pe „Swallow”. Ai întâlnit pe Deadly-gun sau cum îl mai cheamă şi este într-adevăr unchiul

căutat? Ce este cu poliţistul? Şi În ce regiune i-ai părăsit şi…

— Termină odată, bătrână nimfă a mării! strigă timonierul, râzândMi se pare că şirul tău de întrebări nu-ţi va tăia răsuflarea niciodată, aşa că ai mai putea continua o oră. Adu-mi o cană plină, căci altfel nu primeşti nici un răspuns! Mai înainte însă, vreau să povestesc acestor gentlemeni ceea ce s-a întâmplat cu „Florida”. Povestea cealaltă nu este pentru oricine, aşa că o vei putea auzi în camera ta de suflet.

— Nu primeşti nici un strop de băutură dacă nu-mi spui cel puţin câteva lucruri care mă interesează.

— Eşti curiozitatea întruchipată! Atunci întreabă, dar cât mai concis.

— Thieme! Unde este?

— Pe „Swallow”.

— Poliţistul?

— Pe „Swallow”.

— Căpitanul Caiman?

— Pe „Swallow”, prizonier.

— Mare veninosul?

— Tot aşa.

— Unchiul Deadly-gun?

— Şi el, tot acolo.

— Locotenentul Walpole?

— De asemeni, dar rănit.

— Rănit? Dumnezeule, sper că nu…

— Ohohoho! O pereche de alice şi nimic mai mult; va trebui să ceară concediu pentru câtva timp. A fost niţeluş cam cald pe „Florida”, dar dincolo, în preeria blestemată, am avut multe de făcut şi de desfăcut. De exemplu, calul meu, mârţoaga, era un adevărat demon, un balaur al necuratului şi nici astăzi nu pot să spun dacă mai am vreun os întreg în mine sau le-am pierdut în timpul călătoriei… Dar, mi se părea că vrei să-mi pui şi alte întrebări!

— Unde este „Swallovv”?

— Încrucişează cu vânt potrivnic în afară, dar destul de aproapeForster stă la cârmă. Între timp, căpitanul şi cu mine am venit cu un vaporaş cu aburi, el s-a dus să-şi facă raportul, iar eu am venit aici să-l aştept.

— Îl aştepţi aici? Aici la mine? Va veni aici şi va sta de vorbă cu tine, poate şi cu mine, maica Dodd?

— Se înţelege! Un marinar cumsecade vine în primul rând la salloon, la maica Dodd, când aruncă ancora la New York. Şi, peste o oră, când,Swallow" va fi în port, vor veni şi ceilalţi, Pitt Holbers…

— Pitt Holb.-

— Dick Hammerdull…

— Dick Hammerd.- – Colonelul Deadly-gun.

— Colonelul Deadly…

— Thieme, Treskow, micul Ben Cunning, Winnetu apaşul, şi…

— Winnetu, a…

Numele acestuia rămase pironit în gura bunei cârciumărese, atât de uimită era de vizita unor oameni atât de însemnaţi. Imediat însă îşi dădu seama, şi începu să-şi facă datoriile ei de gazdă.

— Apaşul! termină ea numele indianului, într-un adevărat strigăt de bucurieEu stau de vorbă şi lenevesc, iar peste o oră voi avea de servit gentlemeni atât de însemnaţi! Plec, alerg, zbor, Peter, pentru a pune la punct toate pregătirile. Între timp, povesteşte oamenilor de aici ceea ce s-a întâmplat cu,Florida'„, înainte de a ajunge pe fundul apei.

Da, aşa voi face, dar mai înainte îngrijeşte-te să am ceva în cana aceasta, căci o luptă navală s-a dus pe mare, unde e lichid mult, ea trebuie păstrată umedă chiar în povestire!

— Nici o grijă, cârmaciule! îl linişti crâşmăriţa. Vei fi în curând inundat!

— Bun, foarte bine! Aşadar, ascultaţi, oamenilor, cum s-a petrecut cu „Florida". Lăsaserăm de mult în urmă ecuatorul şi Antilele şi ne apropiam de Charlestown. Evident că ne ţineam cât mai departe de uscat, căci Charlestown aparţine

Statelor de sud, care trimit crucişătoarele şi vasele lor puternice pentru a prinde vasele nordiştilor.

— Era şi „L'Horrible”?

— Bineînţeles. Ne urmărise tot timpul, de când fusese eliberat, dar aceasta silise pe „Swallow” să nu ridice toate pânzele căci altfel ar fi avut viteză prea mare şi l-ar fi întrecut cu mult pe „L'Horrible”. Aşa am ajuns nevăzuţi până dincoace de Charlestown, socotind atunci că ne putem apropia ceva mai mult de coastă.

— Şi atunci aţi dat peste „Florida”!

— Aşteaptă, greenhornule! Deci, cum spuneam: într-o dimineaţă mă aflam la cârmă, trebuie să ştiţi că primisem de la căpitan postul de cârmaci par honneur, cum de altfel v-am mai spus şi tocmai mă gândeam la maica Dodd şi bucuria pe care o voi avea şi o va avea şi ea când mă voi găsi din nou aici. Navigam deci liniştiţi, urmaţi de „L'Horrible”, care avea toate pânzele ridicate, în vreme ce noi nu aveam decât pânzele de la bază. Atunci, omul de pază din vârful catargului strigă:

— Fum la nord-est!”

Vă puteţi închipui cum s-au adunat oamenii pe bord, căci cu un vapor, când poartă un pavilion duşman, nu este de glumit. Căpitanul se căţără şi el în vârful catargului şi întinse luneta; apoi clătină din cap, coborî şi făcu semnale lui „L'Horrible” să se apropie pentru a se putea înţelege prin vorbă cu comandantul lui. Când Vasul veni destul de aproape el strigă dincolo:

— Văzut vaporul, locotenente!” – „Ay, sir!”

— Ce vas ar putea fi?”

— Nu ştiu”, răspunse locotenentul Jenner. „Vasul nu are nici catarge şi nici pavilionul ridicat; de abia se vede din apă, aşa că trebuie să fie foarte greu, sir”.

— Probabil că este unul dintre vasele cu pinten ale sudiştilor. Vrei să te retragi din calea lui?” – „Fac ceea ce vei face şi dumneata”.

— Bun. Să ne uităm ceva mai de aproape la el!” – „Well, sir. Dar noi suntem de zece ori mai slabi”. – „Mai slabi, dar mai rapizi. Cine comandă?” – „Dumneata”.

— Mulţumesc! Ne apropiem de el. Dacă ridică pavilionul duşman, atunci navighezi repede prin faţa lui spre largul mariiEu voi avea grijă să se ţină după mine şi îl duc până la bancurile de nisip. Când se va împotmoli, vii spre el şi îi dai să guste câteva ghiulele zdravene!”

— Well, well! Altceva?”

— Nimic!”

După aceea, noi ridicarăm pânzele mari, dar am coborât pe toate celelalte, împreună cu vergele, astfel încât corabia noastră părea că este avariată din pricina furtunii şi nu ne putem mişca decât cu greutate. Lăsarăm monstrul să se apropie până la distanţa de tras. Gigantul dă semnalul pentru ridicarea pavilionului; noi ridicăm pavilionul cu stele şi dungi, iar el ridică basmaua Statelor de sud. Era noul vas de luptă „Florida”, cu blindaj dublu şi cu un pinten de atacat vasele, cu care poate să trimită pe fundul mării cea mai bună fregată.

— Şi aţi îndrăznit să vă măsuraţi cu el?

— Pshaw, eu sunt Peter Polter şi m-am bătut cu ogellallahi! De ce să mă tem atunci de un butoi de tablă? Un vas de lemn, bine construit, este mai bun decât un cufăr de fier, din care nici cel puţin nu poţi să-ţi ciopleşti o scobitoare cum se cade. Aşa spunea bunul nostru amiral Farragut. Monstrul ne porunceşte să ne predăm, dar noi râdem şi plecăm mai departe sub obuzele lui. El se îndreptă atunci către noi, pentru a înfige pintenul în lemnăria noastră; eu învârtesc cârma şi evităm lovitura; el ne atacă din nou; eu îl evit din nou; mergem aşa din atac în atac şi din apărare în apărare până când monstrul începe să se încălzească şi să-şi piardă capul. Ghiulelele lui nu ne-au făcut nimic, toate trecând pe deasupra noastră. Monstrul nu mai este atent la nimic, ci ne urmăreşte mereu până în apropierea coastei, unde dă peste un banc de nisip şi se împotmoleşte; noi însă

trecem mai departe, pentru că adâncimea este destul de mare pentru corabia noastră.

— Bravo! Trăiască „Swallow!

— Da, copii, trăiască! Acum, beţi!

După ce trase şi el o înghiţitură zdravănă, ce se prelinse pe gâtul său cât o prăpastie, astfel încât sorbi tot până în fundul cănii, continuă:

— După aceea, ne apropiem de el şi, în vreme ce oamenii lui se aflau pe bord, noi tragem o lovitură cu care îi smulgem cârma, astfel încât era pierdut pentru veşnicie. După aceea a venit şi „L'Horrible”. „Florida” nu se mai poate apăra. Stă rănită pe nisipApa începe să pătrundă în camera maşinilor. Noi tragem mereu,… aşa că a trebuit să se predea şi să încline pavilionul. Luăm oamenii pe bord şi, de abia terminasem treaba asta, când monstrul se înclină pe o parte: l-au înghiţit valurile, i-a rămas la suprafaţă numai coşul cazanelor!

— Uraa, uraa! De trei ori ura pentru „Swallow”!

— Vă mulţumesc, băieţi, dar nu uitaţi nici pe „L'Horrible”, căci şi el şi-a făcut din plin datoria.

— Aşa este! Trăiască „L'Horrible”! Paharele şi cănile zăngăniră.

În clipa aceea bubuiră în port loviturile de tun pentru salut, semn că vine un vas în port; imediat după aceea, pe stradă se auzi larmă mare şi se văzură oameni fugind către port, ca şi cum acolo s-ar fi petrecut ceva excepţional. Peter Polter se duse la fereastră şi întrebă:

— Hei, oameni buni, ce s-a întâmplat de fugiţi aşa?

— O veste frumoasă, maşter: „Swallow”, care a dat acea admirabilă luptă cu „Florida”, tocmai intră în port.

Toate vasele au fost pavoazate în cinstea viteazului căpitan şi toată lumea fuge acum spre port pentru a asista la debarcare.

— Mulţumesc, maşter!

Peter Polter închise din nou fereastra. Toţi clienţii din cârciumă părăsiră locurile, uitând şi de berea dată gratis,

plecând repede spre port.

— Fugiţi, râse el, dar de văzut nu veţi vedea prea mult. Căpitanul este deja pe uscat, iar cei care vor coborî de pe vas nu sunt adevăraţi marinari, deşi s-au luptat ca nişte eroi. Eu rămân mai departe la maica Dodd, unde trebuie să aştept pe mister Walpole.

Epilog.

Trecu o bucată bună de timp până când Walpole veni la locul întâlnirii. Nu închisese uşa saloonului când de pe stradă se auzi larmă mare, cu urale şi strigăte de bucurie. Un număr mare de oameni venea dinspre port, înconjurând grupul mai mic al celor ce debarcaseră de pe „Swallow”. Intrară în cârciumă imediat după Walpole şi mulţimea se înghesui în spatele eroilor luptei navale, astfel încât saloonul gemea de „clienţi”. Patroana, care terminase pregătirile, găsi un mijloc de salvare: deschise uşa camerei de onoare, se strecură acolo împreună cu toţi cei aşteptaţi, încuie uşa pe dinăuntru şi apoi lăsă pe ceilalţi în saloon, pe seama personalului de serviciu.

— Welcome, sir! salută ea pe Walpole, care îi întinse mâna ca unui vechi cunoscut.

Şi ceilalţi fură salutaţi cu aceeaşi strângere de mână prietenească. Toţi luară loc şi în curând fură serviţi, în aşa fel, încât nu mai puteau dori nimic.

— Maică Dodd, tu eşti cea mai cumsecade brigantină, pe braţele căreia am navigat deseori! strigă timonierul. În nenorocita aceea de preerie nu există decât carne, praf de puşcă şi piei roşii. Pe mare, nu prea se găsesc asemenea bunătăţi, aşa că stomacurile noastre sunt destul de înfometate. La tine însă se poate bea şi mânca aşa cum probabil este la marele Mongol, sau cum i-o mai fi zicând omului. Dacă ancorez numai o săptămână aici, mă las spânzurat dacă nu plec cu o burtă ca a lui maşter Hammerdull.

— Burtă sau nu, este totuna, spuse acesta, îmbufnat. Interesant este să ai ceva de ros. Eu mă îngrijesc mai mult

decât voi toţi, căci de când a trebuit să las bătrâna mea iapă la Frisco, am slăbit de dor după ea, Nu este aşa, Pitt Holbers, bătrânule coon?

— Dacă tu crezi, Dick, că îţi este dor de iapă, eu nu am nimic împotrivă. Tot atât de dor îmi este şi mie de dobitocul meu. Ţie îţi este dor, Ben Cunning?

— Mie? îmi este indiferent unde mi se află calul, hininini! Principalul este că îmi place aici, la maica Dodd.

— Aşa este bine, îi aprobă hangiţa. Mâncaţi şi beţi cât vă ţin bairele. Dar tu, Peter, să nu-ţi uiţi promisiunea!

— Care promisiune?

— Că vei povesti ce s-a întâmplat.

— Ahaha! îţi voi povesti cu plăcere.

În vreme ce el mesteca şi povestea mereu din aventurile sale, Winnetu stătea liniştit şi mânca cu mare zgârcenie din mâncărurile neobişnuite pentru el, ale feţelor-palide. De băutură nici nu se atinse. Ştia că „apa-de-foc” este cel mai mare duşman al poporului său, de aceea o dispreţuia şi o ura. Atenţia sa era îndreptată mai mult asupra conversaţiei vii, dusă de ceilalţi, semn că era vorba de lucruri importante.

— Cum a fost la amiralitate? întrebă Deadly-gun pe locotenent.

— După aşteptări, răspunse acesta. Ridicare la gradul de căpitan şi concediu până la vindecarea completă.

Faţa lui Walpole strălucea de bucurie, deşi braţul îi era prins într-o legătură de gât şi purta pe faţă semnele altor răni mai puţin grave.

— Cu „Swallow” ce se va întâmpla?

— A suferit şi corabia câteva avarii, aşa că va fi dusă în docuri, pentru reparaţii.

— Şi prizonierii?

— Vor avea ce merită.

— Adică?

— Vor fi spânzuraţi, aşa cum trebuie să se aştepte orice corsar.

— Corsar? Dar Caiman afirma că luase pe „L'Horrible” ca o pradă de război pentru Statele din sud. Nu a reuşit cu această afirmaţie?

— Nu, căci nu avea nici o împuternicire de la sudişti. Şi chiar dacă ar fi avut vreuna, el este acelaşi căpitan Caiman care ar fi fost oricând spânzurat din pricina comerţului cu sclavi şi a actelor de piraterie făcute până acum.

— Şi Miss Admiral?

— Va fi şi ea spânzurată, fără îndoială. De asemeni, toţi prizonierii de acum, care le-au ajutat să răpească pe „L'Horrible”, vor suferi probabil aceeaşi soartă, căci nu sunt altceva decât piraţi. Probabil însă că ei nu vor fi chiar atât de mulţumiţi cu soarta lor aşa cum veţi fi voi de vestea pe care v-o aduc de la amiralitate.

— O veste bună?

— Chiar foarte bună. În primul rând, marea sumă pe care am găsit-o la Miss Admiral şi cu care voia să fugă va fi socotită drept pradă maritimă şi acordată nouă. În al doilea rând, se va acorda o sumă mare ca răsplată pentru noi toţi, cei care am capturat pe căpitanul Caiman.

Şi, în al treilea rând, vom căpăta iarăşi un mare premiu pentru victoria noastră asupra „Floridei”. Este drept că vasul se află acum pe fundul mării, dar va fi scos la suprafaţă în curând. Toţi banii aceştia vor fi împărţiţi între noi şi fiecare va primi…

— Eu nu! îl întrerupse Deadly-gun.

— De ce nu?

— Pentru că eu nu iau bani care nu-mi aparţin.

— Dar i-aţi câştigat!

— Nu. Eu am fost numai oaspete pe vasul vostru, aşa că toate sumele acestea aparţin echipajului.

— Nu aţi fost oaspete, căci aţi participat la luptă şi în felul acesta aveţi dreptul să luaţi parte la răsplată!

— Se poate, dar nu iau nimic. I-am luat lui Caiman scrisorile de depozit pe care mi le furase din hide-spot. Este drept că vânduse una, dar nu contează. În consecinţă, sunt

absolut mulţumit. Winnetu nu primeşte nici el nimic; iar cât despre bravii mei trapperi, nici nu le va trece prin minte să participe la împărţirea sumei. Dimpotrivă, noi trebuie să vă mulţumim, căci în felul acesta am putut să punem din nou mâna pe banii noştri. Ia spune, Dick Hammerdull, vrei să iei banii ce ţi se oferă?

— Dacă vreau să iau sau nu, e totuna; dar de luat nu-i iau! răspunse grasul. Ce spui tu de asta,Pitt Holbers, bătrânule coon?

Lunganul răspunse liniştit:

— Dacă tu crezi, Dick, să nu-i iau, atunci eu nu am nimic împotrivă. De altfel, nu va lua niciunul dintre noi. Şi, dacă totuşi am fi siliţi să acceptăm, Peter Polter primeşte partea mea, chiar dacă nu aş face aceasta decât pentru a-i da poftă să mai vină încă o dată la noi În west. Mă bucur foarte mult când îl văd călare.

— Lăsaţi-mă în pace cu bestiile voastre! urlă timonierul. Mai bine mă las pisat şi făcut pesmet pentru bucătăria corăbiei decât să mai mă urc vreodată pe o asemenea fiară, cum era mârţoaga pe care am navigat în west. Mai mult nu vreau să spun, căci ceea ce aş putea să mai spun mai bine să rămână nespus!

— Nici nu este nevoie să mai faci din nou pewest-manul, zise Walpole! Am raportat la amiralitate ceea ce îţi datorăm şi cât de vitejeşte te-ai purtat. La primul loc liber vei fi preferat şi ţi se va încredinţa un post de care vei putea fi mândru.

— Adevărat? Este adevărat? V-aţi gândit şi la mine când aţi vorbit cu acei înalţi gentlemeni?

— Da.

— Şi mi se va încredinţa un post?

— Mi s-a promis formal.

— Mulţumesc, sir, vă mulţumesc! Voi fi în curând angajat în marina de război a Statelor Unite! Uraa! Uraa uraa! Nu degeaba sunt eu Peter Polter, care a fost…

— Dar ce te-a găsit de răcneşti atât de tare, bătrânule leu-de-mare! îl întrerupse hangiţa, care tocmai intra pe uşă.

— Cum poţi pune o asemenea întrebare? răspunse el. De altfel, am destule motive să-mi exprim bucuria. Ştii tu, bătrână maică Dodd, că voi fi făcut amiral pentru marile mele merite?

— Amiral? râse ea. Cred, pentru că eşti deştept. Din partea mea, îţi fac toate urările. Dar cum rămâne atunci cu noua ta vocaţie de care eşti atât de mândru şi de care te simţi legat cu tot sufletul?

— Noua vocaţie? Care?

— Westman, cercetaş, vânător de biberi…

— Taci! Nici un cuvânt mai mult, dacă nu vrei să te certi cu mine pentru totdeauna! Când mă aflu călare pe un cal, nu ştiu niciodată încotro vrea să plece. Când mă aflu însă pe podeaua unei corăbii, ştiu perfect direcţia şi nu pot fi aruncat în valurile de iarbă ale preeriei. Aşadar, westman ca westman, dar voi rămâne acelaşi urs-de-mare, care am fost totdeauna, sau lup-de-mare.

*

* *

Se făcuse seară, aşa că trebuiau să se gândească la odihnă. Maica Dodd pregătise cele mai bune camere. Deadlygun mai făcu o plimbare cu nepotul său prin grădina din spatele hanului.

— Am ezitat multă vreme, spunea el nepotului său, dar acum, deoarece ne aflăm în răsărit, m-am hotărât; te însoţesc în Europa.

— Şi rămâi pentru totdeauna la noi, dragă unchiule? Colonelul clătină uşor din cap.

— Dragul meu, cel pe care preeria l-a subjugat cu mrejele sale, nu mai scapă niciodată. Voi rămâne dincolo o bucată de vreme şi apoi mă voi înapoia din nou la trapperii mei. Savana ne oferă spaţiu nesfârşit pentru viaţă liberă şi spaţiu fără margini atât de trebuitor morţii şi călătoriilor dincolo, în infinitul ei… Ajunseră într-un colţ al grădinii, în

care se aflau câţiva tei cu coroane dese, când văzură o formă întunecată, întinsă în iarbă.

— Cine este aici? se contrarie Deadly-gun. Se apropiară şi mai mult.

— Cine este aici? întrebă şi Thiéme.

Forma aceea omenească se desfăcu din pătura cu care era înfăşurată şi se ridică în picioare. Era Winnetu.

— Wigwamul în care dorm fraţii mei albi este frumos, dar fiul preeriei iubeşte aerul liber şi strălucirea stelelor. Winnetu se va odihni pe firele ierbii şi se va acoperi cu norii cerului, aşa cum fac din fragedă tinereţe copiii neamului meu. Howgh…!

SFÂRŞIT